

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Cinquè període

Sèrie P - Número 89
17 de desembre de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 46, segona reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre la situació de la indústria a les comarques centrals (tram. 310-00423/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre el finançament de les escoles bressol (tram. 310-00424/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre els sous dels alts càrrecs i els càrrecs directius de la Generalitat (tram. 310-00425/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la situació als centres penitenciaris i les polítiques de reinserció (tram. 310-00426/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre els impagaments de fons destinats a l'atenció de persones dependents (tram. 310-00420/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a promoure l'acció exterior (tram. 310-00427/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre les actuacions amb relació a les ventades (tram. 310-00428/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre el contingut de l'acord amb relació al peatge de l'autopista C-16 (tram. 310-00429/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre la venda de la participació de BTG Pactual en l'empresa que gestiona els peatges dels túnels de Vallvidrera i del Cadí (tram. 310-00421/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre l'acabament de les obres de l'autovia A-27 (tram. 310-00422/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre el centre recreatiu turístic BCN World (tram. 310-00430/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat (tram. 310-00431/10) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'aplicació selectiva del tercer grau penitenciari i sobre el balanç de les privatitzacions de serveis fetes pel Govern els darrers quatre anys (tram. 317-00247/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva compareixença en la Comissió d'Investigació sobre el Fraus i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política i el seu coneixement sobre les pràctiques de corrupció política quan era conseller en cap del Govern (tram. 317-00246/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat Ple sobre la transparència i el bon govern amb relació a l'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat (tram. 317-00249/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la conveniència d'una convocatòria d'eleccions anticipades i les prioritats del Govern (tram. 317-00252/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la conveniència de fer canvis en el full de ruta plantejat en la seva conferència del 25 de novembre (tram. 317-00248/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions abans de finals d'any i l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015 (tram. 317-00250/10) p. 22

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció de govern amb relació als objectius fixats per al 2014 (tram. 317-00251/10) p. 23

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 24

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 (esmenes a la totalitat) (tram. 200-00033/10) p. 25

Decret llei

5/2014, del 9 de desembre, de segona modificació de la disposició addicional tercera de la Llei 10/2011, del 29 de desembre, de simplificació i millorament de la regulació normativa (tram. 203-00015/10) p. 70

Projecte de llei

de representativitat de les organitzacions professionals agràries (tram. 200-00031/10) p. 73

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 46.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Esther Andreu i Fornós, Fernando Domínguez García i Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió plenària.

Pregunta

al Govern sobre la situació de la indústria a les comarques centrals (tram. 310-00423/10)

I ho fem amb el punt de l'ordre del dia que són les preguntes al Govern.

La primera pregunta al Govern és sobre la situació de la indústria a les comarques centrals. La formula la il·lustre senyora Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Sabem que la indústria és un pal de pallar del nostre país, i sabem també que hi ha territoris que ho han sigut tradicionalment, de territoris industrials, com l'Anoia, el Bages i el Berguedà, però darrerament veiem, doncs, que potser repunta una mica la indústria, però que a aquests territoris els falta, diríem, impuls per part del Govern en política industrial. I li vull parlar de dos casos concrets de manca d'aquest impuls, de dos compromisos, diríem, que vostè no està fent efectius: li parlo dels plans industrials de Power Controls, de Sant Vicenç de Castellet, població del Bages sud amb el major índex de persones treballadores sense feina, i de Tradema, que fins al seu tancament era considerada la principal indústria del Solsonès, quan va tancar el 2012.

En el cas de Power Controls es va pactar un pla de reindustrialització únic a Espanya, amb compromís per part de l'empresa d'aportar 250.000 euros, i vostès, com a departament, també 250.000 euros, perquè es contractessin persones a 5.000 euros per contracte indefinit. I el que sabem és que vostès no volen reunions, que no han portat cap empresa, que no han fet cap proposta i que si a 31 de desembre no hi ha pla industrial es perdran els diners i, òbviament, no s'ocuparan les persones. Què pensa al respecte?

Sobre Tradema, al Solsonès, que diríem que és la SEAT de les comarques centrals i del Solsonès en concret, no ha portat cap empresa, no ha portat cap proposta, i vostè, en assemblea de treballadors, els va dir que els portaria una proposta: li parlo de l'any 2012, i al febrer les persones que no tenen contracte i cobren l'atur acabaran qualsevol prestació. Va anunciar en premsa que tenia una proposta. La té? És això sobre el que li volem preguntar, conseller.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

**El conseller d'Empresa i Ocupació
(Felip Puig i Godes)**

Gràcies, presidenta. Sí, senyora diputada, la reindustrialització del país forma part de les prioritats del Govern, i en aquest sentit creiem que els indicadors que avui comencen a haver-hi, també a les comarques centrals, tenen un punt d'esperança més enllà dels casos concrets que continuem seguint. De més de cinquanta-dues empreses que estaven analitzades en el mapa de riscos industrials fa uns mesos, en aquests moments continuem seguint-ne vuit. La resta han anat tenint, de manera més o menys favorable o, en alguns casos, amb reconduccions de les unitats productives i de processos concursals, doncs, alguna solució positiva.

En el cas de Power Controls, no és certa la informació que vostè ha donat en aquest Ple. Sàpiga que des del Govern s'hi ha estat treballant i s'hi segueix treballant molt intensament. S'ha fet un seguiment del Pla de reindustrialització, que l'empresa es va comprometre a contractar..., i es va contractar l'empresa que també per la part social es va considerar millor i que resulta que no ha fet prou bé la seva feina, cosa que..., en canvi, el Govern no només cinc, sinó més de set empreses i projectes ha estat analitzant. De moment no n'ha fructificat cap, però hi continuem treballant intensament.

I en el cas de Tradema, més enllà de l'impacte de la reforma elèctrica, que va anular les possibilitats de tres grans projectes que s'estaven treballant com a conseqüència de la retirada de les inversions pertinents, s'estan, espero, anunciant també algunes iniciatives que aquestes setmanes, aquests poquets dies que ens queden encara d'any, podrem d'alguna manera presentar a la mateixa comarca i començar a pensar que les reindustrialitzacions també arribaran, en aquest cas, a Solsona.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Laura Massana Mas

No volem fum, conseller. Volem que es comprometi, per exemple, a gestionar els 250.000 euros de l'empresa perquè es contracti indefinidament al Bages, no externalitzant a altres comarques; que pagui aquests

contractes per contractes indefinits, i no per contractes temporals. I a Tradema, conseller, doni la cara. No pot anunciar coses que no són, i pensi que abans del febrer ha de donar una resposta.

Conseller, sabem que no acompanya els treballadors, perquè recolzant una reforma laboral que fa possible que, per exemple, Power Controls, amb un 26 per cent de beneficis, pugui tancar a Catalunya, sabem que no els acompanya. Es vanta sempre d'aportar, diríem, per a la indústria, un acompanyament. Faci que aquest acompanyament... –no ho veiem en els diaris–, que va a altres territoris i que no va a unes comarques que tradicionalment són industrials, que necessiten per reequilibrar-se el suport del Govern, i aquest Govern no el sentim. Volem sentir aquest recolzament.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Sí. L'acompanyament, l'estudi, l'impuls, l'anàlisi d'alternatives, aquesta és una feina intensa que des d'Acció i des de la Direcció General d'Indústria, sense defallir, es continua fent. Si vol la informació dels projectes concrets que s'han analitzat en el cas de Power Controls, la hi puc facilitar, i també en el cas de Tradema, les iniciatives dels quals les veurà, espero, ben aviat, a través de l'acció del director general, que les presentarà i que els visitarà aquests propers dies.

Ho repeteixo, en qualsevol dels casos, s'està treballant intensament, la feina que ha fet la Direcció General d'Indústria ha estat intensa. En aquests moments hi han altres possibilitats que encara s'estan estudiant també en el cas de Power Controls, i, més que grans declaracions d'intencions, fem feina jo diria que molt, molt intensa i que està donant resultats.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el finançament de les escoles bressol.

Pregunta

al Govern sobre el finançament de les escoles bressol (tram. 310-00424/10)

La formula l'il·lustre senyor Joan Mena, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

Gràcies, presidenta. Bon dia, vicepresidenta. El deute del Govern amb el món local ha passat de l'alarma i la urgència a l'acarnissament contra els ajuntaments, la baula més feble de la cadena. El nostre Grup té comptabilitzats més de 1.200 milions d'euros en deutes a

ajuntaments i consells comarcals, de projectes socials, Fons de cooperació local, llei de barris, SOC o les escoles bressol i de música. Volíem saber, senyora vicepresidenta, quan pensen vostès pagar els seus deutes i evitar l'asfíxia que estan generant en molts pressupostos municipals?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Il·lustríssim diputat, la voluntat és pagar el més aviat possible, no?, i aquesta és la voluntat del Govern, com vostè sap. La prioritat del Govern no és altra que la despesa social, i, per tant, dintre d'aquesta prioritat, de la despesa social i tenint en compte, sobretot, el marc de restriccions pressupostàries que pateix no únicament la Generalitat, sinó el conjunt de les administracions públiques de Catalunya, el Govern està treballant per dotar d'un finançament digne les escoles bressol, per poder, a més, amb convenis entre diferents administracions, donar respostes a les necessitats que té el món local i sobretot, doncs, poder fer front a aquest deute.

La presidenta

Per pregar el senyor diputat té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Mena Arca

Miri, senyora Ortega, jo li posaré l'exemple claríssim, que és molt recent, del que ha passat amb el finançament, per exemple, de les escoles bressol. El 2011, a mig curs, de forma unilateral, el Govern va decidir reduir l'aportació de 1.800 euros a 875. Ara, amb aquests pressupostos, liquiden una partida que hi havia de 45 milions d'euros; pretenen que siguin les diputacions les que assumeixin aquesta despesa, i volen que ho facin a través dels PUOSC, uns plans que acumulen una retallada del 73 per cent en només dos anys. L'impacte al món local serà doble: la retallada pròpia del PUOSC i els programes específics que les diputacions hauran de deixar de fer per salvar la seva deixadesa amb les escoles bressol.

Novament, vostès actuen com un govern centrifugadora, la Generalitat segueix centrifugant els seus problemes de liquiditat cap als ajuntaments, i no assumeixen les seves competències. I aquesta actuació eleva la pressió de copagament a les famílies, que per exemple ja estan pagant un 28 per cent més a les quotes de les escoles bressol, amb l'impacte que això té en els drets a l'educació i en la conciliació laboral, especialment per a les dones.

Des del nostre grup estem preparant esmenes per presentar als seus pressupostos. Sap quina és la principal esmena que ens demanen els grups municipals? Que paguin el seu deute. Ens diuen: «Abans de comprometre

tre's amb noves escoles, amb noves carreteres, el que cal és que paguin el que ens deuen, i amb això ja començaríem a estar satisfets.»

Per tant, senyora Ortega, vostès són com els cobradors del frac però al revés: generen deute i després busquen que siguin altres, si pot ser més febles, els que tapin les seves vergonyes financeres. Pensin per una vegada en el país de la gent, perquè hi ha qui no pot esperar divuit mesos, deixin de centrifugar i assumeixin les seves obligacions.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Sí; gràcies, presidenta. Senyor diputat, clar, vostè ha fet un exercici de desmemòria. Escolti, la voluntat, clar que és pagar, pagar els deutes. Però, escolti, els deutes que van contraure vostès, eh? I, per tant, sí, caldria fer una mica de memòria, perquè si ha fet un exercici, el Govern de la Generalitat, ha estat un exercici de *responsabilitat*, per poder fer front a una irresponsabilitat que hi va haver abans. I, per tant, estem pagant els deutes que vostès varen deixar.

I aquesta és la voluntat, doncs, de fer front als deutes... I en aquest sentit sí que hem fet acords amb les administracions i acords amb les diputacions, per poder fer front al que ens demanaven els alcaldes, que és més inversió en política social, que no pas, si em permet l'expressió, en pedra.

Per tant, així ha prioritzat el Govern, i així ho seguirà fent. I, a més a més, aquesta interrelació, aquesta coordinació entre administracions és el que ha permès que a través del PUOSC –pel qual, com vostè sap, la diputació, per llei, ha de posar uns recursos a disposició de la Generalitat per fer obra nova– decidíssim, prioritzéssim fer manteniment per una part, però per una altra part donar resposta al que ens demanaven els alcaldes i al que era la situació; per tant, poder resoldre un finançament digne per a les escoles bressol. I així hem actuat, amb un exercici de responsabilitat.

Deixi'm dir-li, en aquest sentit, que el finançament de les llars d'infants municipals està garantit; una mostra més n'és la publicació en el DOGC d'una partida destinada a escoles bressol d'iniciativa social, avui mateix. Però deixi'm recordar-li que el Govern de l'Estat, l'any 2012, va deixar de fer una aportació de 17 milions d'euros per a les escoles bressol de zero a tres anys.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els sous dels alts càrrecs i els càrrecs directius de la Generalitat.

Pregunta

al Govern sobre els sous dels alts càrrecs i els càrrecs directius de la Generalitat (tram. 310-00425/10)

La formula la il·lustre senyora Alba Vergés, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom; bon dia, conseller de Salut. Les dietes publicades al portal de la transparència sumen, per al Departament de Salut, 88.139,96 euros, un total de vint-i-sis persones, algunes d'elles amb més de deu mil euros l'any de dietes. Això és molt, és poc? Em pot dir que ha estat sempre així, però no ho venim a debatre avui aquí; ja ho hem fet, fins i tot hem arribat a acords en aquest Parlament. Estan publicades les dietes per assistir als consells d'administració de l'ICS, de l'Agència de Qualitat, del SEM, del Banc de Sang, del Taulí, la Junta del Patronat del Clínic; però què passa amb altres òrgans de govern de fundacions que depenen de la Generalitat, d'altres consorcis? No cobra ningú, aquí? Sabem del cert que ens els seus òrgans també hi ha càrrecs del Govern i treballadors públics; no n'han donat les dades. Per què uns sí i altres no? Volem que ens ho expliqui.

Vostè deia que si podem debatre això és perquè han estat transparents. Però nosaltres diem que avui no hauríem d'estar debatent sobresous de directius si el Govern hagués complert amb els acords d'aquest Parlament.

Conseller, pensa complir els acords d'octubre del 2013, de posar sous de directius a partir d'una escala en funció del pressupost i el nombre de treballadors de l'ens que parlem, establir criteris d'avaluació de directius i publicar-ne els resultats, i revisar, regular i eliminar les dietes d'assistència a òrgans col·legiats i de govern?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Diputada, li responc jo, però em semblava que ahir en la interpellació que vàrem fer, doncs, havia quedat aclarit. Per tant, entendrà, doncs, que el que jo li expliqui tindrà un grau de concordança del cent per cent amb el que ahir ja li va expressar el conseller de Salut.

Però deixi'm fer memòria perquè ja fa aproximadament..., jo diria que a l'anterior Ple, el seu company, amb el qual hem treballat i coneix tota aquesta informació, el senyor Sabrià, ja li ho vaig comentar l'altre dia i li vaig tornar a posar de manifest quina era la situació aquests darrers anys pel que fa a la retribució dels càrrecs públics. I li ho repeteixo perquè està bé fer-ne memòria, no? Jo deia que els càrrecs públics de la Generalitat i els directius del sector públic perceben actualment una remuneració inferior, molt inferior, a

la que percebien el... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora.)* A més a més, li deia i li aclaria que del 2010 al 2014, per exemple, la retribució del president de la Generalitat s'ha reduït en un 19,50 per cent, la dels consellers s'ha reduït en un 19,23, la dels secretaris generals en un 14,14, els directors generals un 12,93, els directius del sector públic entre un 15 i un 20 per cent. Dades. Portal de la transparència. Perquè, això sí, no pot negar aquest exercici de transparència.

Per tant, és veritat que hem hagut d'afrontar moments difícils, però hem donat resposta i exemple des del Govern.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, vicepresidenta; ja m'està bé que em contesti vostè també. Però és que tant ens fa com ha estat fins ara; el que vam fer són propostes de com ho hem de fer a partir d'ara. Jo recordo personalment la negociació en la Llei de mesures de l'any 2014 arran d'una esmena socialista que deia: «Exceptuar els directius del sector salut de la limitació de sou al de conseller.» I recordo algun crit, discussions enceses aquí als passadissos del Parlament, i el senyor Boi Ruiz també segur que ho recorda... –vostè no perquè no hi era–, i es va quedar que es faria un decret amb un escalat a raó de mida i de tipus d'entitat. I això no s'ha fet. I, a sobre, la Llei de mesures del 2015, pel que fa a Salut, ens trobem que per unificar direccions es pot arribar a cobrar un 30 per cent superior. I el que diem és que no ens sembla que sigui adequat, sobretot amb la situació dels pressupostos com tenim i que tots hem d'explicar a la societat.

Per tant, optimitzem uns organigrames del sector salut i de tota la Generalitat perquè hi ha queixes de massa jerarquia. Comprovar que tots els càrrecs tenen contingut és imprescindible, perquè hem de donar exemple mentre estem demanant esforç als treballadors públics, de la sanitat i de tota la Generalitat. No ens quadren algunes xifres que es van publicar al diari d'un 19,3 per cent de diferència amb l'any passat. Què fan els òrgans...

La presidenta

Senyora diputada...

Alba Vergés i Bosch

...de govern responsables d'entitats... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. No, jo abans volia fer-li un dibuix que en tot moment el Govern..., i aquí va prendre una decisió el president de la Generalitat en el 2011, que els membres del Govern, únicament aquesta bancada, i els alts càrrecs no cobraríem la paga extraordinària. I va ser una proposta del president en un moment, doncs, d'incerteses del nostre pressupost; per tant, l'exemple el vam posar.

A partir d'aquí? Vostè sap que vam fer una llei de mesures. En aquesta llei de mesures hem treballat un decret –el coneix perfectament el senyor Sabrià– que justament va als criteris que vostè diu. I, per tant, a partir del pressupost, a partir del nombre de treballadors, amb una sèrie de baròmetres es podrà establir quina pot ser la retribució dels càrrecs públics. Ara, pensi que estem en un món competitiu i el que hem d'intentar, i en aquest sentit, quan les finances del Govern siguin més positives, és no intentar anar a la baixa, sinó buscar poder ser el màxim competitiu possible.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació als centres penitenciaris i les polítiques de reinserció.

Pregunta

al Govern sobre la situació als centres penitenciaris i les polítiques de reinserció (tram. 310-00426/10)

La formula la il·lustre senyora Gemma Calvet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gemma Calvet i Barot

Bon dia, senyor conseller. Nosaltres amb aquesta pregunta li volem transmetre un alt grau de preocupació per la situació als centres penitenciaris de Catalunya i les problemàtiques que els darrers dies s'han produït, algunes molt poc conegudes però que se'ns han traslladat per part de familiars d'interns i per professionals.

Al Centre Penitenciari Quatre Camins hi va haver un greu aldarull, amb vint-i-dos interns que van ser aïllats provisionalment i alguns traslladats. Fa molt poc, una dona va morir per sobredosi al Centre Penitenciari Puig de les Basses, on se'ns diu que no es garanteix l'assistència sanitària amb permanència les vint-i-quatre hores. Què ens pot dir d'aquests fets?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, què li puc dir? Li puc dir que els centres funcionen; que funcionen amb normalitat; que la política penitenciària del Departament de Justícia d'aquest Govern funciona raonablement bé –tot és millorable, de fet, la volem

millorar–; que nosaltres continuem treballant amb un màxim objectiu, que és el de la reinserció, la possible reinserció social i laboral de tots els interns i internes que hi han en les presons catalanes, i que nosaltres estem intentant fer millores en diversos aspectes. El primer, com vostè sap, el Pla d'equipaments, que vam presentar a la Comissió de Justícia i Drets Humans, que vostè presideix. El segon, en la política de personal, una política de personal que a més a més es veurà afavorida amb l'aprovació dels pressupostos que presentarem justament durant el dia d'avui. I un tercer tema, que és el perfeccionament de les polítiques de tractament i de reinserció.

Pel que feia vostè referència als dos temes concrets, el tema del desafortunat enfrontament que sembla que va haver-hi entre determinats reclusos i personal del centre, jo li he de dir que això no és exactament així. Sí que hi va haver un cert aldarull, però no va tenir majors problemes. I, pel que fa referència a la persona que va morir justament a Puig de les Basses, li he de dir que hi havia una cobertura de dues ATS i de dues auxiliars en aquell moment a la infermeria, que el metge va arribar en vint minuts al centre i que malauradament no van poder, doncs, tornar..., perdoni, no vam poder nosaltres tenir la cura corresponent des d'un punt de vista mèdic amb aquesta senyora i, per tant, aquesta senyora malauradament va morir.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Gemma Calvet i Barot

La llei obliga a tenir un metge permanentment en els centres penitenciaris. Si hi hagués hagut un metge segurament aquesta senyora seria viva: una sobredosi es pallia amb una intervenció sanitària, no d'una infermera.

La segona qüestió. Miri, vostè ha traslladat tres eixos en la resposta. El primer, personal. Efectivament, nosaltres vam recolar uns pressupostos l'any passat on hi havien més de tres-centes places en la relació de llocs de treball, tres-centes places que no han estat ocupades. Es manté encara l'interinatge de pràcticament tot el personal dedicat a tractament. Què passarà amb aquests tres-cents llocs de treball que no han estat ocupats pels interns que estan en la llista d'espera i que estan pressupostats? Com s'executarà aquest pressupost en aquest temps del mes de desembre que resta?

La segona qüestió: planificació. Miri, vostès ens van presentar un pla d'equipaments que lamento dir-li que no s'està adequant al que sembla que s'està produint. Ens han vingut a dir que aquest mes de gener, febrer està previst l'enderrocament del centre obert de la Model. Això no estava transmès a la Comissió de Justícia. I, és més, per nosaltres és prioritari que es mantingui aquest centre obert perquè és l'únic centre obert que hi ha des del punt de vista històric. I ahir mateix el director general va visitar el centre i els va dir que

no estava content amb aquesta planificació. Hi ha improvisació, hi ha manca de transparència. On aniran els treballadors? On aniran els interns? Quina aposta s'està fent per a la reinserció amb aquest prematur enderrocament d'aquest centre? És només per raons electorals i municipals? Aquesta és la pregunta que li faig sobre l'equipament.

Tercera qüestió i relativa a transparència. Efectivament, a nosaltres ens preocupa com s'està executant el pressupost –ens preocupa. Per exemple, pel que fa a les dietes d'assistència a reunions del Centre d'Estudis Jurídics, vostè és el conseller, no pot cobrar, entenem nosaltres, dietes extres per tasques que li són inherents...

La presidenta

Senyora diputada...

Gemma Calvet i Barot

...al càrrec. Li demanem... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Senyora Calvet, m'ha fet una bateria, no sé si quinze o setze preguntes; en un minut, com vostè deu poder entendre, no les hi respondré. Pel tema d'equipaments, és rigorosament fals el que vostè acaba de dir. Estem executant d'acord amb el que vam presentar en la comissió, absolutament d'acord amb el que vam presentar en el Pla d'equipaments penitenciaris. I, evidentment, hem obert Puig de les Basses; l'any vinent està prevista l'obertura del Catllar, i evidentment tancarem la presó Model, tal com estava previst, i evidentment també s'obrirà un nou centre obert a Barcelona i un nou centre de preventius per substituir el tancament de la presó Model. I no hi haurà tancament de la presó Model mentre l'altre no es pugui fer. I s'està fent d'una manera acurada, d'acord amb els tècnics de la Direcció General de Serveis Penitenciaris.

Pel que fa referència un altre cop al tema que vostè ha tornat a parlar de Puig de les Basses, a partir del mes de gener hi haurà un metge permanent, les vint-i-quatre hores del dia, tal com estava previst –tal com estava previst. Des del punt de vista de personal, que vostè també m'hi va fer referència, li he de dir que en aquest moment hi ha la millor ràtio de personal que hi ha hagut mai a les presons: 9.300 reclusos, 4.800...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Justícia

...treballadors.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els impagaments de fons destinats a l'atenció de persones dependents.

Pregunta

al Govern sobre els impagaments de fons destinats a l'atenció de persones dependents (tram. 310-00420/10)

La formula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Honorable *consellera*, su departamento se ha caracterizado, por desgracia, por impagos de importes millonarios a los centros que atienden a personas dependientes, y usted ante estos hechos siempre ha dado la misma excusa, que la culpa es de Madrid, dejando la responsabilidad de la atención y el cuidado de estas personas a esos centros.

Mire, yo no voy a entrar en el juego de quién tiene la culpa de estos impagos porque lo que les importa a estas personas no es quién tiene la culpa –seguramente tanto usted como los responsables del Gobierno central tienen bastante culpa. En lo que voy a entrar es en qué han hecho ustedes con el dinero finalista para estas personas que ha recibido la Generalitat del Estado y que ustedes no les han pagado. Mire, ya en 2012, en mayo de 2012, produjeron ustedes el primer impago a estos centros y cuando recibieron el pago de los importes finalistas del Estado no lo destinaron al pago de estas cantidades debidas a los centros. ¿Qué hicieron con ese dinero? ¿A qué lo destinaron? ¿Por qué no lo pagaron a las residencias? Lo mismo le digo con los importes correspondientes al mes de mayo de 2013, que pagó el Estado en tiempo y forma, y ustedes no pagaron tampoco a las residencias hasta un año después.

¿Estamos ante una malversación de fondos públicos? Porque esos importes, señora *consellera*, son importes que la ley obliga a destinar a las finalidades que están expresamente establecidas en la ley, a pagar a las personas dependientes, y eso no se hizo así cuando se recibió ese dinero.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, per parlar en aquests termes vostè abans s'hauria de documentar millor i hauria de conèixer quin és el grau d'infrafinançament crònic que pateix l'aplicació de la Llei de la dependència, no només a Catalunya, sinó en

el conjunt de l'Estat. Quan parla vostè d'impagaments suposo que es refereix a això, als incompliments de les previsions de la llei, a les contínues retallades. Però si es refereix al Govern de la Generalitat, als diferents governs de la Generalitat des que va entrar en vigor la Llei de la dependència, hauríem de parlar de sobre-esforç, de sobre-esforç per cobrir allò del qual l'Estat es va retirant progressivament quan parlem de dependència, de sobre-esforç i de responsabilitat, perquè, per impagaments, els del Govern de l'Estat en matèria de dependència, primer amb el Partit Socialista, després amb el Partit Popular.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Me demuestra usted lo que le digo, que a usted le gusta el debate de quién tiene la culpa. Yo no estoy diciendo si el Estado paga cuando debe o no. Lo que le estoy diciendo es: con las cantidades que ha pagado el Estado –que ha pagado el Estado– y que son finalistas para destinarlas a las personas que lo están pasando mal, a los dependientes de Cataluña, y que la Generalitat cuando las recibió no las pagó a los dependientes, qué hizo la Generalitat. Porque cuando un dinero que se recibe, y que la ley obliga a destinarlo a unas finalidades, no se destina a esas finalidades podemos estar ante una malversación.

Señora Munté, usted no me ha contestado a la pregunta. Mayo de 2012, no abonadas las prestaciones de la dependencia a los centros residenciales; mayo de 2013, no abonadas las prestaciones a los centros residenciales. Cuando el Estado abonó las cantidades finalistas correspondientes, ustedes no las pagaron hasta mucho tiempo después. ¿Qué hicieron con ese dinero?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, tornem-hi: les prestacions no s'abonen als centres residencials, les prestacions s'abonen a les persones, als usuaris, als beneficiaris de la Llei de la dependència, i aquestes prestacions estan perfectament garantides per llei.

Vostè em diu: «Què fan amb els diners finalistes?» Doncs, a vostè què li sembla? Aplicar-los literalment als drets que se'n deriven de la llei, als serveis i a les prestacions de la Llei de la dependència. I miri, malgrat aquest infrafinançament crònic de la llei, el que fem no és altra cosa que fer un sobre-esforç econòmic per arribar a tot, evidentment amb moltes dificultats, i li posaré exemples concrets. Miri, l'any 2008 l'aportació del Govern de Catalunya al finançament de la llei era d'un 65,6 per cent; l'any 2013 ja era del 83 per cent. Impagaments, no, sobre-esforç. Per altra banda, l'aportació de l'Estat és la més baixa de la història,

l'aportació dels usuaris per la via del copagament ja supera l'aportació que fa l'Estat.

Però més exemples concrets: què fem amb els diners de la Llei de la dependència, els que ens arriben i els que posa el Govern de la Generalitat en exercici d'aquesta responsabilitat? Doncs, molt fàcil, més de 27.000 persones ateses pels serveis d'atenció domiciliària; 46.000 places de residència de persones grans tenen finançament públic total o parcial, i això és un 72 per cent del conjunt de les places que existeixen a Catalunya. Per cert, dades d'un informe d'ESADE i de la patronal residencial ACRA. Si això ho traslladem a l'àmbit de centres de dia, són nou mil les places que tenen finançament públic, en aquest cas, el 52 per cent del total, i 97.000 cuidadors no professionals que perceben una prestació econòmica. Un esforç que està al límit, però que continua sent una prioritat dins de la previsió de pressupostos del 2015, per exemple, per fer efectiu el restabliment de les prestacions econòmiques vinculades; la dependència té la màxima prioritació dins del pressupost del Departament de Benestar Social i Família. I quina llàstima que vostè...

La presidenta

Consellera...

La consellera de Benestar Social i Família

...no faci referència als... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La següent pregunta és sobre les actuacions per a promoure l'acció exterior.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a promoure l'acció exterior (tram. 310-00427/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller, ahir en vam tenir un clar exemple en el torn de les interpellacions: hi han grups parlamentaris que no volen que aquest Govern faci acció exterior. No estan d'acord que hi hagi un desplegament de les oficines de la Generalitat a l'exterior que pugui facilitar la feina a les empreses catalanes que volen exportar o que també ajudin aquelles empreses estrangeres que vulguin instal·lar-se a Catalunya, i no només pel tema del sector turístic, sinó també pel que fa al sector industrial. Tampoc no volen que ens preocupem pels catalans que viuen a l'estranger, que millorem la nostra presència a la Unió Europea i també a la resta del món i, sobretot, no volen gens que expliquem tot allò que està relacionat amb el procés del dret a decidir. I pensem que tampoc tenen cap interès que Catalunya continuï exercint la necessària cooperació, per a nosal-

tres sí molt important, amb altres regions europees com pot ser el Pirineus Mediterrani, els quatre motors per Europa i també amb d'altres països del món.

En definitiva, hi han grups d'aquesta cambra que no tenen en compte ni la història d'aquest país, que sempre s'ha mostrat obert al món i amb un marcat caràcter europeista i ni tan sols reconeixen la realitat present i futura, que està marcada per la globalització i que obliga a prioritzar l'entorn internacional. A aquests grups el que sí que els preocupa, i molt, és el cost de l'activitat exterior de la Generalitat sense tenir en compte, però, el benefici que aquesta activitat reporta al conjunt dels catalans, tant si parlem d'exportacions com de captació d'inversió estrangera o també, per exemple, de captació de recursos destinats a la investigació. I per què no dir-ho obertament? També pel fet que puguem donar a conèixer Catalunya al món.

Aquest grup parlamentari, però, com vostè sap bé, sí que creu que és del tot necessària l'acció exterior en tots els àmbits, en l'econòmic, en el social i en el nacional. I una prova és la llei que vam aprovar en el darrer Ple celebrat en aquest Parlament, la Llei d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea, amb un dictamen favorable per part del Consell de Garanties Estatutàries. I és en aquest aspecte que nosaltres li voldríem preguntar, conseller, quines accions prioritza a curt termini a l'hora de desenvolupar allò que està previst en aquesta normativa recentment aprovada.

Moltes gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència
(Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, efectivament, com vostè ara recordava, jo un cop més vull aprofitar aquest torn d'intervenció per agrair l'esforç de tants i tants grups d'aquesta cambra per haver facilitat l'aprovació del que, de fet, és la primera llei d'acció exterior d'aquest Parlament, i jo crec que això, a més a més, està en la línia d'actuar en el terreny de l'acció exterior com correspon, com de fet ho fa un estat, és a dir, és política d'estat i això requereix grans consensos.

Els instruments disponibles són, òbviament, els que tenim, que són inferiors als que, de fet, voldríem –això ho vull deixar clar, també–, però el ben cert és que els hem d'aprofitar. I, en aquest sentit, en aquests, diguem-ho així, primers cent dies de la vigència d'aquesta llei, que va ser aprovada en el darrer Ple, com vostè recordava, la prioritat en aquest més curt termini la situaria en el següent, responent a la seva pregunta. En primer lloc, en fer una reestructuració i un reforçament de tota l'àrea d'exteriors, que aniria vinculada a la creació de dues delegacions; en els propers dies, doncs, el Govern aprovarà els corresponents decrets per al cas de Roma i per al cas de Viena, que són places on, a més a més, ens permetrà, diguem-ne,

entrar en contacte amb organismes multilaterals que hi són presents, en aquestes dues ciutats.

Reforçar el que és la nostra presència a davant de la Unió Europea. En aquest sentit, dintre d'aquests, diguem-ho així, cent dies de la vigència d'aquesta llei, doncs, hi hauria una trobada que jo situo com a important, com, de fet, molt important del que representa l'espai de cooperació transfronterera, que a més a més és referència, l'euroregió, a nivell europeu, tot el que és el reforçament de la formació de personal funcionari de la Generalitat de Catalunya, anirem en aquest sentit, doncs, de cara a un tercer màster que ens permetrà disposar de gent formada que pugui atendre totes aquestes exigències. I després ho concentraria també en el que és el desenvolupament dels articles 15, 16 i 17; el pla estratègic, a l'article 15, la creació de la comissió interdepartamental amb una implicació del món local particularment i la creació i posada en marxa del Consell d'Acció Exterior, que ens permeti consensuar tota aquesta definició i aquest disseny del pla estratègic que contempla la llei.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les actuacions amb relació a les ventades.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions amb relació a les ventades (tram. 310-00428/10)

La formula l'il·lustre senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta, el dia 9 de desembre, el dimarts 9 de desembre, vam poder tornar a constatar la nostra fragilitat davant de la potència de la naturalesa amb aquest episodi d'unes ventades que, malauradament, han deixat unes seqüeles que són absolutament tràgiques: tres persones mortes, dues a la ciutat..., a la meua ciutat, a Terrassa, i amb una situació realment dramàtica esberlant el futur d'aquestes famílies.

S'ha encetat un debat, com sempre passa, sobre la previsibilitat, sobre aquest concepte del risc zero, que, evidentment, no existeix, no pot existir en cap dels casos davant d'una acció tan potent, hi insisteixo, de la naturalesa. Els plans de protecció civil es van activar considerem de manera adequada; els ajuntaments també van tenir un paper molt, molt rellevant. Però davant d'això, i lamentant, evidentment, i solidaritzant-nos amb les famílies de les persones mortes, hem d'anar més enllà i hem de veure com actuarem com a institucions públiques, com a administracions davant dels danys materials que s'han produït. Evidentment, en allò que fa referència a l'àmbit privat, les asseguradores, doncs, poden tenir un cert marge de recorregut, el poden tenir.

Però, per altra banda, també des del Govern, des de les administracions –i aquest és el sentit de la pregunta–,

el que volem conèixer és quina actuació hi ha prevista per tal d'ajudar a rescabalar aquests danys, especialment en l'àmbit públic. Tenim una zona als Vallesos en què l'entorn forestal ha quedat literalment arrasat; els convido que es mirin les imatges a determinades zones de Castellar, entre Terrassa i Sabadell, també zones del Vallès Oriental, i és increïble, simplement increïble. Com s'actuarà en aquest sentit? Quina relació estan tenint amb els ajuntaments? Els ajuntaments estan fent auditories en aquests moments per avaluar quin ha estat el cost concret; a Terrassa, 1 milió i mig d'euros, es preveu. I, per tant, la pregunta és: hi ha prevista alguna línia concreta d'ajut al món local per tal de fer front a les conseqüències de les seqüeles d'aquest episodi de ventades?

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Sí, diputat, coincideixo amb vostè, la ventada va ser excepcionalment violenta i ho va ser, excepcionalment violenta, en el que és l'àrea metropolitana i, sobretot, en el Vallès Oriental i Occidental, on es va produir, doncs, caiguda d'arbres, de murs, mobiliari urbà, afectacions a centres escolars, a subministrament elèctric... Desafortunadament, com vostè ha posat de manifest, varem haver de lamentar pèrdues de vides humanes i nombrosos ferits i, des d'aquí, el Govern també vol expressar el condol a les famílies, alhora que també expressar el suport als ajuntaments, que han d'haver gestionat aquesta desagradable i aquesta forta situació. Perquè a les zones afectades van haver d'afrontar un episodi de vents absolutament, com deia, excepcionals i amb la combinació de xarxes de vents superiors a vuitanta quilòmetres hora i amb uns vents sostinguts de cinquanta quilòmetres hora no previst. Per tant, el Servei Meteorològic ho qualificava d'una ventada excepcional, superior, inclús, a la ventada que varem tenir, malauradament, el gener de 2009.

Per tant, en aquest sentit, vostè sap que el Servei Meteorològic de Catalunya va emetre un avís sobre aquests forts vents, van activar la prealerta del pla Prociat. Davant l'activació d'aquesta prealerta, es van emetre els corresponents comunicats oficials a les administracions locals afectades, sobretot amb una cura especial perquè prenguessin aquelles mesures preventives en les zones urbanes, i els departaments del Govern ens varem posar ràpidament a disposició dels ajuntaments. El secretari general de Cooperació i Administració Local va visitar els ajuntaments més afectats, va tenir converses amb tots ells i, en aquest sentit, el Govern ha dut a terme totes aquelles accions pertinents per donar resposta a aquesta situació excepcional i ha obert una línia d'ajuts excepcionals i extraordinaris per poder pal·liar els aspectes.

En aquest moment estem a l'espera de la valoració de l'auditoria que estan fent els diferents ajuntaments per poder-ho quantificar, però a través del Muncat i d'una manera *on-line* es pot fer, a través d'un formulari, ràpidament efectiva aquesta sol·licitud per subvencionar i pal·liar aquells danys estructures i aquells danys més importants.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el contingut de l'acord amb relació al peatge de l'autopista C-16.

Pregunta

al Govern sobre el contingut de l'acord amb relació al peatge de l'autopista C-16 (tram. 310-00429/10)

La formula l'Il·lustre senyor David Bonvehí, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

David Bonvehí i Torras

Bon dia, conseller Vila. Deixi'm parlar-li de carreteres i deixi'm dir-li que una percepció personal meva, però que crec que és compartida per la majoria de manresans i bagencs, és que les nostres carreteres globalment són correctes, tenim una bona comunicació, sobretot anant cap al nord, direcció a Berga; l'eix Transversal anant cap a Vic i cap a Lleida, doncs, crec que amb el seu desdoblament hem fet un gran pas i la gent n'està satisfeta i crec que és molt segura; i després tot el que fa a l'eix Diagonal, direcció a Igualada i Vilafranca, crec que ha estat una gran millora.

Tot i així, ens queda pendent la millor connexió i la connexió més segura direcció a Barcelona i l'àrea metropolitana, com vostè sap. També nosaltres sabem que tant vostè com el Govern han fet molt per millorar la seguretat per anar, com dic, direcció a Barcelona, tant el que és la C-55 com la C-58. Concretament, només recordar que es va realitzar la rotonda de Sant Pau i tot el seu entorn, es van realitzar un conjunt de treballs a l'altura de Manresa i Castellbell, s'ha començat a desdoblar el que és la ronda de Manresa, d'un quilòmetre i mig, i també que s'està realitzant un enllaç que permetrà connectar millor Manresa cap a Barcelona. Tot això s'ha fet en aquests dos últims anys, vostè hi ha fet molt i li agraïm, doncs, aquesta tasca que vostè ha fet.

Tot i així, també vostè sap que tot això no és suficient i, per tant, vostè mateix fa un any va presentar un pla de mobilitat al Bages en què es basava en tres grans apartats. Un era continuar millorant la seguretat viària direcció a Barcelona, anar fent projectes executius i constructius per millorar aquesta seguretat, que s'estan fent. El segon era desdoblar aquesta ronda de Manresa, que s'està executant. I, per últim, vostè deia que s'havia d'incentivar l'ús de l'autopista C-16, passant part del trànsit de la C-55, però per a això es necessitava que s'apliqués una nova política tarifària, molt reivindicada des de la societat manresana i bagenca.

A part d'aquest peatge de Manresa i Sant Vicenç que he dit, també des d'aquest grup parlamentari seguim amatents al peatge de les Fonts, on aquest grup i el Govern defensen un sistema de peatges tancat, on es pagui per trajecte realment recorregut.

Reconeixent tota aquesta tasca, aquests últims dies a la premsa han sortit diferents notícies relatives a aquesta qüestió, i jo li volia demanar si em pot confirmar que les properes setmanes el Govern estarà en disposició de concretar i prendre les noves mesures que permetin una nova política de peatges, i si em confirma allò que ha anat sortint a la premsa, que el que vol el Govern són unes noves tarifes més econòmiques durant els dies feiners a la C-16 de Manresa a Terrassa, i si des del Govern es continua treballant...

La presidenta

Senyor diputat...

David Bonvehí i Torras

...per implantar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Molt bon dia. Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat David Bonvehí, bé, efectivament el corredor de la C-55, de la C-58 i l'autopista de la C-16, el corredor de connexió entre l'àrea de Barcelona, l'àrea de Sant Cugat i el Bages, és un corredor que el preocupa a vostè tota aquesta legislatura i, de fet, ha preocupat aquesta cambra en diverses ocasions.

Bé, jo d'entrada subratllaria un dels aspectes que vostè ha destacat, i és la visió i el pla global, eh?, que vam plantejar a l'inici de la legislatura: compromisos de fins a 20 milions d'euros per fer possible, en definitiva, que optimitzéssim el corredor. Hem pres decisions des del punt de vista de la millora del reforç del transport públic interurbà, amb busos; hem pres decisions importants en el servei de rodalies, que crec que són raonablement ben valorades, i, efectivament, hem pres moltes decisions, inversions importants, a la C-55, a la C-58.

Ens queda segurament un dels desafiaments més difícils, en la mesura que el marc de relació és el marc concessional, que és com podem optimitzar la C-16. Ningú no entén que a la C-55 tinguem un trànsit mitjà diari d'uns trenta mil vehicles i que, en canvi, a la C-16, doncs, pràcticament estiguem en uns paràmetres que van per la meitat, eh? Trenta mil en un costat, amb risc de sinistralitat continu, contra uns quinze mil a la C-16. Ho hem de fer.

Però jo li diria que aquí estem condicionats. Estem condicionats perquè, efectivament, hi ha la necessitat de buscar la modificació d'aquesta concessió, hem de

tendir al reequilibri. I només li puc avançar els paràmetres des dels quals ens hi aproximem el Govern.

En primer lloc, que no podem sostenir la relació contractual actual, entre d'altres coses perquè, com va sortint contínuament en els controls parlamentaris, l'Estat s'ha retirat, eh?, i l'Estat, que havia arribat a fer aportacions importants, de fins a 20 milions d'euros, ara les ha deixat de fer. Per tant, les bonificacions que es feien no tenen el suport que havien de tenir.

A més a més, hem d'atendre un nou arc tarifari que permeti –peatge de les Fonts tancat, efectivament– optimitzar, eh?, com a ronda circumvalladora el que és l'àrea de Manresa, que en aquests moments té un trànsit d'agitació que ens hauríem de treure de sobre.

A més a més, jo crec que l'harmonització tarifària que ja hem fet a la C-32 també l'hem de poder fer a la C-16. Això, al final, fixi's que no és gratuïtat a les autopistes, però és coherència i és tractar a tots els ciutadans per igual. Els propers dies, setmanes, hem de poder-ho tancar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la venda de la participació de BTG Pactual en l'empresa que gestiona els peatges dels túnels de Vallvidrera i del Cadí.

Pregunta

al Govern sobre la venda de la participació de BTG Pactual en l'empresa que gestiona els peatges dels túnels de Vallvidrera i del Cadí (tram. 310-00421/10)

La formula l'il·lustre senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, voldríem conèixer quina és la seva valoració de la venda que el banc brasiler BTG Pactual ha fet de la seva participació en l'empresa que gestiona els túnels de Vallvidrera i del Cadí tot just després de dos anys de la privatització de la seva gestió.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyors diputats, les famílies, les agendes locals, les agendes governamentals, passen per períodes en què han d'estalviar, han de fer un estalvi positiu, i fases en què han de fer un estalvi negatiu, a fi de tractar de minorar i suavitzar els cops que es poden rebre per la banda dels ingressos i per poder proveir els serveis públics adequats. És quelcom, ho repeteixo, que fan totes les administracions, que fan els ajuntaments, que fan

les administracions públiques de qualsevol color, incloses les socialistes, per exemple.

L'any 2012, un any difícilíssim, a la Generalitat li va tocar estalvi negatiu, és a dir, fer processos de vendes d'edificis i de concessions. De concessions se'n van fer dues. A la que vostè s'hi refereix va haver-hi un procés de subhasta, adherit escrupolosament a la legalitat vigent. En aquest procés de subhasta s'hi va presentar només un optant, un participant, que la va guanyar; a mi m'hauria agradat que se n'haguessin presentat molts més. Sembla que a aquest comprador, o almenys a una part d'aquest comprador, li ha anat bé aquesta inversió. Què vol que li digui? A mi no em sorprèn; crec que invertir a Catalunya i en Catalunya és una bona opció econòmica. I jo desitjaria que això fos un exemple per a tots aquells que van vacillar a entrar a la subhasta en el seu moment i que en el futur vulgui dir que siguin menys tímids a l'hora d'invertir en Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jordi Terrades i Santacreu

Miri, certament, senyor conseller, l'any 2012 no va ser el millor any per al Govern de Convergència i Unió, jurídicament parlant, en els processos de privatització de la gestió d'empreses públiques, vistos els resultats.

Deia el conseller Recoder: «Venem l'únic instrument inversor solvent finançament de la Generalitat per fer infraestructures.» Es referia justament a Tabasa, els túnels de Vallvidrera i els túnels del Cadí. Senyor conseller, se la van malvendre. Com pot ser que encara no hagin passat dos anys i aquest banc hagi fet uns guanys de quasi 87 milions d'euros a costa de les arques públiques? Ens pot explicar com van fer les valoracions dels drets de la concessió? Aquestes plusvàlues són inexplicables. O és que aquesta concessió, valorada a la baixa, pel que hem vist, anava lligada a l'externalització d'Aigües Ter Llobregat?; dit d'una altra manera: al procés de finançament d'aquesta operació contestada jurídicament. Ara comprovem, astorats, que la valoració dels actius de Tabasa no es corresponia als valors reals. S'ha produït, senyor conseller, un perjudici greu al patrimoni públic de la Generalitat de Catalunya. Li recordo que el primer concurs va ser declarat desert pel mateix Govern, i, en un procés negociat sense que s'acabin de conèixer amb claredat quins han estat els criteris de valoració, fan una adjudicació que ha permès a aquest banc fer beneficis més enllà del normal.

Senyor conseller, després dels resultats tan espectaculars, tan increïbles, de la privatització de la gestió d'Aigües Ter Llobregat i dels túnels de Vallvidrera i del Cadí, després d'aquest desgavell que hem pogut apreciar, vostè creu que algú del Govern hauria d'assumir responsabilitats polítiques en forma de dimissió?

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement

Vostè veu que es dedica a calumniar en seu parlamentària. Em limitaré a fer-li constar que els plecs del concurs que es van realitzar preveuen, evidentment, que la Generalitat serà receptora de possibles guanys de circulació per sobre dels previstos. Que l'economia catalana estigui en aquests moments molt millor...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...que el 2012 és una gran... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'acabament de les obres de l'autovia A-27.

Pregunta

al Govern sobre l'acabament de les obres de l'autovia A-27 (tram. 310-00422/10)

La formula la il·lustre senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, l'autovia A-27 és una infraestructura maleïda. Des dels acords per a la governabilitat de l'Estat espanyol de mitjans dels anys noranta, que van fer que l'acord PSOE-CiU fes que es posés en un calaix el projecte de desdoblament de la nacional 240 i sorgís la idea de l'autovia A-27, el debat clarament electoral de finals dels anys noranta al territori sobre el traçat d'aquesta autovia, que va fer que els socialistes ens sentíssim sols defensant la urgència i la necessitat d'aquesta infraestructura, a data d'avui, on aquest consens sobre la urgència i la necessitat és clar... Però malauradament, i per continuar aquesta maledicció, arriben les retallades pressupostàries, les obres s'alenteixen i no tenim calendari sobre l'execució del tram Valls-Montblanc.

Vostè, senyor conseller, ha anunciat fa poc temps un acord amb Abertis per a la construcció d'aquest tram, que passa, pel que sabem, entre altres mesures, per allargar la concessió de l'autopista, del tram Montblanc-Lleida. El Ministeri de Foment ha negat aquest acord per dues vegades; la ministra el va desmentir fa poques setmanes en la seva darrera visita a Tarragona. Per això volem saber, senyor conseller, si existeix acord o no i entre qui existeix aquest acord, el contingut d'aquest acord i si qui negocia, que sembla que és vostè, té capacitat per decidir alguna cosa en aquesta qüestió.

Motles gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, ha dit vostè una sèrie d'inexactituds que comporten, doncs, que desenfocuem absolutament el plantejament.

Efectivament, les obres de l'A-27 han estat dissortades, perquè van ser aturades en algun moment el 2007. Vostè deu saber les raons per les quals es van aturar les obres, eh? Em sembla que el color del govern que va prendre aquestes decisions li deu sonar. Tot i així, les obres es van reprendre, i en aquests moments estan en curs.

Efectivament, hem de poder-les culminar, perquè sabem la transcendència per al port de Tarragona i sabem la transcendència, també, per a l'activitat econòmica a l'àrea de Lleida de culminar la connectivitat entre l'AP-2 i, en aquest cas, doncs, l'A-27 des de Valls.

Bé, nosaltres hem posat sobre la taula una possible solució, que no ha estat desmentida per ningú. La possible solució és: que si el Govern de l'Estat no està en condicions d'atendre amb recurs pressupostari, com hauria..., la solució de l'A-27, podem mobilitzar recursos a través de la concessionària, que en aquests moments podria tenir interès a optimitzar un corredor que a data d'avui és infrautilitzat. Això es pot fer d'aquesta manera; no necessàriament s'ha de fer d'aquesta manera, i dependrà, en conseqüència, del compromís pressupostari que el Govern de l'Estat vulgui tenir amb aquesta infraestructura.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Núria Segú Ferré

Senyor conseller, les paraules de la senyora ministra són: no comptin amb ella per a més peatges ni comptin amb ella per allargar més concessions. Nosaltres, encara que sigui per tan sols una vegada i que no serveixi de precedent, coincidim amb les paraules de la senyora ministra: no comptin amb nosaltres per a més peatges ni per allargar més concessions, aquí o allà on sigui a Catalunya. No és el moment.

Per això li volem demanar, senyor conseller, que ens ajudi a clarificar aquest calendari i aquesta proposta, que digui les coses pel seu nom i, sobretot –sobretot–, que no ens vengui fum, senyor conseller. Sabem que vénen eleccions, però indubtablement fer propostes anunciant un acord que no existeix i que qui l'ha de validar diu que no el pensa validar no és res més que fer propostes que posen en risc..., i que malmeten la credibilitat de qui les fa.

Per tant, senyor conseller, li demanem claredat sobre això. I ens tindrà al seu costat per a aquelles propostes

que, com li dic, signifiquin no més peatges i no allargar concessions. Perquè entenem que aquesta infraestructura és primordial i cabdal i principal per al Camp de Tarragona, i també per a tot Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, com vostè sap perfectament, el problema més greu des del punt de vista de l'actuació a dur a terme és el coll de Lilla, amb una inversió, eh?, que suposa més de 80 milions d'euros. Si el Govern de l'Estat fes el que ha de fer, hi invertiria amb recurs pressupostari, en aquesta infraestructura. Com que ens ha dit que no ho pot fer, el Govern de Catalunya hem pres la iniciativa i hem buscat solucions. No només les hem buscat, sinó que són factibles, i en aquest cas l'empresa concessionària està disposada a fer-les. Està disposada a fer-les sense ampliar terminis de la concessió i sense haver de tocar a l'alça els peatges. Al contrari, l'única manera d'induir major trànsit en qualsevol autopista és bonificar, és rebaixar, és estimular, no és incrementar tarifes.

Per tant, no distorsionem els termes d'una relació i d'una proposta que, per altra banda, compta amb el consens transversal, vull pensar, de tots els consistoris del territori i, de fet, de tots els agents implicats en la solució de l'A-27.

Per tant, hi insisteixo, el Govern de l'Estat hauria de resoldre aquesta infraestructura amb recurs pressupostari. Si no ho pot fer, hi ha alternatives sobre la taula, que, a més a més, la societat civil i les institucions tant de Lleida com del Camp de Tarragona valoren molt positivament. Crec que el Govern de Catalunya fem el que és correcte. En definitiva, buscar solucions en benefici de la gent que viu en aquesta zona.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el centre recreatiu turístic Barcelona World.

Pregunta

al Govern sobre el centre recreatiu turístic
BCN World (tram. 310-00430/10)

La formula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, presidenta. Fa pocs dies el Govern de la Generalitat es feia càrrec de l'opció de compra dels terrenys de «la Caixa» per al futur projecte de Barcelona World amb motiu de la retirada del principal inversor i promotor, Veremonte.

Ens agradaria saber, al nostre grup, quins han sigut els motius que han provocat aquesta retirada de l'op-

ció de compra. I la segona, si després dels divuit mesos que té de compromís la Generalitat de Catalunya de no comprar els terrenys, si vostès no troben un inversor, què passarà?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Coneixement

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el Govern manté el seu compromís amb el projecte de centre recreatiu turístic de Vila-seca - Salou. Efectivament, la setmana passada el Govern va signar un acord que suposa un contracte sense cap prima, cost zero en qualsevol cas per al Govern, amb una opció de compra per divuit mesos. Durant aquest temps –durant aquest temps–..., és el temps necessari per aprovar el PDU i per donar continuïtat al concurs de llicències de casinos, en el qual ja hi ha quatre inversors pre-seleccionats. La nostra responsabilitat és seguir treballant en aquest PDU i en l'elaboració del concurs per atorgar fins aquestes quatre llicències. Amb el control d'aquests terrenys, el Govern garanteix el desenvolupament del projecte de complexos turístics integrats dins l'àmbit del CRT, clau per a la indústria d'oci i turisme, la creació de llocs de treball i el desenvolupament del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vostès tenien molta pressa a aprovar la llei que feia referència al CRT. Tanta pressa, que inclús van amenaçar els grups parlamentaris que no hi estaven d'acord que serien els responsables de no portar aquesta inversió al territori. I al final van trobar el Partit Socialista, que els va acompanyar en aquest acord, i ho van fer d'una manera espectacular: al Pretori de Tarragona, el president de la Generalitat, el llavors primer secretari dels Socialistes, el senyor Pere Navarro... I li he de dir, senyor conseller, que aquell acte, la signatura, l'acord, va ser un engany. Va ser la gran mentida als tarragonins, la gran mentida d'un govern que no compleix els seus compromisos.

Ja vam dir nosaltres, i li ho vam recordar a l'última pregunta, que hi ha dos coses bàsiques perquè un inversor pugui aportar un euro. La primera, seguretat jurídica. Quina seguretat jurídica existeix si fins al juliol de l'any que ve no es coneixerà el pla director urbanístic? Quina seguretat existeix si realment vostès tenen divuit mesos per fer la compra? I quina seguretat política existeix si hi ha unes eleccions anticipades, i guanya Esquerra Republicana i el senyor Oriol Pujol és el president (*remor de veus*), el mateix que va dir –el mateix que va dir– que a Catalunya no es faria cap

joc i que no era partidari que a Catalunya hi hagués ni un sol bingo? (*Remor de veus.*) Això és la inseguretat política del Govern del senyor Artur Mas.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Coneixement

Realment, em fa veure que el màxim problema de seguretat jurídica i política és vostè. (*Rialles i remor de veus.*) El procés de desenvolupament d'aquest projecte, que és un projecte complex, que projectes similars en el món prenen mesos i anys per desenvolupar-se, segueix el seu camí sense cap vacil·lació. El PDU estarà conclòs al juliol de l'any vinent, perquè els PDU triguen el que triguen, i triguen el que triguen perquè hi ha audiències públiques, perquè hi ha molts tràmits i perquè les coses s'han de fer com s'han de fer. Si abreviéssim aquests tràmits, segurament vostè em criticaria perquè abreviem aquests tràmits. Aquí no s'abrevia cap tràmit. Al juliol de l'any que ve, això s'ha sabut sempre, estarà conclòs el PDU; llavors es podrà fer la segona fase del concurs de llicències, i d'aquí a un any ho tindrem tot a punt. En aquests moments, ho repetixo, hi ha inversors interessats, i la llista la sap vostè perfectament.

Si Veremonte ha comprat o no els terrenys, miri, preguntí-ho a Veremonte i ja li ho explicaran. Al final, els terrenys hauran de ser comprats pels operadors...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...i el fet que en aquest procés hi intervingui la... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat.

Pregunta

al Govern sobre l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat (tram. 310-00431/10)

La formula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, seguim amb la seguretat jurídica. Jo no sé si el meu company Rafael Luna ha tingut cap mena de responsabilitat en l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat, però sí que és un nyap de dimensions considerables.

Fa poc més d'un mes el Govern sostenia que no s'havia resolt encara el recurs de la Generalitat. I fa també

poc més d'un mes, pocs dies després d'aquestes afirmacions, apareixia una nova resolució del Tribunal Suprem en què contundentment –contundentment– deia a la Generalitat que no tenia raó de demanar la suspensió de la resolució de l'Òrgan Administratiu de la Generalitat. Per tant, una vegada més els tribunals tornen a treure la raó a la Generalitat en el tema de l'adjudicació d'ATLL i els diu que la seva actuació no s'ajusta a dret.

La pregunta és: i ara què?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, a vostès els agrada molt parlar de seguretat jurídica. Podem qüestionar en algun moment que Espanya és un país amb seguretat jurídica, a la vista del desastre monumental de les radials a Madrid? Podríem qüestionar que Espanya és un país amb inseguretat jurídica, a la vista del desastre..., i cada vegada més acreditats problemes de corrupció amb relació a l'extensió de la via d'alta velocitat a Espanya? (*Remor de veus.*) Podem acreditar-ho, això? Jo no m'atreveria a parlar del fet que Espanya és un país amb inseguretat jurídica. Efectivament, Espanya té problemes greus des del punt de vista de la relació de l'Administració amb alguns dels contractes que adjudica, com els té Acciona a Austràlia, com els ha tingut OHL al Bòsfor o com els té, o els ha tingut, Sacyr a Panamà.

Efectivament, la relació entre l'Administració i moltes de les empreses adjudicatàries de concessions és complexa. I aquest és un contracte complex, el que treballen en aquests moments..., i sempre garantint que els serveis es presten amb criteris de qualitat i d'excel·lència. Ho garantim i ho seguirem garantint.

Efectivament, el Tribunal Suprem ha emès sentència sobre una petició de mesures cautelars, i, com hem dit nosaltres, confiem que ben ràpidament el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya entri en el fons de la qüestió. Seria molt desitjable que ràpidament el Tribunal Superior de Justícia entrés en el fons de la qüestió. Mentrestant, el Govern de Catalunya farem el que hem de fer.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Conseller, senyora Vila, nosaltres ja entenem que aquest és un «pastel» que vostè es va trobar sobre la taula. Precisament per això la pregunta jo no l'adreçava a vostè, sinó que l'adreçava al conseller d'Economia i Coneixement, que ha tingut continuïtat en el seu càrrec, i no precisament vostè. Però em permetrà que li ho digui: que vostè, en nom d'un govern, avui acusi nin-

gú de corrupció quan en el banc del Govern s'asseuen sis consellers que s'asseien amb l'expresident Jordi Pujol, avui imputat per un cas de corrupció, entenem que és prou desafortunat. *(Alguns aplaudiments.)*

Miri, no es pensin vostès que aquest grup parlamentari i aquest diputat «disfrutem», ni molt menys, amb aquesta situació. Patim, amb aquesta situació. I des del primer dia els diem: vostès, que han creat un òrgan per evitar conflictes judicials en les adjudicacions de contractes, vostès, són els que han provocat els conflictes judicials. Perquè són vostès, el Govern de la Generalitat, els que porten als tribunals la resolució de l'òrgan creat per vostès mateixos, i són els tribunals els que els diuen que vostès no tenen la raó.

Senyor conseller, a hores d'ara, tot i que volem saber com acabarà aquest nyap, l'únic dubte que ens queda és qui assumirà responsabilitats polítiques d'una vegada per totes en aquest cas.

Gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. En primer lloc, amb relació a les referències a la corrupció, hi ha pràctiques corruptes, no persones corruptes, eh? *(Remor de veus.)* I no em sembla que en la meua intervenció jo hagi assenyalat que hi hagi en aquesta bancada, que ara veig que s'esglaia tant, persones corruptes. En tot cas, dirimirem responsabilitats sempre que calgui.

El Departament de Territori i Sostenibilitat en aquesta legislatura és absolutament solidari, com ho era anteriorment, en tot el procés de contractació d'ATLL, que fem conjuntament amb el Departament d'Economia. Per tant, prenem les decisions col·legiadament, i estem convençuts que de la forma més correcta i sempre menys lesiva per a l'interès públic, l'interès general.

Li he dit que confiem que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya entri ben ràpidament en el fons de la qüestió. No hem dubtat mai, i això a vostès els hauria de tranquil·litzar, de la independència amb què l'OARCC, el primer òrgan d'aquestes característiques constituït al conjunt de l'Estat, ha actuat i ha de seguir actuant. I això jo crec que és motiu de tranquil·litat i de satisfacció, i de garantia de seguretat per a tothom. Altra cosa és que, legítimament, les parts que aspiren a ser adjudicatàries d'un contracte litiguin sempre que ho considerin oportú. Estem en aquest punt.

Per tant, confio que el TSJ entri ràpidament en el fons de la qüestió, i mentrestant el Govern de Catalunya, com ja hem dit públicament, convocarem aquesta mesa de contractació perquè ens digui com hem d'interpretar la sentència del Suprem.

La presidenta

Passem ara a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'aplicació selectiva del tercer grau penitenciari i sobre el balanç de les privatitzacions de serveis fetes pel Govern els darrers quatre anys (tram. 317-00247/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. President, una reflexió imprescindible prèvia a la pregunta, a propòsit no de la percepció de la corrupció, sinó de la constatació dolorosa de la impunitat de la corrupció.

Des d'una perspectiva anarquista, les històries de presó sempre són tristes i injustes, i la privació de llibertat sempre és llarga i dura. Però per això és una autèntica vergonya veure aquests dies també la justícia de classe i el privilegi, i veure com persones corruptes, condemnades per pràctiques corruptes, estan ja fora de la presó. El principal condemnat del cas Pallerols, Lluís Gavalrà, havia de complir 540 dies de presó i n'ha complert 73, un 13 per cent. Però és una autèntica vergonya reiterada. Vicenç Gavalrà i el mateix Pallerols havien de complir també mesos de presó; no n'han complert 45 dies. Els directius de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya havien de complir 1.600 dies de presó i en van complir, en primer instància, 45. I és una història antiga que remet també a aquells condemnats pel terrorisme d'estat del GAL, que no van complir ni un 3 per cent de la condemna, els indultats pel PP del cas Treball d'Unió o els de Filesa, que si un dia posaven el peu a la presó l'endemà l'en treien.

Però aquesta..., la pregunta, malgrat no ho sembli... Així d'injust és encara el nostre país. La pregunta remet també a una lògica desigual, injusta i classista, i és respecte no tant al què de les privatitzacions, les despenalitzacions o la concessió d'actius –nosaltres en diem «desmantellament», «descapitalització del país» i «país en veda», ja ho sap–, sinó al com s'han fet. Quina valoració fa de com s'han fet aquests processos els darrers quatre anys? N'està satisfet? Continuaran? I avui n'han sortit prou exemples: ATLL, Tabasa, eix del Ter, el cànon de l'aigua o Barcelona World.

Gràcies, president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, de fet, són dues preguntes molt diferents. La primera..., vostè diu: «Escandalitza que hi hagi gent que surti abans

de l'acabament de la condemna sencera.» Recordi una cosa: quan es condemna algú és d'acord amb una llei; quan es dóna a algú una condemna inferior a la primera també és d'acord amb una llei. Per tant, o ho qüestionem tot o no qüestionem res, perquè el marc legal serveix per a totes dues coses, i s'aplica el marc legal en tots dos casos. I després tingui en compte una cosa: el 22 per cent dels reclusos d'aquest país –el 22 per cent– tenen un tercer grau. Per tant, n'hi deu haver molts d'anònims, si és el 22 per cent; no només aquests que vostè diu, que són una mica més coneguts, no? Vol dir que no s'aplica només per a unes persones. S'aplica per a moltes, independentment de la seva condició social, de la seva adscripció en una administració pública o no, etcètera, no?

Sobre el tema de les privatitzacions, doncs, jo només els faig memòria d'una cosa: per què es fan aquestes privatitzacions de concessions? Per ganes? Perquè queda bé? Perquè fixi's que es privatitzen coses que ho fan els mateixos que ho havien fet públic, d'entrada.

Es fan només perquè no hi ha prou diners per atendre el pressupost social de la Generalitat. I si no hi ha prou diners per atendre el pressupost social de la Generalitat, es van a buscar els diners. I si es poden obtenir per aquestes privatitzacions a canvi de posar-ho en l'àmbit social, paga la pena o no? Jo crec que sí.

La presidenta

Té la paraula el diputat...

David Fernández i Ramos

Gràcies, senyora presidenta. Molt ràpidament. És la desigualtat com s'aplica la llei i la celeritat amb què s'aplica sobre determinades persones, però molt ràpidament, perquè no parlàvem del què sinó del com es privatitza. ATLL és el major embolic judicial amb la major privatització: dues multinacionals amb els ganyets entre les dents, risc públic d'indemnització milionària, i és obvi que aquí estem parlant, senyor president, que el barat surt car.

Tabasa. La pregunta és si sabem privatitzar, si sabem privatitzar, o si malvenem el país. Com és possible que en divuit, vint-i-dos mesos hi hagi una plusvàlua, com s'ha dit, a BTG Pactual, de 86 milions d'euros?

Eix del Ter. Han signat aquest any als pressupostos 220 milions, que és exactament el crèdit sindicat que està negociant-se a dins de la concessionària. Estem a les portes d'un rescat escandalós amb recursos públics com el de les radials de Madrid?

Podríem parlar de Barcelona World, què fa l'Incasòl reservant-se l'opció de compra, o del cànon de l'aigua; però la pregunta és si continuaran privatitzant actius estratègics i si continuaran fent-ho així? És a dir, finalment perdem. I perquè sempre perdem els de sempre.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, no perden els de sempre, per la raó que li deia abans. Perdrien els de sempre si el Govern no s'atrevis a prendre determinades decisions per por, a vegades, estètica, i aleshores anessin menys diners, per exemple, a la sanitat. Aleshores perdrien els de sempre. O anessin menys diners a l'ensenyament, aleshores perdrien els de sempre. O anessin menys diners a la lluita contra la pobresa, aleshores perdrien els de sempre. O anessin menys diners a les polítiques d'habitatge públic, per evitar desnonaments, aleshores perdrien els de sempre.

Quan un govern vol obtenir ingressos perquè els necessita per posar en aquestes finalitats, fa el que ha de fer. Altra cosa és si tothom s'atreveix a fer això, però nosaltres ens hi atrevim, a canvi de posar els diners en aquestes polítiques que li deia.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva compareixença en la Comissió d'Investigació sobre el Fraus i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política i el seu coneixement sobre les pràctiques de corrupció política quan era conseller en cap del Govern (tram. 317-00246/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president..., señor Mas, usted ha esquivado la comisión de investigación del caso Convergencia, del caso Pujol, en dos ocasiones, la última *in extremis* gracias al apoyo de su compañero de viaje, del compatriota Junqueras, porque Junqueras y Esquerra están salvando a Artur Mas de que dé la cara en la comisión de investigación.

Bien. Nosotros vamos a volver a pedir esta comisión por tercera vez, a ver si en esta, como ustedes están discutiendo sobre listas o no listas, a ver si el señor Junqueras es el de la Esquerra de las manos limpias o el que ampara a Convergencia salvándole de dar la cara al presidente de Convergencia.

Pero como mientras hay que aprovechar esta pregunta, déjeme que le haga algunas preguntas en formato sesión de control y de control al Gobierno y a usted.

Señor Mas, ¿sabía usted lo que hacía el señor Pujol, su presidente, cuando usted era *conseller en cap* de la Generalitat? ¿Sabía usted si cobraba comisiones ilegales? ¿Ha cobrado usted alguna comisión ilegal o le consta alguna comisión ilegal de los gobiernos de Pujol? Señor Mas, ¿hay alguien de este Gobierno –usted mismo o algún *conseller*– que haya cobrado alguna vez una comisión ilegal? Señor Mas, ¿sabe usted si alguien de su Gobierno o usted mismo tiene o ha tenido

alguna vez una cuenta en Liechtestein, Andorra o Suïza? Señor Mas, ¿sabe usted si había establecido un 3, un 4 o un 5 por ciento para cobrar comisiones ilegales de los contratos públicos de la Generalitat durante los gobiernos Pujol?

Señor Mas, usted, que fue el *conseller en cap*, la mano derecha, el delfín, la persona designada por Pujol para continuar con la saga, ¿eh?, con la *Nissaga de poder* de los Pujol, señor Mas, le pregunto: ¿usted estaba al corriente o no se enteraba de nada? Si no se enteraba de nada, me preocupa, porque era el *conseller en cap* de aquellos gobiernos. Y si se enteraba de todo, más me preocupa.

Señor Mas, ¿me puede usted contestar en los dos minutos y medio que tiene alguna de las preguntas que le hemos formulado?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, no sé per què vol que vagi a la comissió d'investigació (*l'orador riu*), perquè, escolti, totes les preguntes que vostè vol fer ja les està fent aquí. Per tant, és una contradicció, no?

Després, la resposta és molt fàcil. A totes les preguntes que vostè ha fet, la resposta és «no». (*Veus de fons.*) Que no.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Bueno, señor Mas, usted ha dicho que nadie de este Gobierno cobró nunca ninguna comisión ilegal, que usted no sabía nada de lo que pasaba en estos gobiernos, que usted nunca nadie ni nadie de su Gobierno, ni de éste ni del anterior, ha tenido nunca una cuenta en Suiza, Liechtestein o Andorra...

Señor Mas, de entrada ha mentido, porque el señor Pujol los tiene. Y lo ha dicho él. Por tanto, señor Mas, usted ya miente de entrada porque el presidente de su Gobierno ha reconocido delitos (*remor de veus*) fiscales por tener cuentas no regularizadas. Señor Mas, miente ya de entrada. O sea, que ha dicho «no». Pues, mire, sí, porque el presidente de su Gobierno, el que le puso a usted de delfín, de mano derecha, de *conseller en cap*, ya ha confesado que sí, que la respuesta es «sí».

Por tanto, señor Mas, queremos que vaya a la comisión de investigación, entre otras cosas, para que podamos formular preguntas con respuesta, para que usted pueda dar a los catalanes explicaciones y que sepan si el Gobierno de la Generalitat y su presidente tienen las manos limpias o sucias de corrupción, porque se sien-

tan ahí unos cuantos miembros de los que estuvieron apoyando al *capo* Pujol durante muchos años.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. És curiosa, la seva manera d'explicar-ho, perquè vostè mateix diu que això el senyor Pujol ho va confessar. I la pregunta és: quan ho va confessar? El 25 de juliol de l'any 2014. I quan es van acabar els governs del president Pujol? El desembre del 2003. És a dir, onze anys abans.

Quina mentida he dit jo, senyor Rivera? Que no ho sabia? No ho sabia. Ah, és clar, el que passa és que a vostè no li agrada la resposta. Perquè vostè no fa una pregunta, vostè està fent un xou aquí. I com que fa un xou es dedica a fer afirmacions independentment de si la pregunta li interessa que sigui contestada o no.

Vostè feia una pregunta molt concreta: vostè sabia això que ha confessat el senyor Jordi Pujol? I la resposta que jo li he donat és «no». M'he girat així i li he tornat a dir: «No», per si no ho havia entès la primera vegada. Però efectivament jo li puc dir mil vegades que no ho sabia, i a vostè li és absolutament igual, perquè vostè el que vol saber... Vaja, el que vol saber, vostè el que vol sentir és que jo sabia tot això, i resulta que això seria una mentida. Això sí que seria una mentida. És a dir, vostè vol que jo digui una mentida. És curiós: m'acusa de dir mentides, però vol que digui una mentida. Ho veu com torna a somriure? Si el delata la seva actitud. Ja diuen que el llenguatge no verbal és el que delata més la gent i vostè, senyor Rivera, en això és un gran actor, però el delata sempre el llenguatge no verbal, perquè se li veu el llautó d'una hora lluny.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat Ple sobre la transparència i el bon govern amb relació a l'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat (tram. 317-00249/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Bon dia, president. Fa dos anys i mig es privatitzava l'explotació d'Aigües Ter Llobregat per cinquanta anys. El 27 de desembre s'adjudicava. Al cap de set dies l'adjudicació es declarava anul·lada perquè s'havia fet de forma precipitada, opaca, maldestra. I aleshores els inversors brasilers i Acciona, al sentir-se en fals, els van demanar un compromís que

serien compensats. Vostè, com Rajoy amb Florentino, va anar al Brasil i personalment els va entregar una carta, que serien indemnitzats de forma més àmplia del que estava previst.

Ara s'inicia el procés per tirar-ho enrere, que costarà milions d'euros al conjunt dels catalans. Jo vull que em convenci que no ens trobem davant del Castor català: socialització de les pèrdues, privatització dels guanys.

I per això li demano, primer, transparència: que faci pública la carta que va donar als inversors brasilers. Segona, bon govern: que assumeixi responsabilitats i em digui quina..., ho assumeix. I tercera, democràcia: com pensa desfer *el fenomenal lío*, tal com ho ha qualificat el Tribunal Suprem, per tornar la gestió de l'aigua pública a mans públiques?

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, pot quedar-se ben tranquil perquè això no té res a veure amb el tema del Castor, absolutament res a veure, eh? Aquí hi han uns plecs de condicions que s'han seguit escrupolosament.

I vostès crec que no han entès una cosa, però que vostès l'haurien de valorar positivament, que és: l'Administració de la Generalitat va ser la primera de tot l'Estat espanyol que va organitzar un òrgan independent dintre de la mateixa Administració –independent– seguint normes de la Unió Europea. És a dir, vam ser una vegada més capdavaners. I aquest òrgan independent contradiu una decisió d'una mesa de contractació de la mateixa Generalitat, però precisament perquè és un òrgan independent. I això acaba en els tribunals perquè els privats ho porten als tribunals.

Però la Generalitat ha actuat de manera impecable perquè ha actuat sempre ajustant-se al plec de condicions. I si finalment hi ha una resolució judicial que diu el que hagi de dir, que no s'ha pronunciat sobre el fons de la qüestió... –els ho recordo si volen ser precisos en les seves apreciacions–, quan sapiguem el fons de la qüestió, aleshores prendrem les decisions, les decisions últimes. Per tant, de manera absolutament transparent.

No sé exactament quin discurs m'està fent, perquè hauria d'aplaudir que la Generalitat tingués aquest òrgan independent que actua de la manera que actua.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

Joan Herrera Torres

L'òrgan independent d'obligada creació. Miri, és senzill, transparència. Transparència és molt més que un mot, que una llei..., és actitud. Transparència vol dir que es comprometi a fer pública la carta que va enviar

als inversors brasilers. Transparència i bon govern serien, per exemple, que el Lluís Gavalà no sortís de la presó en tercer grau al cap de setanta-tres dies quan havia estat condemnat per divuit mesos. Això també és transparència i bon govern.

I això és el que li demanem: transparència en un compromís en positiu; bon govern assumint responsabilitats per una actuació maldestra, i democràcia fent que en aquest país es faci el que es fa en altres llocs. En altres llocs, per decidir si l'aigua té lideratge públic o privat, es fa una consulta, un referèndum. Això és el que li plantejem.

I, per tant, que retorni la titularitat pública el que és de tots, l'accés a l'aigua. No és tan difícil, president. L'únic que li estic demanant és que faci pública la carta, l'únic que li estic demanant és que expliqui quines són les compensacions, l'únic que li estic demanant és que no actuï com el Govern Rajoy. Sí, socialització de les pèrdues i privatització dels guanys. Com ha passat amb Tabasa i Túnels del Cadí, com passa en el seu Govern quan parla de col·laboració pública i privada.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, la carta no té cap problema, no es preocupin, no trobaran un cas Castor. Ja els agradaria trobar-lo, però no el trobaran, tranquils –no el trobaran, no el trobaran, no el trobaran.

Nosaltres ens varem trobar, això sí, amb la compra d'un munt de coses que després no es varen utilitzar mai en el tema de l'aigua. Diners públics llançats, d'això sí que ens vam trobar molt; desenes de milions d'euros que enlloc de destinar-se a la lluita contra la pobresa es destinaven a posar-los en un magatzem. Fet per Iniciativa per Catalunya. Per cert, gran política social. (*Remor de veus.*)

Però dit això, vostè, senyor Herrera, ha confós una cosa molt important. Diu: «El lideratge ha de ser públic.» Ja ho és, no s'ha privatitzat l'aigua, s'ha privatitzat la gestió de l'aigua. I quan vostès governaven hi havia autopistes privades, fetes per concessions de la Generalitat; no les van pas anular. O és que aleshores allò era bo i ara això és dolent? La gestió és privada, no el lideratge. L'aixeta segueix estan en mans de la Generalitat, que és el que és important. I amb això hi hauríem d'estar d'acord vostès i nosaltres. I, de fet, ho estem, però toca fer una mica de *politiqueria* avui.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la conveniència d'una convocatòria d'eleccions anticipades i les prioritats del Govern (tram. 317-00252/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas, vostè creu que unes eleccions anticipades són la prioritat per als 7 milions i mig de catalans, o ho és treballar per treure Catalunya de la crisi, per reduir l'atur i per aconseguir una millor prosperitat per als 7 milions i mig de catalans i no només per a uns quants?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, miri si és prioritat reduir l'atur que Catalunya l'està reduint el doble que la resta d'Espanya. Miri si és prioritat que ho fem el doble que la resta d'Espanya. Vol dir que ens ho devem creure molt, no? Perquè, si no, seria la meitat que la resta d'Espanya, i resulta que és el doble. Li puc donar xifres concretes si vostè, això, ho desitja tenir amb més precisió, no?

I segon, no es tracta de fer eleccions per fer eleccions. El que sí que és urgent a Catalunya és poder fer un referèndum democràtic, definitiu, com fan tots els països democràticament civilitzats.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Senyor president, si en teoria s'està reduint tant l'atur, per què vostè vol fer eleccions anticipades, si el país va tan bé? Deu ser perquè les reformes de les quals vostès s'estan beneficiant són les del Govern de l'Estat, no pas les (*remor de veus*) seves, que brillen per la seva absència, perquè fa uns quants anys que encara estem esperant la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya, les millores en les polítiques d'intermediació i d'orientació, i no deu ser pas per aquesta gran tasca que fa vostè.

Però, miri, senyor president: vostè només vol fer eleccions perquè vostè està al servei d'1.800.000 catalans que volen la independència, segons aquestes dades que vostès van comptar en aquesta farsa antidemocràtica del dia 9 de novembre. El que succeeix és que ara té dos esculls molt més importants. El primer, que el senyor Pujol està imputat per primera vegada per blan-

queig de capitals i per frau fiscal. La meitat del seu Govern seia amb el senyor Pujol. Vostè també. Va estar de conseller en cap, de conseller de Política Territorial, de conseller d'Economia, i ara diu que no en sabia res de res. Sap que es demanarà una comissió rogatòria a Liechtenstein per saber quins comptes té allà el senyor Pujol?, que també deia que no, com vostè dirà ara, i després, al cap dels mesos, va ser que sí. Doncs, també ha demanat aquest Govern informació sobre vostè, senyor Mas.

Jo crec que vostès van molt a corre-cuita perquè potser no volen fer aquesta comissió d'investigació, en la qual ara sembla que el senyor Junqueras també donarà suport..., perquè vostè hi comparegui, a més de molts altres que també hi compareixerem.

Però, escolti'm, senyor Mas, vostè ara, a més, té un problema, i és que els pressupostos... (*Veus de fons.*) Sí, però jo no estava al Govern com ell, i jo no vaig participar de comissions o possibles comissions il·legals, que alguns hauran de donar moltes explicacions. (*Forta remor de veus. Veus de «Molt bé!»*) Per tant, no diguin vostès el que han volgut mentir durant molt de temps.

Mirin, vostès ara el que estan fent són uns pressupostos que no poden ni aprovar, uns pressupostos inventats, amb ingressos addicionals de més de 2.000 milions que els ha de donar l'Estat, perquè aquí que vingui el senyor Estat a arreglar-los els seus problemes, perquè vostè..., ha sigut el Govern dels incompetents. El Govern dels millors, senyor Mas? El Govern dels incompetents, de les eleccions anticipades, del fet que en menys de quatre anys estiguem davant d'unes terceres eleccions anticipades.

Senyor Mas, els catalans no es mereixen un govern com vostè. I jo li dic: els del Partit Popular, i milions de catalans, no estem representats per vostè. Vostè no és el president de tots els catalans, només el president dels independentistes, i així es quedarà. I ja veurem...

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...si Esquerra Republicana no li passarà per davant.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyora presidenta. Bé, em pensava que a l'entorn de les festes de Nadal vostè, finalment, adoptaria un to una mica més amable. (*Remor de veus.*) Però veig que el seu caràcter la traeix permanentment. Ni en les festes de Nadal la senyora Sánchez-Camacho és capaç de tenir un to una mica més amable i, sobre-

tot, és capaç d'escoltar el que diuen els altres, i de tenir una mica d'atenció quan parlen els altres. (*Veus de fons.*)

Dit això, no sé exactament què és el que la preocupa, senyora Sánchez-Camacho, perquè és una perdigonada total. Vostè parla de cinc o sis temes diferents, no sé quin és el que la preocupa. La preocupa el tema de l'atur, que és el que ha dit al començament? Catalunya està reduint l'atur el doble que Espanya. Vostè diu: «És que les reformes del PP són magnífiques.» Ho deuen ser per a tothom, si són tan magnífiques, no? I resulta que a Catalunya s'aprofiten molt més? Ah, caram! (*Remor de veus.*) Doncs, deu ser perquè a Catalunya, aleshores, hi ha un govern que ho sap aprofitar? I una societat... (*Forta remor de veus.*) Jo m'imagino que no els agrada sentir aquestes coses. I es posen nerviosos quan les coses van una mica millor, perquè el que els agradaria és que anessin molt malament. I se'ls nota a la cara, també. Però, mirin, van una mica millor. I alguna cosa deu passar a Catalunya perquè les coses vagin una mica millor. I crec que ens n'hauríem d'alegrar tots plegats, perquè, en definitiva, si van millor, van millor per a la gent, no?, i sobretot per a la gent més necessitada.

I, després, senyora Sánchez-Camacho, em fa gràcia, vostè, perquè parla molt d'eleccions, quan les eleccions no estan convocades. Li he dit abans que les eleccions per les eleccions no es faran: només és per fer un referèndum que vostès impedeixen fer de qualsevol altra manera –vostès, la gent del Partit Popular.

I sobre el tema de la corrupció, senyora Sánchez-Camacho, aquí hi ha comissió d'investigació oberta, no?, pel frau fiscal? I a Madrid? Qui l'ha impedit, la comissió d'investigació, a Madrid? Saben qui l'ha impedita? Aquells que ara la reclamen en veu alta aquí i que parlen de corrupció: vostès, senyora Sánchez-Camacho. (*Alguns aplaudiments.*) Allà ho impedeixen, i aquí ho critiquen. (*Veus de fons.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la conveniència de fer canvis en el full de ruta plantejat en la seva conferència del 25 de novembre (tram. 317-00248/10)

I la formula l'il·lustre senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, presidenta. En to nadalenc. (*Rialles.*) President, voldria preguntar-li si no considera que, vist l'actual estat de relacions amb el que fins ara era el seu soci parlamentari, no convindria que revisés el full de ruta que va expressar en la seva conferència del 25 de novembre.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, en el mateix to nadalenc. Jo, en el que vaig explicar, hi crec molt. I seria molt..., vaja, absurd, i a més a més molt poc coherent, que jo, quinze dies després o tres setmanes després, variés quelcom en què crec molt.

Ara, per molt que hi cregui, és evident que qualsevol proposta sempre ha d'estar subjecta al diàleg amb tothom, i no només amb les persones que varem signar o amb el partit que varem signar un acord de governabilitat ara fa..., dos anys enrere, que, per cert, estem complint escrupolosament.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. Però, digui el que digui el seu portaveu del Govern, el seu soci parlamentari va donar per acabat l'acord que de forma solemne vostès mateixos van batejar com «pacte per a la llibertat».

Fa ben poc, vam saber que Esquerra Republicana renunciava a presentar una esmena a la totalitat dels pressupostos, però que en presentava dotze, d'esmenes a la totalitat, a les seccions pressupostàries, i una esmena a la totalitat amb text alternatiu a la llei de mesures. Deia Keynes que quan els fets canviaven, ell canviava d'opinió. Vostè no creu que en aquestes circumstàncies caldria canviar de full de ruta? Pensa encara que es pot fer una llista conjunta amb el seu antic soci parlamentari, que ja li ha dit que no? Si no hi ha llista conjunta, no hi hauran aquestes mal anomenades eleccions «plebiscitàries». Com podrien els ciutadans confiar en una llista conjunta que hauria de governar divuit mesos, si els components fonamentals d'aquesta llista conjunta no són capaços d'acordar uns pressupostos? No és hora de tocar de peus a terra i de canviar d'estratègia, pensant de veritat en les prioritats dels catalans? Des del nostre punt de vista, segueixen sent les mateixes quatre; efectivament, relançar l'economia i crear llocs de treball, protegir l'estat del benestar, regenerar la política i cercar un nou acord amb la resta d'Espanya que ens permeti votar.

President, vostè ho és –president de la Generalitat– des de fa quatre anys, i hem de reconèixer –i, evidentment, la responsabilitat no és només seva– que en aquests quatre anys no hem avançat en termes d'autogovern: no tenim ni més competències, ni més inversions, ni més projectes de futur. I jo crec que això recomana, entre altres coses, un replantejament de l'estratègia. I és per això que m'he permès fer aquesta pregunta. No creu que estan passant massa coses que exigirien –per part no només seva, probablement de tots, però seva en

primer lloc— un replantejament de l'estratègia que ens permetés realment avançar?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta: el replantejament d'estratègia. Cap a quina altra estratègia? Perquè si se'n replanteja una deu ser perquè se n'ha de formular una altra, no? I la pregunta que jo els faig, aleshores, és: quina altra?

Ja sé que ara vostè no em pot respondre, no?, però li ho respondré jo per al que em sento interpellat. Quina altra? La que ja havíem experimentat durant trenta anys? Vostè diu: «En aquests darrers quatre anys, no hem obtingut més competències.» Cert, completament cert. N'havíem obtingut algunes en desplegament de l'Estatut de l'any 79, durant els anys vuitanta i durant els anys noranta. Però, què va passar? Vostès van arribar al Govern l'any 2003, a finals, i què van dir? Que s'havia de fer un Estatut nou, perquè tota aquella estratègia que s'havia seguit no valia. (*Veus de fons.*) Sí. Per això es va fer un Estatut nou, per anar a més, per fer una estratègia diferent; si no, no hauríem fet un Estatut, si no hagués estat una estratègia diferent. Ens ho van vendre d'aquesta manera. I nosaltres hi vàrem col·laborar i ens hi vàrem apuntar.

I què va passar amb aquell Estatut, que era la nova estratègia? Catacrac! Enfonsat. A la misèria. I ara, quina ens queda, d'estratègia, senyor Iceta? Tornar a aquells trenta anys? Tornar a fer un nou Estatut perquè hi torni a haver un catacrac després del primer catacrac que ja hem conegut, com s'ha produït? Quina altra estratègia és possible? Per això molta gent a Catalunya ha canviat el seu xip, per això molta gent a Catalunya ha canviat la seva mentalitat, perquè s'adona que per l'estratègia anterior no s'avença, ni s'avançarà. I per això estem empenyent en aquesta línia, no?, que crec que, en aquest sentit, explicat així, doncs, no és difícil d'entendre. Jo crec que és la que hem de seguir, i per això, com que hi crec, doncs, la intentaré seguir, no?

Tot allò que afecta Esquerra Republicana, senyor Iceta, com vostè deu comprendre, jo no li ho puc respondre. Això vostè ho ha de plantejar en uns altres fòrums, perquè aquí suposo que tampoc li ho respondran ells directament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions abans de finals d'any i l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015 (tram. 317-00250/10)

Ila formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, presidenta. Afegint-me al to nadalenc reivindicat per les intervencions anteriors, confessaré que és una llàstima que les moltes preguntes que ens adrecen de forma explícita o implícita no tinguem ocasió de contestar-les en el marc d'aquesta intervenció.

En tot cas —adreçant-me al president en la pregunta que correspon—, avui arriba a aquest Parlament una proposta pressupostària. Una proposta de pressupostos que és inviable des del punt de vista del calendari, que és inviable des del punt de vista de les xifres globals i del repartiment de les partides. Inviabile des del punt de vista del calendari perquè aprovar uns pressupostos al febrer obligaria a fer unes eleccions a Catalunya encavalcant-les amb el calendari electoral espanyol, i això és innecessari i contraproduent. Inviabile des d'un punt de vista de les xifres globals, perquè hi han 2.500 milions, com a mínim, d'ingressos que depenen de la bona voluntat del senyor Montoro, que no destaca gaire per la seva bona voluntat al respecte. I també inviables des d'un punt de vista de distribució de les partides no només en termes socials, que és evident que això és molt important, sinó també per la manca en les partides destinades a les estructures que són imprescindibles per exercir la independència d'aquest país en el futur, i que és el que ens permetria fer uns pressupostos de veritat, com els ciutadans de Catalunya mereixen.

Com que això de la independència no és cosa d'una persona ni de dues, sinó que la independència és cosa de tots, nosaltres, avui, Esquerra Republicana, avui, no farà caure aquest primer tràmit pressupostari, amb l'esperança que aquest gest, que vol ser un gest de responsabilitat, permeti arribar a un acord, un acord per tenir unes eleccions que permetin obtenir el mandat democràtic per fer la independència, que ens sembla que és imprescindible.

I, per tant, voldríem preguntar-li si vostè creu —vostè, president, qui té la competència per convocar aquestes eleccions— que abans de final d'any tindrem aquesta convocatòria, que el mes de febrer podrem votar i que el mes de maig podrem tenir uns pressupostos adequats i que es corresponen a les necessitats i a allò que els ciutadans de Catalunya mereixen.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, jo crec que hi ha una confusió en un terme: pensar que l'ac-

ció sobre els pressupostos és el que fa, o no, avançar les eleccions crec que és un error –crec, sincerament.

El que farà avançar eleccions o no, no és si tindrem pressupostos o no. Jo preferiria tenir-los. Després li explicaré les raons per les quals els volem tenir, però no és el tema. Les eleccions es poden avançar si a través d'aquí es fa el referèndum que tenim pendent. Per tant, més que pensar en termes d'eleccions, hem de pensar en termes del referèndum pendent. Si ens convençem tots plegats que l'instrument que hem d'utilitzar són les eleccions per fer el referèndum, aleshores hi haurà eleccions anticipades. Però si no, no.

I, aleshores, barrejar aquí el pressupost jo crec que és un error. Perquè, ja li dic, del pressupost no depenen, les eleccions anticipades. *(Pausa.)* No depenen d'això. Per tant, crec que ens equivoquem si anem en aquesta línia, li ho dic sincerament i amb el to nadalenc que ha de presidir, entenc, aquesta mateixa reunió, no?, de cordialitat i de ganes de mantenir i d'arribar a acords. Però no és una cosa lligada amb l'altra. És: les eleccions es poden anticipar al primer semestre d'aquest any que ve, i fins i tot clarament abans de les municipals, si serveixen per fer el referèndum. Res a veure amb el pressupost de la Generalitat.

La presidenta

Té la paraula l'honorable diputat.

Oriol Junqueras i Vies

Gràcies, presidenta. Reptes extraordinaris exigeixen mesures extraordinàries, i és evident que uns pressupostos ordinaris que allarguen l'agonia autonòmica no són una mesura extraordinària. I, per tant, fem-ho bé i fem-ho com pertoca: dotem-nos de les eines per poder fer la feina, els bons pressupostos que aquest país mereix.

I com que els anys anteriors..., malgrat que les expectatives eren que no s'arribaria a l'acord que la ciutadania esperava fins després de les vacances de Nadal, estem convençuts que aquest any tindrem la convocatòria abans de finals d'any.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé, senyor Junqueras, admeti'm com a mínim que me n'he de convèncer jo, que això és així *(el president de la Generalitatriu)*, perquè vostè no les podrà convocar, les eleccions. I, per tant, com que no les podrà convocar, doncs, m'hauré de convèncer jo que finalment aquestes eleccions no són per fer unes eleccions més, perquè si hem de fer unes eleccions més..., que algú hi pot tenir interès, eh? Jo moltes vegades, quan miro cap a dalt d'aquesta cambra, veig que n'hi ha alguns que tenen un interès impressionant per fer eleccions ja, però només tenen

una pretensió, alguns d'ells, que és tenir més diputats i diputades, és canviar la representació parlamentària. *(Remor de veus.)*

Si només ha de servir per a això, escolti'm, les eleccions són quan toquen, que és el 2016. I a més a més amb vostès, si no ho recordo malament –i ho recordo molt bé, perquè el vàrem signar vostè i jo també, entre altres coses–, tenim un acord de governabilitat, que nosaltres estem complint i vostès també han complert. Per tant, s'ha d'entendre que, mentre no es denunciï formalment, aquest acord està vigent, i jo compto que està vigent.

I, per tant, eleccions? Sí, ja els he dit que sí, no hi tinc cap inconvenient. No hi ha problema de quan, hi ha un problema de per a què serveixen aquestes eleccions. Si només serveixen per recompondre els pesos del Parlament, aleshores no hi haurà eleccions. Si serveixen per fer el referèndum, n'hi haurà.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció de govern amb relació als objectius fixats per al 2014 (tram. 317-00251/10)

La formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, quan s'arriba a final d'any és un bon moment per fer balanç de la feina feta, i si aquesta s'adequa i assoleix els objectius, i els propòsits i compromisos que s'havien fet a principi d'any, i com a partir d'aquí es pot encarar el futur. Quan es fa balanç, evidentment també s'ha de tenir present el context de les adversitats i les limitacions, i més si aquestes s'han anat incrementant o agreujant, no?, tant en el terreny de la disponibilitat de recursos per a l'impuls de les polítiques públiques com també en el terreny dels instruments disponibles, és a dir, de les eines d'autogovern de les quals es disposen per poder actuar.

Des del punt de vista parlamentari, crec que aquest ha estat un any en el qual s'hauran aprovat lleis importants, i que s'ha fet molta feina; «importants» en el sentit que tenen per objectiu, doncs, donar solucions a les inquietuds, als patiments de molta gent en el seu dia a dia, i també importants per donar sortida a les seves ambicions, il·lusions i reptes, més en el camp col·lectiu, no?

En aquest mateix Ple, a banda de discutir el pressupost, avui aprovarem unes iniciatives legislatives que són molt importants: la reforma del Codi de consum, per donar més garanties a la gent i que no ens tornem a trobar, com li va passar a molta gent, amb estafes com en alguns casos de les preferents; o regular de nou tot el tema de la pobresa energètica, per protegir els

més vulnerables; o la Llei de transparència, que suposa un pas importantíssim per donar majors garanties als ciutadans, i tot el que és la informació sobre tot el que es fa i es gasta a les administracions.

Però al llarg de l'any hem anat aprovant lleis molt emblemàtiques, també en la línia que deia abans: des de la Llei de consultes fins a la Llei contra l'homofòbia, a la Llei de l'acció exterior, a la Llei d'accessibilitat, seguretat industrial, etcètera. I també n'estem tramitant de molt importants, com la Llei de formació professional, la del SOC, la de la renda garantida de ciutadania, etcètera. Algunes d'aquestes lleis s'han iniciat a partir de projectes del Govern; altres, de ponència conjunta de tots els grups parlamentaris; altres, a iniciativa dels mateixos ciutadans, etcètera.

Per tant, arribant a aquest final d'any, per tot això nosaltres, president, li volem preguntar quin és el balanç que fa de l'actuació del seu Govern durant aquest any amb relació als objectius que s'havia plantejat, tenint en compte, això sí, les diferents adversitats i limitacions que s'han anat trobant.

Moltes gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, fer el balanç d'un any, senyor Turull, en dos minuts i mig no és fàcil. Intentaré centrar els grans temes, no?

Primer objectiu del Govern, i el més important de tots: reduir l'atur, crear ocupació. S'ha fet o no s'ha fet? A Catalunya, molt més que a la resta, el doble que a la resta d'Espanya. No només ha disminuït l'atur, sinó que s'ha creat més ocupació. Tanta com caldria? No. Per tant, estem en el camí de crear ocupació, estem en el camí de donar la volta a la situació de crisi de sis, set anys, però és un camí que s'està encetant, i per tant, que caldrà completar-lo. D'aquí que els esforços han de continuar.

Segon gran objectiu: és la Generalitat una administració molt més transparent aquest any 14 que no pas ho era abans? Sí, una administració molt més transparent; d'acord fins i tot amb estàndards internacionals: no ens avaluem a nosaltres mateixos, se'ns avalua des de fora. I avui en tindrem un altre exemple: aquest Parlament aprovarà, espero, aquests dies, per àmplia majoria, una llei de la transparència i d'accés a la informació molt avançada. Per tant, s'està lluitant també en aquest terreny, crec que amb eficàcia.

Tercer: els catalans varem poder votar en una urna, amb una papereta, a favor del futur polític i fins i tot d'un estat independent per a Catalunya per primera vegada en tres-cents anys el 9 de novembre. Miri si s'han fet coses importants aquest any. Tot això junt, no?

I a més a més hem presentat ara uns pressupostos. I voldria fer notar el següent: en aquests pressupostos hi ha un concepte implícit que és molt important, que ha-

viem lluitat quatre anys per tenir-lo, que era començar a revertir algunes mesures que havíem hagut de prendre en sentit contrari. Per exemple, havíem hagut de reduir els sous i les retribucions dels empleats públics, i ara es comença a revertir, això, perquè més de 200.000 persones, que vol dir moltes famílies d'aquest país, puguin millorar el seu poder adquisitiu. Reversió de decisions difícils adoptades en algun altre moment. O, per exemple, fer pressupostos el 71 per cent dels quals estan destinats a la despesa social, que vol dir sanitat, ensenyament i a serveis socials en general, i, per tant, també a la lluita contra la pobresa i a les polítiques públiques fonamentals.

Fixi's si se'n fan, de coses, crec que en la bona línia, no? Ara, és evident que la situació segueix sent molt complicada, i que, per tant, no podem baixar la guàrdia ni un sol mil·límetre.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passarem ara al següent punt de l'ordre del dia. Però abans els faig avinent una ampliació d'aquest ordre del dia.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ha sol·licitat la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra diferents articles del Reial decret llei 13/2014, de 3 d'octubre, pel qual s'adopten mesures urgents en relació amb el sistema gasista i la titularitat de centrals nuclears, sol·licitud que ha de ser aprovada pel Ple del Parlament.

És per aquest motiu que quatre grups parlamentaris, que són el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Mixt, han demanat l'ampliació de l'ordre del dia per incloure aquest punt en aquesta sessió plenària.

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, els proposo l'ampliació d'aquest ordre del dia per tal que es pugui incloure el procediment per a la interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat. Es pot aprovar per assentiment o en fem votació? (*Pausa.*) Per assentiment? (*Pausa.*)

D'acord, doncs, queda incorporat a l'ordre del dia, i serà substanciat com a darrer punt d'aquesta sessió plenària en acabar divendres l'última moció.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. De conformitat amb l'article 41.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada.

Atès que la nova composició està inclosa en el dossier del Ple que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades, els prego que se n'eximeixi de la seva lectura.

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de les esmenes a la totalitat sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015.

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 (esmenes a la totalitat) (tram. 200-00033/10)

El debat i votació de les esmenes a la totalitat se substarà d'acord amb l'article 120 del Reglament del Parlament de Catalunya. L'ordre de defensa de les esmenes és de major a menor, per un temps màxim de trenta minuts per cada grup parlamentari.

En primer lloc, per a la presentació del Projecte de llei de pressupostos, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt honorable presidenta, il·lustres senyores i senyors diputats, em pertoca avui presentar, en nom del Govern, el Projecte de llei de mesures fiscals..., el Projecte de llei de pressupostos.

Amb perdó, haig de demanar... (*Pausa.*) Senyora presidenta, em pot donar un minut? Perquè tinc la Llei de mesures, i em sembla que això correspon a demà, eh? Els demano excuses i demano un minut... Al final ha sigut menys d'un minut: aquí ho tenim. Moltes gràcies.

Molt honorable presidenta, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, avui els presento, en nom del Govern, el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015, que va aprovar el Govern el passat dia 2 de desembre, i que ara comença el seu debat parlamentari. Procuraré fer-ne una presentació amb esperit nadalenc.

Primer de tot, una breu reflexió sobre el nostre entorn econòmic. L'economia catalana presenta taxes d'evolució inter trimestrals positives des del segon trimestre del 2013, malgrat que en termes de mitjana anual el PIB del 2013 es va contraure un mig per cent. Durant el 2014, l'economia ha continuat avançant amb un ritme més expansiu el primer trimestre que els dos posteriors.

Durant els dos primers trimestres de l'any, la tendència de les exportacions de béns i serveis ha estat més positiva que l'any passat, però no ha compensat l'augment de les importacions, de manera que a la fi la demanda externa ha contribuït negativament en l'evolució del PIB. Però les exportacions han pujat, amb la qual cosa és un senyal positiu de competitivitat en qualsevol cas.

Des del punt de vista de l'oferta, el sector de serveis encapçala els millors resultats, i la indústria manté un creixement superior al de l'any passat. D'altra banda, la construcció continua en taxes negatives, però amb menys intensitat, i hi ha incidís de recuperació del subsector de l'edificació. Pel que fa al sector agrari, les

previsions anuals són de manteniment de les produccions considerades globalment.

La recuperació de l'economia està comportant l'increment de l'ocupació. Segons les dades de l'EPA, des del darrer trimestre del 2013 s'està creant ocupació neta a Catalunya. Aquest factor, i la disminució del nombre de població que es declara laboralment activa, ha permès una important reducció del nombre d'aturats. La taxa d'atur, que ha baixat del llindar del 20 per cent per primera vegada des del 2011, se situa en un 19,1 per cent el tercer trimestre de l'any. Les perspectives econòmiques per al 2015 preveuen una nova millora en la creació d'ocupació que permetrà situar la taxa d'atur, en mitjana de l'any, estímem que en un 17,9 per cent.

Les perspectives de creixement xifren un increment del PIB de l'economia catalana de l'1,5 per cent en el conjunt del 2014, i del 2,2 per cent el 2015. Segons aquestes previsions, la demanda interna continuarà encapçalant el creixement, per bé que també s'espera que millori el component exterior de la demanda. En aquest sentit, la persistència de la falta de dinamisme dels països europeus representa un risc, atès que el comerç intracomunitari és majoritari en l'estructura exportadora catalana i, en general, perquè la gran obertura comercial fa que l'economia catalana sigui molt sensible a la dinàmica del seu entorn. Nosaltres necessitaríem una política europea clarament inclinada al creixement.

Amb tot, la previsió de creixement del comerç mundial obre unes perspectives favorables a Catalunya, tenint en compte els guanys de competitivitat que ha experimentat els darrers anys i la recent depreciació de l'euro enfront del dòlar. D'altra banda, el fet que les previsions emmarquin en uns tipus d'interès mínims i uns preus de les matèries primeres baixos –petroli inclòs– és força favorable per a una economia transformadora com la catalana.

Hem de situar els pressupostos de la Generalitat en aquest marc: comencem a entreveure una millora del nostre entorn econòmic. A més, constatem que l'esforç fiscal de Catalunya pel que fa al pagament d'imposos és substancial. Malgrat tot, de manera paradoxal, aquesta perspectiva de creixement no es reflecteix en la situació fiscal de la Generalitat, la qual no millora, ans al contrari, empitjora.

Com ja els vaig avançar el passat dia 2, els pressupostos de la Generalitat per a aquest 2015 són uns pressupostos fruit d'una situació anòmala: mentre que la situació econòmica es recupera, mentre que els impostos que paguen els ciutadans de Catalunya augmenten, això no es veu reflectit en la fiscalitat de la Generalitat, la qual viu desconnectada, en el seu segment més important, de les seves bases fiscals naturals.

És per això que aquests pressupostos encara no són els pressupostos que ens agradarien, els pressupostos que correspondrien a una situació on tinguéssim el ple control de les nostres bases fiscals. Aquests són uns pressupostos que com explicaré, per una banda, mantenen el compromís de no reduir la despesa no financera, que, de fet, augmenta un 4,2 per cent, perquè, com ja saben, aquest any s'inclou la recuperació

de la catorzena paga dels treballadors públics i el restabliment del 100 per cent de l'ocupació. Aquesta és la primera prioritat; la segona és el manteniment i la prioritització de les partides de caràcter social, que concentren el 71,2 per cent dels recursos disponibles, com altra vegada ha estat aquest any.

Permetin que els parli de l'esforç de consolidació fiscal que ha fet Catalunya, la Generalitat de Catalunya en aquests anys. Aquest ha estat un esforç de consolidació fiscal que ha estat necessari per complir amb els compromisos europeus, amb els compromisos d'estabilitat europeus, en els quals ens sentim plenament inserits. En aquest esforç ens ha calgut adaptar l'estratègia fiscal a l'esforç i a la necessitat de no posar en perill signes incipients de recuperació. No hem comptat, malauradament, amb la complicitat de l'Administració central, que, com ja saben –els ho he explicat moltes vegades i ho repetiré–, ha distribuït els seus marges de dèficit permès des d'Europa d'una manera molt asimètrica i d'una manera molt favorable als seus propis interessos, raó per la qual hem anat fins i tot als tribunals a través de recursos contenciosos administratius.

Fa uns dies vàrem transmetre a l'Autoridad Independiente de Responsabilidad Fiscal unes consideracions sobre el compliment del procés de consolidació fiscal que ha dut a terme Catalunya, i que voldria repassar a grans trets.

Repeteix que el Govern de la Generalitat està plenament compromès amb l'objectiu d'estabilitat fiscal, com ho demostra el fet que en el període 2009-2013 Catalunya ha reduït el seu dèficit un 58 per cent, és a dir, 5.240 milions d'euros. Si es descompten els efectes del cicle econòmic i els interessos del deute, l'ajust del dèficit realitzat a Catalunya és de 7.327 milions d'euros, és a dir, que ja s'ha complert amb la reducció del dèficit i a un ritme molt superior al requerit, ja que la reducció mitjana anual ha estat de l'1,08 per cent del PIB, superior al 0,8 per cent exigut per la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, i superior al 0,5 per cent recomanat per la Unió Europea.

Pensem, ho repeteixo, que el ritme de consolidació fiscal imposat per l'Estat a les autonomies en general incompleix la seva pròpia llei d'estabilitat, motiu pel qual la Generalitat ha interposat, com ja els he dit, un contenciós administratiu.

Afegim que, sorprenentment, l'Estat el passat mes d'abril va renunciar a 3 dècimes del dèficit previst per al conjunt de les administracions públiques. Des del Govern de la Generalitat es va demanar, sense que hagi estat escoltat, que aquestes 3 dècimes fossin utilitzades per alleugerir la pressió sobre les comunitats autònomes, que són les que realment estan suportant el pes de la consolidació fiscal, a més de tenir la responsabilitat de prestar els serveis bàsics de salut, ensenyament, benestar social i, en el cas de Catalunya, també els de seguretat ciutadana i la justícia. També el Govern d'Andalusia va fer una petició similar, i evidentment, similarment desatesa.

El Govern ha fet, podríem dir, quatre plans d'ajust des de l'any 2011, incloent-hi mesures per la banda dels

ingressos per valor de 2.436 milions d'euros i, per la banda de les despeses, per valor de 6.800 milions d'euros.

El procés de consolidació s'ha fet havent d'assumir uns compromisos creixents d'inversions ja realitzades i encara no pagades, i sobretot protegint les polítiques socials i els serveis bàsics de l'estat del benestar, que, com he dit, representen el 70 per cent del pressupost departamental.

L'Administració de l'Estat no hi ha ajudat. Ho demostra el fet que no només ha assignat objectius de dèficit no factibles a les comunitats autònomes en aquest procés de consolidació fiscal, sinó que ha pres un conjunt d'iniciatives que han dificultat encara més l'ajust. Per exemple, l'incompliment de la disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya o els successius increments de l'IVA, que només l'any 2012 van suposar un increment de la despesa per a la Generalitat de 138 milions d'euros. Com dic repetidament, tothom paga IVA, però l'Estat se'l paga a si mateix; nosaltres no ens el paguem a nosaltres mateixos.

A més, l'Estat ha reduït entre 2010 i 2013 en 776 milions les seves aportacions finalistes a la Generalitat. Alguns exemples: menys 240 milions per a programes d'ocupació i formació dels treballadors, menys 120 milions per a ensenyament i investigació, menys 164 milions per a programes de benestar i família i ajudes a la dependència, entre d'altres.

Per la banda dels ingressos, l'Estat també ha posat traves al procés de consolidació fiscal recorrent als tribunals mesures com la taxa farmacèutica, l'impost sobre els dipòsits en entitats de crèdit o les taxes judicials.

Malgrat aquestes dificultats, les comunitats autònomes concentren el 53 per cent de l'esforç de l'ajust realitzat entre 2010 i 2013, un percentatge molt superior a la seva contribució a la despesa pública total, que és un 31,63 per cent. Per la seva banda, l'Administració central i la seguretat social només han participat en un 15,25 per cent en la reducció del dèficit, mentre que concentren el 57,29 per cent de la despesa.

En el cas de la Generalitat, l'Administració catalana ha contribuït a la reducció del dèficit global espanyol en un 15,12 per cent, un percentatge gairebé tres vegades superior a la seva contribució a la despesa pública total –5,545– i similar al de l'Administració central i la seguretat social –15,25 per cent. L'esforç de Catalunya ha estat deu vegades superior al de l'Estat.

Com ja els he exposat, l'economia catalana millora i els catalans incrementen el seu esforç fiscal, i això s'hauria de traduir en més ingressos per a la Generalitat. Considerem, doncs, que el procés de consolidació fiscal s'hauria de fer a partir d'ara pel costat dels ingressos de les comunitats autònomes, amb una redistribució dels recursos entre les diferents administracions públiques de l'Estat. Així reclamem al Govern central, com ja veurem en uns moments, que revisi les bestretes del model de finançament. De fet, no hi ha model de finançament; en diuen model de finançament, però és bàsicament el que disposa el ministeri. El model de finançament es va acabar l'any passat. Però, en fi,

demanem que es revisin les bestretes del model de finançament, perquè, mentre que la recaptació impositiva augmenta com a conseqüència de la millora de la situació econòmica, el que rep la Generalitat segueix disminuint. Mentre que l'economia espanyola creix el 2015 un 4,2 per cent respecte al 2013 –un any tancat–, els recursos que depenen de l'Estat a disposició de la Generalitat disminueixen un 10,7 per cent respecte al 2013.

El 7 d'agost del 2014, per cert, vàrem presentar un requeriment perquè s'iniciés una revisió del model de finançament que hauria d'estar vigent des del primer de gener del 2014, que, evidentment, això no ha passat.

D'altra banda... En fi, així, doncs, és evident que les decisions preses pel Govern de l'Estat han condicionat aquestes dificultats i continuen condicionant de manera essencial l'elaboració dels pressupostos que avui els presento.

La primera constatació, que ja els he repetit, és que l'ajust de despesa de la Generalitat de Catalunya no pot anar més enllà sense perjudicar la prestació dels serveis a la ciutadania. Això ja els ho vaig dir l'any passat, i aquest ha estat el cas per al 2014. Vull fer constar que per al 2014 ja veurem quines són les conclusions i els números finals a final d'any, però és bo tenir molt en compte que el pressupost de despesa aprovat en els pressupostos del 2014 s'ha executat. Per tant, s'ha gastat el que s'ha dit que es gastava en els pressupostos. I una de les coses per a les quals serveixen uns pressupostos és per fer possible gastar el que està a la partida de despeses.

Les necessitats de despesa no financera amb càrrec a recursos generals –despeses dels ajustos SEC d'aquest any– se situen en 22.481 milions d'euros, incloent-hi els interessos del deute, la quarta partida més alta després de salut, ensenyament i benestar. I l'atenció dels compromisos de pagament per inversions efectuades en el passat, que tot i l'aplanament molt considerable d'obligacions, s'eleva enguany encara a 874 milions d'euros.

Per tant, els comptes per al 2014 posen de manifest novament que els recursos disponibles per finançar la despesa necessària que arriben a través de l'Estat en forma de transferència no reflecteixen la realitat fiscal de Catalunya i són insuficients. Els recursos ordinaris disponibles per al 2015, més el dèficit que ens ha assignat l'Estat, que ja és –com a totes les comunitats autònomes– una sisena part –ho repeteixo, una sisena part– del dèficit autoritzat per Europa..., gastem una tercera part, som una tercera part de la despesa i ja estem a una sisena part del dèficit autoritzat. Bé, aquests recursos se situen en 19.981 milions d'euros; per tant, 2.500 milions menys dels necessaris per cobrir les previsions de despesa de l'exercici.

Les alternatives per finançar aquest dèficit serien quatre. Podrien ser vuitanta, eh?, però, en fi, n'esmento quatre. Primera: relaxar l'objectiu de dèficit. Reiterant el que he exposat anteriorment, recordo que l'Estat ha assignat un dèficit per al 2015 del 0,7 per cent del PIB, que correspon a una sisena part del conjunt de les administracions públiques, per sota del que correspon-

dria en aplicació mateix dels criteris de la Llei d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, que seria de l'1,62 per cent, motiu pel qual la Generalitat ha presentat, com ja els he dit, un recurs contenciós. Aquest repartiment és injust, és arbitrari, és desproporcionat. I també els recordo les 3 dècimes a què tan generosament va renunciar el Govern espanyol.

Segona: augmentar la pressió fiscal. La pressió fiscal en base a les principals figures impositives ja és prou elevada, i els marges de creació de noves figures tributàries són molt reduïts i topen contínuament amb la voluntat controladora i recentralitzadora de l'Estat. Les possibilitats per aquesta via són, doncs, molt limitades.

Tres: obtenir ingressos extraordinaris *one-off*. Aquesta possibilitat que va utilitzada en l'exercici 2012 i en els pressupostos del 2014, en aquests pressupostos del 2014 ha plantejat dificultats per a la seva efectiva materialització. Hi continuarem treballant, però preferim no incloure'ls en els pressupostos d'una manera significativa.

Finalment, l'alternativa que hem adoptat en aquests pressupostos és la de reclamar a l'Estat diversos ingressos, entre els quals es troben alguns deutes històrics i altres ingressos que considerem plenament justificats. He de dir, ho repeteixo, que no contemplem una cinquena alternativa, que seria retallar la despesa, per les raons que ja els he exposat.

Com ja els vaig dir un dia, fa poc, hi ha dues escoles per fer pressupostos: en una, es veu quines quantitats de diners tens segurs i ajustes les despeses a aquestes quantitats de diners que tens segur; una segona escola és veure quines són les despeses absolutament necessàries i posar-se a treballar per aconseguir els ingressos necessaris. I nosaltres aquí adoptem aquesta segona escola. Anirem a batallar, anirem a batallar on sigui per reclamar ingressos que corresponen als catalans. I batallarem sense descans, i estic segur que comptarem amb el suport d'aquest Parlament, perquè ens hi juguem molt. Ens acotarem el pressupost de despesa i batallarem pels ingressos.

En concret..., poden acabar sent altres coses, eh?, però en concret en el pressupost reclamem els 759 milions de la disposició addicional tercera de l'Estatut, que s'havien de pagar el 2011; corresponen al 2008. És un dels anys que, diguem-ne, és jurídicament més fort, perquè va estar als pressupostos, perquè va ser acordada en comissió bilateral.

En segon lloc, demanem una bestreta del Fons de competitivitat corresponent al 2015; són 789 milions. Que ningú es desorienti per la paraula «bestreta». El Fons de competitivitat és el Fons de competitivitat dels ingressos que ens corresponen per al 2015 i que per alguna raó no se'ns paguen fins a dos anys més tard. Per tant, estem demanant una bestreta del retard dels dos anys. Per tant, estem demanat que ens arribin el 2015 els ingressos que paguen els catalans el 2015.

I, finalment, la compensació de l'impost sobre els dipòsits en entitats de crèdit, 635 milions, el qual no s'ha pogut aplicar amb normalitat a causa de l'impacte de la regulació estatal.

Al marge d'aquestes tres reclamacions, el Govern continua exigint la negociació d'un nou model de finançament, aquest any ja fora de vigència, amb efectes retroactius a primer de gener de 2014. També exigim la compensació per l'increment de tipus de l'IVA, general i de productes sanitaris. A més, reclamem al Govern de l'Estat que comparteixi els ingressos addicionals que està aconseguint per la millora de la situació econòmica i que li permeten abaixar impostos, fer ampliacions de crèdit de forma reiterada per cobrir les seves despeses i renunciar a dècimes de dèficit, segurament per intentar convèncer Europa que no està sent irresponsable amb mesures com les de la rebaixa d'impostos. I, finalment, continuarem treballant per una assignació més justa dels objectius de dèficit entre el conjunt de les administracions. I també seguirem fent tots els esforços per tal d'aconseguir ingressos extraordinaris; diguem-ne, no pararem la política.

Les grans xifres del pressupost. Despeses. Des de l'òptica de la despesa, el Projecte de pressupost de la Generalitat per al 2015 proposa un volum de despesa de 24.035 milions d'euros; això no té en compte ni la participació dels ens locals en el tribut de l'Estat, PIE –en el qual ja saben que només fem d'intermediaris–, ni la despesa en amortització del deute, refinançament. L'import inclou 587 milions, que es financen amb ingressos finalistes procedents d'altres administracions públiques, de manera que la part a finançar amb recursos generals és de 23.448 milions d'euros.

En termes del sistema europeu de comptes nacionals i regionals, SEC 2010, les dades són lleugerament inferiors, perquè la despesa que computa és només la despesa no financera, i l'import queda en 23.390 milions d'euros. Aquest import representa un augment del 4,2 per cent amb relació al pressupost del 2014. Tanmateix, una part molt important d'aquest creixement s'explica per les variacions en les despeses de personal, la paga extraordinària, la jornada completa dels interins. Creiem que no té cap sentit que siguem en aquests moments l'única Administració pública que exigeixi aquest esforç als seus treballadors, i vull agrair un cop més la seva professionalitat i la seva contribució al bon funcionament dels nostres serveis públics.

En definitiva, doncs, aquestes mesures comporten un increment de despesa de 581 milions d'euros. Addicionalment, aquestes inclouen les despeses de personal de la Generalitat, també la nòmina delegada d'Ensenyament, la nòmina de les universitats, etcètera. També hi ha un augment de 26 milions de despeses de personal, que són fonamentalment els pagaments a la seguretat social per l'eliminació de la Muface per als nous contractats. En definitiva, doncs, el creixement de les despeses de personal representa 607 milions d'euros.

Si descomptem aquestes despeses de personal, el creixement de les despeses queda en un 1,5 per cent, que de fet seria un 0,8 per cent si ho homogeneïtzem, tenint en compte que de l'any passat a aquest hi ha hagut la incorporació de l'ICASS en els pressupostos generals de la Generalitat.

Es redueixen els interessos del deute. D'acord amb les estimacions que tenen en compte l'evolució del deute

viu i el cost d'aquest endeutament per la reducció del tipus d'interès en els mercats, per al proper exercici es preveuen unes necessitats de 1.713 milions d'euros, amb una reducció del 17,5, de 364 milions d'euros.

Tots vostès estan llegint als diaris debats en el Govern central i manifestacions sobre els interessos, els interessos del FLA, etcètera. El que els puc dir sobre el particular només són dues coses. Una, la Generalitat sap el mateix que saben vostès, és a dir, el que diuen els diaris; no es considera que temes com aquests valgui la pena parlar-los amb els interessats. Segona, quan sapiguem alguna cosa concreta i específica ja els comunicaré quina és la significació, quina part de les noves mesures és fum, quines parts són substancials.

Tinguin en compte, de totes maneres, que quan no hi ha model de finançament l'únic que compta és la suma final de totes les fonts. Pot passar, com ja ha passat en el passat, que t'arreglin per aquí i et desarreglin per allà, i al final quan fas les sumes et quedes com et quedes. Per tant, farem les sumes i ja els diré en què queda tot això.

En tot cas, aquesta estimació, que és la que hi ha en els pressupostos, és la que correspon al moment d'elaboració dels pressupostos: un estalvi de 364 milions d'euros, que reflecteix la millor situació creditícia del Regne d'Espanya; millor situació creditícia a la qual els impostos dels catalans contribueixen com a mínim en el 20 per cent.

Hi han altres variacions significatives, que voldria explicar, en els pressupostos. En primer lloc, hi ha un creixement en la despesa prevista del Departament de Territori i Sostenibilitat d'un 18,3 per cent. Aquest creixement s'explica per dos factors. En primer lloc, perquè, d'acord amb el nou SEC vigent, els comptes..., Ferrocarrils de la Generalitat ha passat a ser concebut en el sector públic de la Generalitat. I el segon i més important: els pagaments per inversions executades amb càrrec a pagaments diferits corresponents a la línia 9 del metro augmenten. Com vostès saben, hem portat a terme una intensa activitat de gestió dels pagaments en concepte de finançament diferit, que ha permès un notable aplanament d'aquests compromisos, però aquesta gestió també té el seu límit. Havia de pujar així, ara continua pujant; més avall, però continua pujant.

També hi ha una variació, que és comptable, en el Departament d'Empresa i Ocupació, i que respon a una organització diferent dels pagaments al CTTI. Fins ara es feien amb càrrecs de cada departament cap al CTTI; això s'ha donat de baixa dels departaments, es passa directament a Empresa i Ocupació, de manera que Empresa i Ocupació té tot el pressupost del CTTI. És, ho repeteixo, purament comptable. També he de dir que a Empresa i Ocupació se li ha assignat la gestió de la totalitat de l'impost sobre les estades en establiments turístics. I també hi ha una partida d'ingressos finalista, ja que per al 2015 es preveu destinar 80 milions al Programa de garantia juvenil.

El Departament de Benestar Social i Família augmenta, però això també és comptable. És a causa de la integració de l'ICASS.

Finalment, tornem a la normalitat pel que fa al Fons de contingència. Aquest any passat era de 45 milions; el tornem a posar, com era d'habitud, a 200 milions.

Pel que fa al pes de la despesa social, s'ha donat prioritat a la despesa en aquest àmbit. El volum de l'ajust en la despesa requerit, conjuntament amb l'elevat pes d'aquesta despesa dintre els pressupostos de la Generalitat, ha fet indispensable que aquest es reduís, però ho ha fet en una proporció molt inferior que la del conjunt de la despesa. Això ha comportat un increment del seu pes, que en el Projecte de pressupostos per al 2015 s'ha mantingut.

Així, els recursos dels tres departaments que centren més l'actuació en aquest àmbit, més els de la renda mínima d'inserció i els destinats al suport a les famílies en l'àmbit de l'habitatge, es mantenen en termes molt similars als de l'any passat, en el 71,2 per cent de la despesa total dels departaments, si s'efectuen les homogeneïtzacions que deriven en els canvis de la forma de finançar el CTTI i l'ICASS que els he mencionat, i l'increment dels compromisos per pagament d'inversions ja efectuades, en particular de la línia 9 del metro.

Si a la despesa social definida en aquests termes s'afegeixen els recursos destinats a la prestació de serveis de seguretat, serveis penitenciaris i Administració de justícia, s'arriba al 80,7, en els mateixos termes que acabo d'exposar.

Pel que fa a la inversió pública, continua sent una variable important d'ajust. De totes maneres, en aquest exercici es preveu un petit increment vinculat a les obres de la línia 9 del metro, per fer possible la seva arribada a l'aeroport l'any 2016 i que permetin treure profit parcialment de la gran inversió ja efectuada. Dic l'arribada a l'aeroport, però podria dir perfectament el metro de l'Hospitalet i del Prat de Llobregat i la connexió a la Fira.

Pel que fa a les despeses que es financen amb càrrec a recursos finalistes, deixant al marge les corresponents a la participació dels ens locals en ingressos de l'Estat, la previsió és que es mantinguin a nivells similars als dels dos darrers exercicis i que, d'aquesta manera, es consolidi, malauradament també, la molt notable reducció per sobre del 50 per cent dels recursos aportats per l'Estat amb aquest caràcter respecte a l'impost liquidat el 2010. Ho repeteixo, per sobre del 50 per cent. Aquesta circumstància afegeix una pressió addicional a les finances de la Generalitat en la mesura que diversos del serveis que es finançaven amb càrrec a aquests ingressos s'han de seguir prestant, com, per exemple, els vinculats a la dependència. El Govern central, ja ho veieu, continua practicant la centrifugació del seu dèficit per mitjà d'aquesta i altres mesures.

Pel que fa al pressupost consolidat del sector públic de la Generalitat, sense incloure la PIE ni les amortitzacions de l'endeutament, pugen a 27.317. Aquest import, uns 4.000 superior al que els he comentat de la Generalitat, inclou la despesa que es finança amb els ingressos propis d'aquests ens, com poden ser el reintegrament de préstecs, les vendes de bitllets i títols de transport, el cànon de l'aigua, les multes i sancions del Servei Català de Trànsit, etcètera. En tractar del sector

públic de la Generalitat, vull recordar també l'important esforç que estem efectuant amb la seva racionalització i simplificació. El projecte de pressupostos per al 2015 comprèn un total de cent vuitanta pressupostos, inclòs el de la Generalitat, que és exactament un 25 per cent menys del nombre d'entitats que incloïen els de l'any 2010.

Abans d'abordar els ingressos, els voldria fer un esment de la voluntat d'aquests pressupostos d'acompanyar i donar suport a la recuperació econòmica. No som l'administració que té tots els instruments a les seves mans, però en té alguns i, en aquest sentit, estem –continuem– centrant esforços en recerca i innovació, en la formació de capital humà, per exemple, en totes les mesures flexibilitzadores i desenvolupadores de la formació professional i dels nous cicles formatius, en reformes en l'àmbit de l'educació universitària i, pel que fa a l'ocupació, en aquest exercici 2015, destaca l'esforç per potenciar l'ocupació entre els joves, que són el col·lectiu sobre el qual recau amb més intensitat l'atur. Aquesta tasca es farà bàsicament a partir dels recursos que la Unió Europea posa a disposició dels estats membres per mitjà del Programa de garantia juvenil. Es mantenen els programes per garantir la igualtat, potenciar la qualitat i la integritat laboral. Seguirem donant impuls a les pimes i donant suport al seu finançament; aquí, l'instrument és bàsicament l'ICF, que aquest any vinent preveu dedicar-hi 518 milions.

Finalment, voldria destacar la iniciativa adoptada en l'àmbit específic de la cultura, que gràcies a la creació d'una nova figura tributària, tal com ja he esmentat, ens ha de permetre potenciar les indústries culturals de manera similar a com ens ho ha permès en l'àmbit del foment del turisme i la creació de l'impost sobre les estades als establiments turístics. I també vull, en fi...

Ingressos. Pel que fa als ingressos, i d'acord amb les comunicacions rebudes pel Ministeri d'Hisenda, les bestretes i liquidacions del model de finançament per al 2015, al marge de la devolució de les liquidacions negatives corresponents a l'exercici 2008 i 2009, aportaran 15.381 milions d'euros, amb un augment de 200 milions respecte a l'any 2014, però amb una reducció de 400 milions respecte al darrer exercici liquidat el 2013. És realment notable que en el 2013, un any de recessió, el 2015, un any d'expansió, els diners dels catalans que ens envien a través del *ministerio* baixin. Disminueixen, de fet, en 400 milions respecte als del 2013. És veritat que respecte al 2014 augmenten 2.000 milions, però és que el 2014 van baixar 600 milions respecte al 2013.

Si als ingressos per bestretes hi afegim el recursos per altres tributs cedits i recursos ordinaris, arribem als 18.543. Aquí caldria..., hi han els ingressos que porten transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, n'estimem 1.336; 424, impost sobre successions; 442, impost sobre el patrimoni. De tots aquests darrers que els he mencionat, val la pena assenyalar que una mica més de 1.000 milions provenen, al llarg d'aquests anys, de decisions adoptades amb l'objecte d'incrementar els ingressos de la Generalitat. És a dir, mesures que hauríem pogut prendre o que hauríem no pogut prendre; les vam prendre i el resultat global són

aquests 1.000 milions: tram autonòmic d'hidrocarbur, impost de successions, impost de transmissions patrimonials. Ens falten 2.500 milions, com ja els he vist... En termes d'esforços, de concessions i d'ingressos extraordinaris hem inclòs –creiem que és realista– 317 milions, la qual cosa deixa els 2.138 milions per les tres mesures que reclamem a l'Estat, que creiem que és raonable incloure, creiem que en tenim tot el dret i crec que ja fa temps que haurien d'estar inclosos en la revisió del model de finançament o el que se'n vulgui dir.

Amb tot això, el dèficit no financer de la Generalitat seria de 1.738 milions, que s'ajusta al 0,7 prescrit. I, si es compleix aquest objectiu, voldria assenyalar que l'evolució del dèficit d'ençà del 2010 fins al 2015 hauria passat dels 9.000 milions d'euros als 1.440 milions d'euros previstos amb una reducció del 84 per cent; amb relació al PIB calculat en termes SEC 2010, s'hauria reduït del 4,53 al 0,70, si complim. Dit d'una altra manera, mentre que el 2010 un terç de la despesa no financera a càrrec de recursos generals no estava suportada per ingressos no financers, l'any 2015 la previsió és que aquest percentatge es redueixi fins al 6,2 per cent. Calculat en termes de dèficit primari, els avenços de reducció del dèficit serien encara superiors, ja que d'un dèficit primari del 4,08 per cent de PIB, l'any 2010, es passaria a un superàvit primari del 0,13 per cent per un import de 273 milions d'euros. Pel que fa al volum del deute, evidentment, segueix augmentant en la mesura que tenim dèficit, però vull fer constar que l'augment del nostre deute ha estat inferior a l'augment del deute global de l'Estat, en termes relatius. Hem d'evitar fer demagògia amb això.

I per acabar només els voldria fer una consideració. Veuran que amb aquests pressupostos també hem presentat una estimació del resultat no financer de les administracions públiques a Catalunya per al 2015. És a dir, hem consolidat l'actuació a Catalunya de l'Estat, de les administracions locals i de la Generalitat per calcular quants impostos paguen els catalans, què reben els catalans. Amb aquest «què reben els catalans», hem fet flux/benefici, és a dir, ens hem imputat la part que ens toca del Ministerio de Defensa, de les ambaixades i tot el que suposadament són serveis que beneficien Catalunya, o sigui, aquí es compta tot. I amb això els puc comunicar que per a aquest any 2015, a partir dels pressupostos de l'Estat, de les administracions locals i de la Generalitat, que els presento, i suposant que rebem els 2.200 milions, Catalunya té un superàvit del 2.400 milions d'euros, que, si no rebem els 2.300 milions, serien 400-700 milions d'euros. O sigui, que quedin absolutament clares dues coses: tot el que rep Catalunya, ja sigui per transferències de l'Estat, ja sigui com a préstecs del Fons de liquiditat, tot ho hem pagat amb impostos dels catalans. Això, primera.

I segona, pel que fa a Catalunya, Espanya no necessita endeutar-se, tot el deute de l'Estat espanyol Catalunya no el necessita; es gasta amb altres coses que seran molt útils, però Catalunya no gasta ni un euro, no té previst l'any 2015 gastar ni un euro dels 44.000 milions amb què s'endeutarà l'Estat. Per tant, podem

reclamar aquests 2.200 milions amb la cara ben alta; són ingressos que Catalunya proveeix, són ingressos que estan contribuint a la credibilitat exterior del Regne d'Espanya i aconseguir que s'endeuti per coses que nosaltres, ho repeteixo, no necessitem. I no els negaré que aquests pressupostos tenen un contingut polític addicional, perquè posen a sobre la taula aquesta reclamació d'aquests ingressos que ens corresponen.

Ho repeteixo, paguem tot el que rebem, inclús el que rebem en forma de crèdit, podem anar amb el cap ben alt a exigir el que és ben bé nostre. I, en tot cas, el que Catalunya necessita i el que les infraestructures a Catalunya necessiten i sobretot el que el bon servei públic, els serveis públics de Catalunya necessiten.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes a la totalitat, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta, moltes gràcies. Consellers, consellera, diputats i diputades, molt bon dia. És una llàstima –va passar també l'any passat– que el president Mas s'hagi absentat de la cambra, perquè crec que fóra interessant que escoltés de primera mà els arguments que l'oposició vol traslladar amb relació als comptes públics presentats pel Govern a aquesta cambra per a l'any que ve.

El Govern de Convergència i Unió ens ha presentat, a través del seu conseller, el conseller Mas-Colell, el seu Projecte de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per l'any 2015, que en el seu perímetre consolidat abasten 37.000 milions d'euros i que proposen una despesa no financera d'aproximadament 23.500 milions d'euros.

El Grup Socialista, en primer lloc, el que vol fer és celebrar que el Govern de Convergència i Unió, i en particular el conseller d'Economia, el conseller Mas-Colell, hagin fet l'esforç d'elaborar una proposta de comptes públics per a l'any que ve en un clima polític a Catalunya que és ben singular.

Aquest clima polític, tenyit de tanta èpica patriòtica i de tantes paraules en majúscula i trufat de tants dies històrics, podria realment fer pensar a alguns, equivocadament, que la confecció d'uns pressupostos és una tasca prosaica i, en última instància, prescindible.

De fet, i ho dic irònicament, però una mica de veritat, només s'han d'observar les cares de no pocs diputats de la bancada de Convergència i Unió i també d'alguns membres del Govern, d'avorriment, quan es parla de qualsevol tema allunyat del procés independentista, i més encara quan és un tema amb una certa complexitat tècnica com ho constitueixen els comptes de la Generalitat de Catalunya per a l'any que ve. (*Remor de veus.*) No ho deia precisament per vostè, conseller Puig, així que no em faci dir... Dic el pecat però no el pecador.

Permetin-me que, abans de fer una anàlisi més detallada dels pressupostos per a l'any que ve, faci uns breus reflexions que coincidiran en part amb les que ha fet el conseller Mas-Colell sobre el context econòmic en què s'insereixen els comptes públics que pretenen articular l'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya per a l'any que ve.

Però vull tornar a recordar, perquè en aquesta cambra a vegades s'oblida, i, per tant, no és sobrer mai fer-ho, que la Llei de pressupostos, a qualsevol Parlament del món, encara que aquí no ho sembli, és la llei més important que cada any es discuteix a la cambra legislativa. Quina explicació té, si no, la solemne litúrgia a través de la qual el Govern, a qualsevol cambra legislativa del món, lliura els comptes públics perquè els diputats i diputades els puguin estudiar?

Deia que faré una anàlisi breu de la situació econòmica en què s'insereixen aquests comptes públics. Parlaré, en primer lloc, d'arguments a favor de la recuperació econòmica, que és incipient i que aquests pressupostos haurien de consolidar, i, en segon lloc, faré també un repàs breu de les vulnerabilitats que en la meua opinió, doncs, més poden afectar aquesta recuperació que tan desitgem tots que es pugui consolidar els propers mesos i anys.

A favor, i com deia abans també el conseller Mas-Colell, de la recuperació econòmica es donen bàsicament quatre elements. En primer lloc, que Catalunya, després d'un llarguíssim, injust i dolorós procés d'ajust macroeconòmic i financer, ha recuperat competitivitat. Això és evident.

En segon lloc, hem passat d'un insostenible deute per compte corrent de la balança de pagaments del 10 per cent del PIB a un lleuger superàvit. Aquest lleuger superàvit aquest any es repetirà, segurament serà una mica inferior al de l'any passat, ja ho veurem, perquè depèn de molts factors que no són previsibles fins que coneguem les dades definitives. Però en qualsevol cas aquesta reducció de l'immens dèficit corrent que existia a l'economia catalana i espanyola és imprescindible per anar eixugant l'estoc, també molt gran, de deute extern.

En tercer lloc, després de moltes –algunes equivocades, algunes massa tímides– reformes financeres, per fi ja crec que podem dir que comptem amb un sistema financer més sòlid, més sanejat que en el passat; també gràcies, tot s'ha de dir, a les decisives actuacions, sobretot en moments molt clau, del Banc Central Europeu. I aquest sanejament del sector financer hauria de fer que a poc a poc es relaxés la restricció financera que ha anat estrangulant o que ha vingut estrangulant les famílies i sobretot les empreses els darrers anys.

I, finalment, també crec que elements com la baixada de la prima de risc, la depreciació de l'euro i últimament, i de manera inesperada, la forta rebaixa de la factura energètica, associada a la caiguda del preu del petroli, en un país tan dependent com Espanya i en un país tan dependent com Catalunya, han de coadjuvar a impulsar aquesta recuperació econòmica. És a dir, ho resumeixo, l'economia, per primera vegada, es troba clarament en condicions de créixer novament

i sobretot de generar nous llocs de treball, de generar ocupació.

Ara bé, hi ha moltes vulnerabilitats que faríem molt malament d'oblidar. Primera vulnerabilitat, i risc, per tant, Europa. Europa està al caire d'una tercera recessió. És molt preocupant la situació d'Itàlia, de França; tampoc és per tirar coets la d'Alemanya, i ara mateix hi ha una gran incertesa associada a Grècia, no només econòmica sinó també política.

A banda d'això, no acaba d'arrencar la promesa d'una expansió quantitativa a la nord-americana del Banc Central Europeu i del seu governador, de Draghi. És a dir, el *quantitative easing* promès, fins al moment, és un *quantitative easing* vacil·lant, per problemes polítics, però també tècnics, i haurém de veure si això en els propers mesos juga a favor o en contra.

I, finalment, jo crec que hem d'estar també al cas del que està passant a l'est d'Europa, a Ucraïna; el conflicte bèl·lic té conseqüències geopolítiques, però no hem d'oblidar que aquest any Ucraïna decreixerà un 10 per cent del PIB, que Rússia entrarà claríssimament en una recessió i que, per tant, hi pot haver turbulències financeres que, amb seguretat, en cas de produir-se, afectarien el conjunt de la Unió Europea i també el nostre país.

En segon lloc, una altra vulnerabilitat de l'economia catalana és l'encara molt gran, malgrat els avenços, taxa d'atur; un 19 per cent és un llast per a qualsevol economia. I, per tant, això també representa un risc.

I en tercer i últim lloc, doncs, no hem d'oblidar que l'economia catalana –i atenció a la xifra– té un endeutament públic i privat, comptant també el sistema financer, del 300 per cent del PIB, és a dir, 600.000 milions d'euros. L'economia catalana deu 600.000 milions d'euros. I això, evidentment, frena la inversió, frena el consum i dibuixa alguns núvols també en aquest horitzó que, d'altra banda, podria ser d'una forta recuperació econòmica.

En conclusió, macroeconòmicament anem pel bon camí, però compte perquè hi ha elements que introdueixen fragilitat, i, sobretot, les destrosses socials de la crisi econòmica segueixen, jo diria, que en carn viva a Catalunya, i, a més, les bases de la recuperació el que han fet és una cosa que no desitgem, sinó tot al contrari, que és augmentar les desigualtats.

Molt bé. Passo ara a la tasca o a una valoració de la tasca de fer uns pressupostos en temps de crisi, perquè després d'escoltar el conseller Mas-Colell a un quasi li donen ganes de treure el mocador.

Fer pressupostos en temps de crisi, conseller, és difícil, jo entenc que és una cosa feixuga i pesada, però a Catalunya..., i jo ho dic perquè 7 milions i mig de persones... (*Pausa.*) Sí, ja veig que el porta. Doncs, potser per a la següent rèplica.

Un país de 7 milions i mig de persones, tot i que som molt importants i que, a més, som catalans, doncs, és el 0,1 per cent de la població mundial, i arreu del món, quan hi ha una crisi econòmica, fer pressupostos costa. Podem veure els casos de Grècia, els casos de Portugal, i jo crec que les darreres setmanes hem vist clara-

ment que els primers ministres francès i italià, Valls i Renzi, també les estan passant magres per fer pressupostos i per tirar endavant reformes.

Catalunya no és, per tant, una excepció. El que sí que crec, lamentablement, que és una excepció és l'actitud i el temperament del seu Govern. Jo crec que aquest Govern, deixin-m'ho dir tal com ho sento, és un govern que no té ni el temperament ni la fortaleza d'ànim, o, si ho prefereixen, la fortaleza d'esperit, per entomar la crua realitat sense sortilegis. El Govern de Convergència i Unió, mirat retrospectivament des de l'any 2010, desvestit dels sortilegis i desvestit de tota la claca mediàtica tan sorollosa que els acompanya, és un govern, jo diria, clarament, que fa poc goig.

I si això els sembla que és una mica exagerat, doncs, ho puc reproduir amb paraules del conseller Vila, que agraeixo que estigui assegut davant meu, que ho va dir amb unes altres paraules, però expressant la mateixa idea. La setmana passada el conseller Vila va dir, literalment: «Si aquest país no hagués fet un relat en clau nacionalista, com hauria resistit uns ajustos de més de 6.000 milions d'euros?» Jo sé que després vostè va afegir que aquest relat nacionalista era necessari; perquè no voldria fer-li ara una juguesca, que ja prou problemes té, a vegades.

Doncs, com deia, jo sé que vostè ho va dir en clau positiva. Però el conseller Homs, en canvi, ho va dir d'una altra manera, abocant-la pel broc gros, amb aquella manca de delicadesa que el caracteritza sovint. Va dir més o menys el mateix de la següent manera; va dir, fa també una setmana: «El debat esquerra-dreta ens espanyolitza.» El conseller Homs sempre tan fi.

Des del 2008 al 2013, efectivament, l'economia catalana s'ha encongit un 6 per cent. Aquest serà el primer any, enguany, i ho veurem amb les xifres de tancament d'any, que l'economia catalana registrarà un creixement econòmic positiu. Ho dic d'una altra manera: en els quatre anys que ha governat el president Mas, només un, aquest darrer, l'economia catalana creixerà. Això, retrospectivament, vol dir que aquelles promeses del president Mas, del Govern dels millors, de reduir durant la primera legislatura l'atur a la meitat, doncs, són tan frívols, tan lleugeres, tan irresponsables i tan cíniques com les que va fer el president Rajoy a finals del 2011, quan va guanyar les eleccions generals.

En qualsevol cas, malgrat la incipient recuperació i les moderadament optimistes o esperançadores perspectives econòmiques, els paràmetres socioeconòmics que determinen la salut de Catalunya són molt preocupants i el que assenyalen és una situació, sobretot social, d'una enorme gravetat. I ho vull subratllar: d'una enorme gravetat. Algunes xifres: hi ha hagut avenços, però segueixen havent-hi 726.000 aturats a Catalunya, un 19 per cent d'atur; tenim un 47 per cent dels joves que no troben feina; més del 24 per cent dels catalans i les catalanes en risc de pobresa i d'exclusió social; 34.000 famílies sense cap ingrés, i gairebé un 30 per cent d'infants que pateixen algun tipus de privació material.

Des de les perspectives de les desigualtats, tota aquesta informació la va condensar, jo crec, prou bé, l'Organització Internacional del Treball, quan fa un parell de setmanes va llençar una advertència i va dir: «Espanya» –que també inclou Catalunya– «és el país desenvolupat que més ha aguditzat les desigualtats durant la crisi econòmica.»

Conseller Mas-Colell, com que vostè és una persona molt erudita, és un economista de primeríssim nivell, segur que ha llegit l'excel·lent obra de Thomas Piketty, *El capital al segle XXI*, i convindrà amb mi que el combat de les desigualtats és necessari sobretot per un tema d'equitat, però també d'eficiència econòmica, i també des d'una perspectiva de filosofia política, perquè, si les desigualtats segueixen creixent, trontollaran les bases sobre les quals s'edifica la legitimitat del sistema democràtic, del contracte social i també de l'economia de mercat.

En conclusió, el que estic intentant dir és que les xifres que defineixen la salut social i econòmica de Catalunya són xifres devastadores per la crisi econòmica i per fenòmens o tendències globals com les desigualtats que exigeixen que la Generalitat de Catalunya formuli i, si pot ser, materialitzi l'any que ve un bon pressupost.

Aquest bon pressupost el que hauria de reflectir són tres coses. La primera, un funcionament més eficient, o, si vol, amb valors absoluts, eficient, del Govern de la Generalitat de Catalunya.

I, en segon lloc, consagrar dos objectius. El primer objectiu hauria de ser el reforçament de les polítiques públiques dirigides a dos col·lectius de catalans i catalanes: aquells que més han patit els estralls de la crisi i aquells altres col·lectius que, amb independència de la crisi, amb independència del cicle econòmic, estan en situacions de vulnerabilitat.

I, en segon lloc, l'altre gran objectiu que haurien de consagrar qualssevol pressupostos és l'impuls de la recuperació econòmica, assumint que malauradament serà una recuperació lenta i que les classes mitjanes i populars trigaran a notar-la.

Quin és el problema, quan anem descendint de les reflexions més generals a les particulars? Doncs, bé, quan un mira la trajectòria pressupostària del Govern de Convergència i Unió, doncs, s'adona que vostès, conseller Mas-Colell, en el millor dels casos, amb els pressupostos hi tenen una relació complicada, una relació tensa. Jo diria que tenen una actitud llanguida, d'una certa mandra i desgana, respecte a la –sí, ja ho deia abans– feixuga tasca d'elaboració i desplegament dels pressupostos.

La prova és que, des que el president Mas governa, mai s'han aprovat els pressupostos quan correspon; sempre, des que el president Mas governa, hi ha hagut pròrroga pressupostària.

Vostè em dirà, conseller Mas-Colell, i jo li dono la raó, que l'any 2011 això era inevitable i que enguany va ser per culpa del Partit Popular que va portar els comptes al Consell de Garanties Estatutàries. Li ho he dit, li ho accepto, però el que necessito són explica-

cions de què passa amb els retards de l'any 2012, què passa amb els retards que ja estem arrossegant de cara a l'any 2015, i no diguem ja de l'any 2013, on vam tenir directament uns pressupostos prorrogats durant tot l'any. Aquests casos que he esmentat són responsabilitat exclusivament del Govern i, en particular, del seu conseller.

Ens deien al principi d'aquest matí, a més, que vostè, per primera vegada –potser em falla, però crec que no hi ha precedents–, ha decidit no respondre individualment als grups que fem una intervenció. Això, conseller Mas-Colell, li demano que s'ho repensi, perquè seria insòlit, i ho atribueixo, com deia abans, a mandra o a manca d'arguments, i no sé què és pitjor de les dues coses.

A banda dels retards, en tots els exercicis s'han produït rellevants, molt rellevants desviacions a l'alça de la despesa que han desbordat sistemàticament els objectius de dèficit i els objectius de deute. A aquest pas –ho he dit altres vegades, però en repetiré les xifres, que jo crec que espantaran una mica l'ortodox economista Toni Fernández Teixidó– el Govern del president Mas batrà tots els rècords de producció de deute públic.

Miri, aquest any, és a dir, l'any que ve... (*Veus de fons.*) Sí! Ara en veurà les xifres, sí. Com que no en parlen, no ho saben, però si es mira les xifres del pressupost, veurà que tinc raó. Ara, conseller Puig... (*Veus de fons.*) No, però després en té vostè l'oportunitat, però veurà que els meus arguments són imbatibles. Mirin... (*Remor de veus.*) Perquè són xifres; és que no, no són ni arguments, és informació.

Miri, en cinc anys..., com que a més l'any que ve vostès tornaran a incomplir el dèficit, entre altres coses perquè aquests 2.183 milions d'euros són tan increïbles que saben que aniran directament a dèficit i, per tant, a deute, per a l'any que ve jo faig un pronòstic: el Govern de la Generalitat de Catalunya acabarà el 2015 amb un deute addicional de tota l'etapa Mas d'uns 33.400 milions d'euros. En cinc anys, vostès hauran produït entorn de 33.400 milions d'euros, nous de trinka, de nou deute públic. En els set anys dels governs dels presidents Maragall i Montilla, se'n van generar 24.700. És a dir, 24.700 en set anys comparats amb 33.400 en cinc anys.

Recorden vostès –segur que ho recorden– la fúria amb què els diputats de Convergència i Unió criticaven els governs del PSC, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya quan governaven per la suposada o hipotètica laxitud pressupostària? Se'n recorden? Doncs, miri, conseller Puig, com que em posa aquesta careta (*rialles en un sector de l'hemicicle*), el que crec sincerament és que els membres de Convergència i Unió i vostè en particular haurien de demanar excuses al conseller Antoni Castells per les coses que van arribar a dir (*remor de veus*) i per l'agressivitat amb què el van vilipendiar. És totalment injust.

Li donaré una altra xifra: aquest ritme de producció de deute públic vol dir que vostès, l'any, conseller Mas-Colell, des que el president Mas governa, produeixen 6.700 milions d'euros –cada any. Sap quants són, al

dia? Divuit: 18 milions d'euros al dia. És gairebé el doble del ritme de producció dels governs del PSC, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya.

Però a banda d'això, un altre problema de la seva relació tan tortuosa o tan tensa amb els pressupostos és el seu eclecticisme ideològic. Parlant amb el primer secretari del PSC, amb Miquel Iceta, no se m'acudia –i ell també estava d'acord en aquesta paraula– una millor paraula per descriure-ho: vostès són eclèctics.

Han tingut tres etapes, en la seva trajectòria al Govern: la primera, els deixebles més aplicats de la troïca pactant amb el Partit Popular i demostrant..., en un episodi que passarà a la infàmia del Parlament de Catalunya, que va ser suprimir l'impost de successions, és a dir, el que paguen les persones amb més recursos, mentre tancaven plantes i llits d'hospitals. Aquella va ser la primera etapa.

La segona etapa va ser el pacte amb Esquerra Republicana fins al 2012. I ara hi ha una tercera etapa, que demostra, doncs, aquest eclecticisme a què em referia, que és la d'un festeig, que jo crec que no reeixirà, amb el mateix PSC.

Aquestes batzegades ideològiques, conseller Mas-Colell, jo crec que el que reflecteixen és el permanent exercici de supervivència en què s'han instal·lat tant el Govern de Convergència i Unió com el president Mas, que en el fons són un exercici ben allunyat d'aquesta aura d'estadista amb poders sobrenaturals que el president Mas està intentant projectar en el conjunt de la ciutadania de Catalunya.

Les conseqüències d'aquestes batzegades, d'aquest eclecticisme, de no saber realment què pensen, quin és el seu relat polític, no són menors per a Catalunya, perquè aquesta gestió pressupostària tan erràtica, tan líquida, el que està produint és que a Catalunya les institucions públiques, el prestigi del Govern de la Generalitat de Catalunya, s'erosioni, es debiliti.

En aquests moments, malauradament, no tenim a Catalunya ni l'estabilitat política ni la seguretat jurídica imprescindibles per aprofitar al màxim els indicis de recuperació econòmica. La caiguda del 58 per cent de la inversió estrangera directa a Catalunya durant el primer semestre i les declaracions públiques d'empreses molt importants dient que qüestionen la credibilitat del nostre país com a destí d'inversió haurien d'encendre els llums d'alarma, i crec que no ho estan fent.

Ara passaré ràpidament a desgranar alguns dels problemes o de les crítiques, també alguns dels encerts, que els socialistes fem als comptes concrets de l'any que ve.

Per la banda de la despesa. Vostè ha mencionat perfectament els objectius dels pressupostos; doncs, a veure, analitzem-los a pams. Vostès reconeixen que la despesa social ha retrocedit a nivells de l'any 2004, és a dir, onze anys. Però, a més, vostès el que no aclareixen als números, o a les transparències o al mateix pressupost que han penjat, és que el 2004 hi havia molts menys habitants a Catalunya, i, per tant, l'efecte d'aquestes retallades és molt més que proporcional al pur efecte numèric al qual es refereixen. I, per tant, crec que també ho hauríem de comparar amb això que els an-

glosaxons en diuen el «peak», el *peak* de la despesa en els serveis públics de caràcter social, que són els de l'any 2010.

Algunes xifres per avaluar la magnitud de la tragèdia: protecció social, respecte a 2015 i en termes reals –que és com s'han de mesurar les coses, no en termes nominals, com fa vostè normalment, conseller–, una caiguda del 20,1 per cent en termes reals; foment de l'ocupació, una caiguda del 29 i mig per cent; educació, una caiguda del 23,3 per cent; habitatge, una caiguda del 62,9 per cent; salut, una caiguda del 20,9 per cent, en termes reals.

Ho explicaré amb alguns exemples per fer-ho menys abstracte: a la nostra sanitat pública s'han tancat 1.250 llits estructurals, llits que ja no hi són, als grans hospitals –Bellvitge, Can Ruti, Vall d'Hebron, etcètera–, alhora que s'ha desviat activitat sanitària de forma poc transparent. Tenim llistes d'espera i temps d'espera més llargs en totes les matèries.

En segon lloc, en educació: el Govern de Convergència i Unió s'ha carregat directament la concepció d'«escola inclusiva», i ha dualitzat de nou un sistema educatiu que, per tant, en el futur augmentarà les desigualtats que en teoria tant hauríem de combatre. A més, aquest any jo crec que hi ha el gran escàndol dels zero euros als pressupostos destinats a les escoles bressol.

En aquest punt, conseller Mas-Colell, a banda de la reflexió social, que és la més important, també li faré una reflexió econòmica. Jo crec que els 0 euros a les escoles bressol demostren dues coses: la sensibilitat social, vostè la tenen jo diria que escassetja, escassetja; però és que a més jo crec que ignoren el que alguns economistes han analitzat en els darrers anys. Segur que el conseller Mas-Colell coneix –jo vaig tenir oportunitat de conèixer-lo fa alguns anys en una entrevista– el premi Nobel d'Economia James Heckman; doncs, James Heckman, en la seva recerca determina que la inversió pública dels zero als tres anys és la inversió més rendible socialment: posant-hi un euro a llarg termini n'obten dos. Així que, a banda d'insensibilitat social, crec que en aquest cas també els ha faltat cintura en l'àmbit de la inversió i de la rendibilitat social.

I, finalment, en polítiques socials tenim disset mil persones ara mateix esperant per accedir a una residència per atendre la seva dependència.

Sobre la recuperació econòmica, crec que el fet que les partides d'R+D+I s'hagin decrementat gairebé un 89,9 per cent, i la de suport a la indústria, gairebé un 80 per cent, doncs, ho diu tot. Això sí: per als capricis de la conselleria del portaveu Homs sempre hi ha diners i la casa és gran.

Ara vull aturar-me uns instants en la proposta que el Govern fa de recuperar la paga extra dels treballadors públics i la retribució dels interins de cara al 2015. El Grup Socialista és favorable a aquesta mesura; no només ho ha dit, sinó que ho ha votat en aquest Parlament en diverses mocions. Però, miri, conseller Mas-Colell, en aquest tema sí que em vull posar una mica seriós: en po-

lítica, no tot s'hi val. La manera electoralista com vostè ho plantegen en aquests comptes públics és, per dir-ho en paraules que els resultaran familiars, i més en un dia com avui, una jugada indigna. Plantejar un xantatge polític als grups d'aquesta cambra parlamentària en un tema tan sensible com aquest, agafant com a ostatges els treballadors públics, és simplement una maldat moral inefable. Ho considero tan gruixut, conseller Mas-Colell, que, com que el conec de fa molt temps –jo crec que ja fa gairebé divuit anys–, l'aprecio i el respecto, estic convençut que aquesta jugada indigna no ha estat idea seva. Però vostè ho avala, i això per si sol és prou greu.

Per la banda dels ingressos. El problema –vostè ha dedicat uns quants minuts de la seva intervenció també a comentar-ho– és molt similar al de l'any passat. L'any passat vostè ens va construir artificialment una gran caixa negra de més de 2.300 milions d'euros de suposats ingressos. Vostè, interpellat per aquesta persona, per aquest diputat que li parla, però també per altres diputats i altres grups d'aquesta cambra, va arribar a dir, en aquesta cambra, que obtindria aquests 2.300 milions d'euros com fos –ho va dir, diverses vegades. I vostè s'hi va comprometre sabent que no seria possible, i la prova és que finalment vostè, dels 2.300 milions d'euros, n'haurà obtingut, a final d'any, poc més d'un 15 per cent.

Però, no satisfet amb el flagrant incompliment d'enguany, el conseller d'Economia ens fa ara un triple salt mortal i ens proposa per al 2015 una estratègia d'obtenció de 2.183 milions d'euros que està tan increïblement fora del regne de la realitat que hom gairebé es veu obligat a admirar la puresa de la fantasia que l'ha dut a imaginar-la. Com és possible que el Govern de Convergència i Unió ens vulgui convèncer que serà capaç d'acordar amb el Govern del Partit Popular l'obtenció de 2.183 milions d'euros?, amb un govern amb el qual està barallat, amb un govern amb el qual no es parla, amb un govern que, en el cas de parlar-se, ho fa sempre a través dels tribunals. Però quina burla és aquesta?

Vostè ha dit que hi havia dues escoles per fer pressupostos; no les repetiré. Jo n'hi afegiria una altra: l'escola Mas-Colell o l'escola Disney, que té a veure amb la fantasia, perquè 2.183 milions d'euros sabem d'antuvi que no s'assoliran. I, aleshores, el que li diu el Grup Socialista és el següent: són molts diners, conseller Mas-Colell, són el 10 per cent dels ingressos no financers, són l'1 per cent del PIB català. No seria implement reconèixer la veritat dir: «Miri, ho hem bé o malament, però el fet és que no ens parlem amb el Govern del Partit Popular, les nostres relacions són hostils o inexistents, i per tant hem de reconèixer que no serem capaços de quadrar aquests pressupostos»? Jo crec que els ciutadans de Catalunya es mereixen que el Govern els digui la veritat, perquè, a més, quan no ho compleixin, això no és que desaparegui màgicament, això anirà a més dèficit i per tant a més deute públic. I d'aquí la meua aposta dels 33.400 milions d'euros de deute públic *made in* Artur Mas.

Per últim, conseller Mas-Colell, li volia recordar –i em sap greu dir-ho, perquè suposo que l'incomodarà una mica– que vostè va dir una vegada: «Jo no

pintaré en uns pressupostos mai els números, això no ho faré mai.» Fa vostè dos anys que fa allò que va dir que mai faria.

I per últim, conseller, respecte als ingressos, el meu company de bancada diputat Jordi Terrades crec que ha fet una pregunta molt oportuna: sembla evident que si el banc brasiler BTG Pactual obté una plusvàlua, en només dos anys, d'un llaminer 135 per cent, sembla raonable pensar que vostès van malvendre els túnels del Cadí, dic jo. No ho sé, potser que ens ho fem mirar una mica.

I, en segon lloc, també hi ha el conseller Vila, aquí. Doncs, home, sí que estaria bé que ens informessin, des del punt de vista purament pressupostari, de quines són les conseqüències del vodevil d'ATLL. Hi ha previsions d'indemnitzacions? No, si ja sé que no era culpa de vostè, però sí del seu Govern, conseller Vila, i això, un, s'ho miri com s'ho miri, doncs, en fi, no hi ha manera de valorar-ho positivament, i a més ens pot costar molts diners al conjunt dels ciutadans de Catalunya. Per tant, el mínim que podem exigir és que ens en donin explicacions més precises, en termes quantitatius, de les que han estat capaços de donar fins ara.

El Grup Socialista ho ha dit en diferents ocasions: creu que per la banda dels ingressos, seguint inclús no només la necessitat de recaptar més fons, sinó també la línia marcada pel professor Thomas Piketty, doncs, creu que s'ha d'aprofundir en la reforma de l'impost de successions, s'ha d'aprofundir en la reforma de l'impost de patrimoni, i, escolti'm, si va ser gratis!, el primer secretari del PSC la setmana passada va donar una pista fantàstica per desencallar les negociacions, que es trobaven en punt mort, del nou finançament autonòmic. Ho va dir: el quitament del deute –també de Catalunya, evidentment, i molt particularment. Sembla que el Govern del Partit Popular ens ha fet cas –el Miquel Iceta passarà a ser profeta–, i és veritat que no n'hi ha prou només amb els interessos, però aquesta és una línia que vostès haurien d'explorar.

I per la banda de la despesa –i amb això vaig acabant, presidenta–, ho hem dit altres vegades: necessitem, necessitem reformar l'Administració pública catalana; el model nòrdic és el model de referència. Però els passa una cosa: han parlat tant d'estructures d'estat que ara no hi ha qui toqui res, al Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè els acusaran d'antipatriotes. Però jo crec que val la pena que com a mínim en facin una anàlisi.

En conclusió: la Llei de pressupostos és la llei més important que es debat a qualsevol parlament del món cada any. El Grup Socialista està convençut que aquests pressupostos no són els que necessita Catalunya. El PSC és un partit socialdemòcrata, catalanista i federalista, i el nostre grup parlamentari hi ha presentat una esmena a la totalitat, perquè no compartim ni el projecte polític de fons de Convergència i Unió, que és la separació de la resta d'Espanya, ni tampoc compartim uns comptes públics que són pura fantasia i que, a més, no serveixen per combatre les desigualtats a Catalunya.

Per aquesta raó, els socialistes volem aprofitar també l'ocasió per fer un últim prec a Esquerra Republicana. Creiem que no és una bona estratègia bescanviar uns pressupostos, per la seva importància, per unes eleccions anticipades.

En definitiva, aquests pressupostos tenen la finalitat de protestar més que de governar; de marcar perfil polític més que d'administrar. Són uns pressupostos elaborats des d'un núvol d'èpica i d'emoció, del qual convindria que el Govern de Convergència i Unió i el president Mas baixessin, de tant en tant, per ocupar-se dels problemes quotidians dels ciutadans de Catalunya, que són molts i greus. Crec, honestament, que tots ho agrairíem.

I acabo amb la següent frase. El vicepresident nord-americà, del Partit Demòcrata, Joe Biden, va dir una vegada sobre els pressupostos –li ho va dir a un adversari polític–: «No em diguis què és el que realment més valors, mostra'm el teu pressupost i jo et diré què és el que realment valors.» Des d'aquesta perspectiva, des del filtre pressupostari proposat per Joe Biden, més enllà de la propaganda, els valors de Convergència i Unió no surten massa ben parats en aquests comptes públics.

Moltes gràcies, presidenta, consellers, diputats i diputades.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Molt honorable presidenta del Parlament, senyor conseller, honorable conseller, diputades, diputats... Com l'hem de veure, conseller, defensant en aquest debat un pressupost indefensable i, a més a més, sense admetre o acceptar el debat amb els portaveus d'aquests grups, un a un, com sempre s'ha fet en aquest Parlament. És evident que vostès devaluen el debat d'aquest pressupost per algun motiu i prefereixen mantenir l'agitació i la mobilització en el carrer. És el canvi que hem viscut en aquests darrers anys, no?

Conseller, he intentat trobar un qualificatiu que em permeti descriure de la millor manera possible el que estem fent avui aquí, però no he trobat res que defineixi millor la situació i el moment que vivim que dir que aquest pressupost és una estafa. Quan vostè va presentar fa pocs dies el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a 2015 el va qualificar, de manera excepcional, com un pressupost polític. Però aquest, conseller, no és un pressupost polític, tal com vostè el qualifica. Aquest pressupost és una estafa. Un pressupost, que és la llei més important, com s'ha dit fa un moment, que aprova un parlament en un any, sempre és polític, ja que quantifica en termes econòmics la voluntat política d'un govern i el seu programa, i el seu compromís amb els ciutadans. Per tant, sí

que hauria de ser polític sempre. Per això és tan important que el pressupost sigui realista i es pugui complir, ja que és l'instrument econòmic financer que ha d'utilitzar el Govern per dur a terme la seva acció política al servei de les persones i per garantir el correcte i eficaç funcionament de l'Administració en la prestació dels serveis públics a la societat.

Per què va posar vostè l'accent en el fet que es tracta d'un pressupost polític? Doncs, jo li ho diré: perquè aquest pressupost depèn totalment de suposats acords polítics que estan fora del seu abast, que vostè no pot aconseguir ni garantir. És a dir, es tracta d'un pressupost irreal basat en una ficció que, amb tota probabilitat, no es podrà complir. Llavors, jo em pregunto: és aquest un pressupost polític? I la resposta és que no; aquest pressupost és una estafa.

Però això no és tot. D'altra banda, resulta que en aquest debat de totalitat de pressupost, primera fase de la tramitació, tots els grups parlamentaris –tots–, llevat el de Convergència i Unió, òbviament, han presentat esmenes de retorn –tots. I dic bé: tots. La majoria, amb una sola esmena global a la totalitat, que és el procediment habitual. I el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb una esmena de retorn a cada una de les seccions d'aquest pressupost, que significa exactament el mateix –que ningú s'equivoqui–, és a dir, que rebutja la totalitat del pressupost.

En aquest context, i atenent l'autèntic significat de les esmenes presentades, el pressupost quedaria rebutjat avui mateix; hauria de retornar al Govern, i aquest estaria obligat a decidir entre fer-ne un de nou o assumir el fracàs i convocar eleccions al Parlament per deixar el futur en mans d'un nou govern. Però, com tothom ja sap, la maniobra del soci de l'actual Govern, Esquerra Republicana de Catalunya, donarà lloc a una nova fallàcia política en forma de xantatge que invalidarà *de facto* el debat que tenim avui i ens obligarà a tramitar aquest pressupost al debat en la comissió, el proper mes de gener de 2015, on previsiblement serà rebutjat, atès que no comptarà amb el suport necessari. I el govern previsiblement l'haurà de prorrogar.

Alguns qualifiquen aquesta jugada de bona notícia, que dóna tranquil·litat –això ho va dir el representant de Convergència. Altres, en canvi, l'han qualificat directament de presa de pèl –els representants d'Unió. És curiós. Però la veritat és que això, novament, és una estafa. El senyor Junqueras i el senyor Mas ens volen fer creure que d'aquesta manera guanyen temps per negociar el pressupost. Però la realitat és ben diferent –que ningú s'enganyi–, ja que el pressupost no és altra cosa que la moneda de canvi d'una negociació que pretén acordar les condicions d'execució d'un full de ruta que té com a objectiu final una declaració il·legal d'independència. Aquesta és l'autèntica raó d'aquest ajornament i d'aquesta negociació.

El que s'està negociant no té res a veure ni amb les prioritats econòmiques del pressupost ni amb la manera de resoldre els problemes del dia a dia que tenen la majoria dels catalans. El que es discuteix és si es faran eleccions plebiscitàries o no, si es faran amb una llista conjunta o separada, si es declararà la indepen-

dència el mes que ve, l'any que ve o mai. I això, senyor conseller, també és una estafa. Perquè si els dos partits avui en discussió, que pugnen pel lideratge de l'independentisme a Catalunya, arriben a un acord, un acord favorable a Esquerra Republicana, no hi haurà pressupost. L'acord implicarà que no hi ha pressupost, i ens precipitaran a unes eleccions. I si resulta que no arriben a un acord, o l'acord és favorable a Convergència i Unió, ningú li donarà suport. Per tant, no hi haurà pressupost. És a dir que, es miri com es miri, no hi haurà pressupost. Quin panorama! Quina manca de rigor! Quanta irresponsabilitat!

I davant d'això, senyores i senyors diputats, crec que és obligat fer una profunda reflexió. Catalunya no pot quedar al marge del món, on vostès la volen deixar. A vostès ja només els mou l'objectiu de la independència, i tota la resta se'ls en refot. Però la realitat és que els catalans ni som ni volem ser una societat aïllada. No ho hem estat mai, i no ho volem ser en el futur. Mentre vostès perden el temps –i ens el fan perdre a tots nosaltres– en discussions estèrils, astúcies i jocs de paraules sobre la independència, la majoria dels catalans, que tenen una visió ampla de mires, saben perfectament que és precisament la interdependència entre els diferents estats, països i regions el que marca realment els signes dels temps, de l'època que ens ha tocat viure, tant en el present com en el futur més immediat.

L'exemple més clar són les conseqüències d'una crisi llarga i profunda que ens ha afectat a tots, perquè el problema d'una part perjudica a tothom. Però de la mateixa manera i per la mateixa raó sabem també que la recuperació l'estem aconseguint entre tots i que això afectarà també a tothom, sense necessitat de dividir-nos ni de separar-nos. És més, si tots junts hi sumem, aquesta recuperació econòmica serà més forta. La qüestió és tenir alçada de mires, ser responsables, actuar amb sentit comú, amb seny, i treballar tots pel bé comú, per l'interès general.

Per això, quan parlem dels pressupostos, senyor conseller, els pressupostos d'una administració com la de la Generalitat de Catalunya, que gestiona una part important dels serveis que rebem els catalans i, per tant, també dels recursos que generem, no ho podem fer introspectivament, sinó que ho hem de fer tenint en compte els interessos i les interrelacions i les interdependències del món. Avui en dia, perdre el temps mirant-se el melic, com fan vostès, no és una opció responsable. Interdependència significa que qualsevol canvi en l'economia d'una regió tindrà efectes multiplicadors significatius sobre les economies dels seus socis, tant a Espanya com a la Unió Europea. I això ens ha de portar a considerar aquest entorn global també en les nostres decisions i accions locals. Perquè, després de tot, interdependència és el contrari d'independència.

Potser els membres del Partit Popular català som més sensibles, ho reconec. Som més sensibles a aquestes circumstàncies, perquè altres grups de la cambra poden tenir una visió política més estreta, més tancada, no? Però la nostra pertinença al primer partit d'Europa, la nostra pertinença al primer partit d'Espanya ens do-

nen aquesta visió més global de la política i, especialment, de l'economia.

És precisament en aquesta situació que una proposta de pressupostos no es pot convertir en una estafa o en un engany als ciutadans. I fins i tot ha de tenir una característica menys econòmica i més filosòfica, si m'ho permet. Aquesta característica es diu «lleialtat amb les persones», de la qual manca aquest pressupost.

Aquesta és la principal absència dels pressupostos que avui ens presenta el conseller Mas-Colell, i un dels motius fonamentals pels quals hi hem presentat esmena a la totalitat. No sé si ho fa amb una certa desgana, però el que sí que veig claríssim és que vostè els presenta amb molta deslleialtat. I segurament el que vostès justificaran és la deslleialtat amb Espanya i potser fins i tot amb Europa, fruit d'aquesta visió reduccionista que els caracteritza. Però el que és més injustificable és la deslleialtat amb els catalans, que vostès mostren clarament amb la presentació d'aquests pressupostos trampa.

La visió tancada del món que té aquest Govern i la seva política de deslleialtat i de confrontació perjudiquen especialment els catalans. Aquesta és la realitat. I és que l'actual política independentista perjudica greument la salut econòmica i social dels catalans.

La consolidació fiscal, les polítiques d'austeritat, una cosa tan senzilla que tothom entén com adaptar les despeses als ingressos reals que un té poden ser capricis per a aquells nostàlgics de l'economia planificada. Ho entenc. Però ja són pràcticament inexistents. Però els que defensem l'economia de mercat sabem que el creixement de l'economia és l'única manera d'incrementar les oportunitats per a tothom i l'única manera de reduir les desigualtats, que s'accentuen especialment en períodes de recessió i de creixement zero.

I aquest és el nostre repte –aquest és el nostre repte. Aquest és el repte d'Espanya, i és el repte d'Europa. I ha de ser també el repte de Catalunya. Aquest és l'autèntic repte. I m'agradaria compartir amb vostè, conseller, aquest repte, i amb tot el Govern. Ens agradaria poder-ho fer. Ho hem fet en el passat. Però vostè ja ha llençat la tovallola. Vostè diu que ja ha fet tot el que podia fer. I ara, que vinguin uns altres i ho arreglin, que pagui l'Estat. És una manera molt poc valenta d'assumir la seva responsabilitat. Conseller, governar no és fàcil, i vostè ho sap. Governar no és fàcil, i menys en aquests temps en què s'han de prendre decisions moltes vegades a contracor i fins i tot doloroses. I vostè sap avui, com sabia fa un any, que aquests pressupostos que presenta no són reals, que contenen ingressos que no es poden realitzar, entre d'altres coses perquè tampoc s'han molestat gens ni mica, encara que ho diguin, a dialogar, ni a negociar res més que no sigui el trencament amb Espanya i la separació.

Si el senyor Mas hagués dedicat a negociar amb el Govern d'Espanya la meitat o una quarta part del temps que ha dedicat al senyor Junqueras per una consulta o per unes eleccions, o a la senyora Forcadell per les manifestacions, vostè avui hauria pogut presentar uns pressupostos molt diferents, o com a mínim amb alguna garantia. Però la realitat és que el que a vostès

els interessa és marejar la perdiu, amb el senyor Junqueras i amb la senyora Forcadell, per evitar, precisament, abordar la greu situació econòmica i per evitar parlar de les seves pròpies responsabilitats.

Fins i tot hi ha algun conseller, membre del Govern, que afirma obertament que la deriva sobiranista és l'antídot a la pèrdua de confiança de la ciutadania, imagini-s'ho, per les retallades que han hagut d'assumir. O bé quan des de les files de Convergència i Unió escoltem, perquè es dona la benvinguda a la crisi econòmica en boca d'una diputada, que la crisi fa pujar l'independentisme. Quan escoltem això només podem pensar una cosa: que estem davant d'un govern populista que vol aprofitar el patiment dels catalans per aconseguir els seus objectius polítics. Això és el que pensem. La crisi potencia el sobiranisme, i el sobiranisme tapa la incompetència d'aquest Govern. Aquesta és la realitat. Per tant, han arribat a la diabòlica conclusió que els interessa la crisi. I per això presenten pressupostos irresponsables i irreals. Però, pel bé del futur dels catalans, entenem i estem convençuts que hem de sortir d'aquest bucle que perjudica a tothom; als catalans, als que més. És hora que tornin el seny, la responsabilitat i la lleialtat al Govern de Catalunya, que mai hauria hagut de perdre.

Jo li pregunto: sap què és la lleialtat, conseller? Sap què és la lleialtat? La lleialtat és precisament allò que li permet presentar a vostè uns pressupostos com aquests, o com els que va presentar l'any passat. És el que li permet gastar el que no té. Sap per què? Perquè al darrere hi ha un govern lleial, hi ha un govern que, malgrat tot, serà lleial amb els catalans i cobrirà, com ha cobert durant aquests temps, els seus excessos per evitar que els catalans patim les conseqüències de la seva nefasta gestió, pagant amb el Fons de liquiditat i amb el pla de proveïdors factures, nòmines, farmàcies, deutes, bons patriòtics, etcètera. I, a més a més, millorant i alleugerint la càrrega financera en la mesura que ho pugui fer, com anirem veient també en els propers dies i mesos.

I és que, senyores i senyors diputats, els pressupostos han de ser la base de l'economia del benestar. I això és el que ens hauria d'unir a tots. Les democràcies europees es caracteritzen per ser democràcies socials, economies socials de mercat. Això significa que els poders públics hem de ser capaços d'impulsar l'economia de manera que permeti a la societat assolir importants nivells de benestar.

Mantenir un estat del benestar únicament a costa dels pressupostos públics acaba per empobrir l'estat i el benestar, posant en risc els serveis públics essencials. Aquesta és precisament la situació de partida dels pressupostos dels darrers anys, aquesta és l'herència de les esquerres i del tripartit. La prova més evident és que la factura que el tripartit els darrers anys, set anys del tripartit, ha deixat, els catalans encara l'estem pagant. Aquest any 2015 hauran de pagar encara 874 milions d'euros de pagaments diferits a part de l'endeutament, que suposa una altra factura, de la qual també n'és responsable vostè, de 8.523 milions d'euros.

És evident que aquesta càrrega ofega. És clar que sí! Però no és ni Espanya ni Europa qui ofega, han estat els mateixos actes de Govern de la Generalitat els que ofeguen la mateixa Generalitat, l'economia del benestar i, en darrera instància, la societat catalana. Que ningú s'equivoqui: un benestar sòlid requereix una economia forta. I aquí el Govern d'Espanya ha construït i està construint unes bases sòlides que el Govern de Catalunya no sap aprofitar prou tot i ser-ne el principal beneficiat. I això també vostè ho sap.

Espanya ja fa dos anys que ha abandonat el fantasma del rescat, gràcies a unes reformes valentes del Govern del Partit Popular, i sobretot gràcies als esforços d'una societat dinàmica, activa, com és la catalana i la de la resta d'Espanya.

Avui la nostra economia lidera el creixement de tota la Unió Europea. Qui ho hauria dit fa dos anys, oi? Recorren com estàvem fa dos anys? En aquest temps s'han creat 400.000 nous llocs de treball. El 43 per cent de tots els nous ocupats a Europa es produeix a Espanya on creem més de mil nous llocs de treball diaris. I, d'això, Catalunya n'és el principal beneficiari, perquè el nostre teixit econòmic i la nostra capacitat productiva és capaç, precisament, de beneficiar-se més que ningú del creixement econòmic de la recuperació que provoquen les reformes del Govern d'Espanya.

Això és una economia que s'està posant en marxa i és l'inici d'un benestar més sostenible i sòlid. Però en tot això no hi ha volgut participar el Govern de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, és evident. Com els deia fa un moment, la recuperació els molesta. Per això no van presentar pressupostos el 2013 i per això el 2014 van presentar un pressuposts irreals, també, de ciència-ficció, que augmentaran el dèficit assignat. I encara l'han superat més amb el despropòsit dels pressupostos que ens han presentat avui per al 2015, que tornaran a sobrepassar, sens dubte, el dèficit assignat.

Però no només els pressupostos. Ningú és capaç de dir una sola reforma, una de sola, del Govern de Convergència i Unió i Esquerra Republicana que hagi incidit positivament en l'economia catalana, ni una. I abans, en la sessió de control, el president feia un somriure quan li recordàvem que eren precisament les reformes del Govern d'Espanya les que permeten dinamitzar l'economia catalana. Ningú és capaç de dir una sola reforma afrontada per aquest Govern que hagi incidit positivament en l'economia catalana.

La gran oferta econòmica del Govern de Convergència i Unió als catalans ha estat un powerpoint d'estratègia industrial, la setmana passada, i sense objectius ni calendari ni pressupost. Continuen amb les polítiques d'ocupació del tripartit, no han fet encara les reformes necessàries del sistema públic d'ocupació i no han fet cap reforma que ajudi els emprenedors.

Per tant, és obvi, si l'economia catalana avui creix, exporta i atreu inversions és a pesar del Govern de la Generalitat, és malgrat el Govern de la Generalitat, que no té l'economia en el benestar dels catalans com el seu principal objectiu. Aquest és el drama. Si avui els catalans podem mirar el futur amb una mica d'esperança i optimisme és malgrat els pals a les rodes

que ha posat durant aquest temps el Govern de la Generalitat.

Però tota la inestabilitat que ha creat el projecte del senyor Mas, aquest projecte independentista compartit amb Esquerra Republicana de Catalunya, no ha estat capaç de contrarestar l'efecte positiu que les reformes del Govern d'Espanya provoquen sobre la societat i l'economia catalanes, sortosament.

Ara la pregunta que ens hem de fer és la següent: què no podríem aconseguir els catalans si el Govern de Catalunya fos lleial i reformista com ho és també el Govern espanyol? Què no podríem aconseguir? Pregunta: és que ens hem de resignar, els catalans, a tenir sempre un govern que doni l'esquena a les persones i fixi tota la seva atenció en el full de ruta de la divisió i la separació? Ens hem de resignar a això? Jo dic: «No, no ens hi hem de resignar.»

I, finalment, els pressupostos fonamentalment han d'assenyalar les prioritats d'un govern. De fet, les assenyalen. I aquí partim ja de la base que la situació econòmica i financera és asfixiant, és obvi. I aquí, fins i tot, podríem compartir en certa part responsabilitats, si fos el seu, també, un govern responsable. Però en aquest difícil escenari l'element més greu, el que genera el nostre major rebuig i que justifica d'una manera més clara la nostra esmena de retorn, esmena a la totalitat, és que les prioritats del Govern expressades en aquests pressupostos estan equivocades. Ho repeteixo: les prioritats del Govern expressades en aquests pressupostos estan equivocades, són erràtiques.

Vostès aposten per estructures d'Estat, ja ho sabem, quan el que necessitem els catalans són estructures socials i estructures econòmiques que ajudin el nostre benestar. Estan desmuntant l'estat del benestar imprescindible per tal de pagar-se unes estructures d'estat inútils, que no necessitem.

Responguin en el seu interior –en el seu interior–, responguin a les següents preguntes. A ningú de vostès li cau la cara de vergonya per anunciar l'obertura de delegacions polítiques a Roma, a Viena, mentre suprimixen el finançament a les escoles bressol municipals? No se'ls posa la cara vermella com un tomàquet per satisfer el seu ego polític amb simulacres de consulta sense utilitat al temps que suprimixen beques Erasmus a 1.900 joves estudiants catalans? Troben realment lògic dedicar 340 milions d'euros a pagar els mitjans de comunicació i la propaganda sobirana mentre destinen tan sols 208 milions a l'atenció a les famílies, a la infància i a l'adolescència? O només 37 milions i mig –nou vegades menys– al suport a la indústria? O només 47 milions i mig –set vegades menys– a l'emprenedoria i al foment empresarial? És aquest un govern que pensa en les persones o és un govern que només prioritza els seus objectius polítics partidistes independentistes?

La majoria dels catalans no volem un govern de país, volem un govern per a les persones, un govern que pensi en les persones. És aquest el Govern que volem la majoria dels catalans. Amb paraules del conegut Josep Cuní: «Molt de representació, molt poc de realitat: Maquiavel en estat pur.» Aquest Govern té un

greu problema amb la realitat i un altre pressupost és possible. Un retorn a la realitat es fa del tot necessari.

No és cert que la Generalitat de Catalunya tingui un problema de pressupost com s'ha dit, gestiona el més alt de totes les comunitats autònomes d'Espanya en termes nominal; un pressupost que en termes *per capita* també està per sobre de la mitjana del conjunt de les comunitats autònomes. La Generalitat el que té és un problema de manca de competència en la gestió. És això el que té, especialment visible en els set anys del tripartit quan Esquerra Republicana, precisament el seu soci de Govern, tenia la clau d'aquest Govern, i que s'ha tornat a fer evident, amb especial èmfasi, en aquest últim bienni negre de la col·laboració amb Esquerra Republicana. De nou ha tornat a tornar a ser qui ha determinat la política econòmica i les finances de la Generalitat de Catalunya. I així ens va.

Ha superat el dèficit públic assignat el 2013 i el 14, i ho farà també en el 2015. S'imagina que tot Espanya incorregués en més dèficit públic el 2014 que l'any passat? Quines creu que serien les conseqüències que tot Espanya incorregués en un increment del dèficit? Com quedaria la credibilitat i la confiança de l'economia espanyola que ens afectaria?

Imagina, vostè, per un moment al senyor Luis de Guindos, el ministre d'Economia, portant a Brussel·les un projecte de pressupostos per a tot Espanya com el que vostè ens presenta avui aquí? Creu que ens aplaudiria algú? Li sembla seriós fer el pressupost que avui presenta? Aquests pressupostos són una burla, són una burla que desacredita els qui els presenten.

L'any passat es van inventar 2.300 milions d'euros i aquest any se superen a si mateixos i s'han inventat 2.500 milions. La bombolla de la seva burla està cada dia més inflada. Per tant, hem de punxar les seves fantasies abans que sigui massa tard, perquè aquestes fantasies els estan portant a governar en contra de les prioritats dels catalans.

La nostra gran prioritat, conseller, senyores i senyors diputats, són les persones. I és per aquest motiu, és per les persones, que des del Partit Popular català exigim que el pressupost tingui en el centre les persones. Com es tradueix això? Doncs, en primer lloc, que els contribuents han de pagar menys, i no més impostos autonòmics, que són els més elevats de tot el conjunt d'Espanya. La Generalitat ha de pagar quan toca els seus proveïdors: les farmàcies, el tercer sector, les entitats, etcètera. La Generalitat ha de garantir els serveis públics, la qualitat, abans que finançar propaganda política o el somni d'un món ple d'ambaixades amb una estelada. La Generalitat ha d'aturar l'endeutament i el dèficit públic perquè posen en risc aquests serveis essencials i perquè és una obligació ètica envers els nostres fills, que no haurien de pagar la mà foradada d'aquest Govern.

Senyor Mas-Colell, vostè no hauria de venir aquí a donar lliçons, com ha fet aquest matí en la presentació del pressupost. Vostè ha de donar explicacions. Aquest pressupost dona l'esquena a les persones. Vostè ha d'explicar per què retalla el pressupost en protecció civil, en atenció als discapacitats, en serveis a la juven-

tut, en política agrària, en emprenedoria, en internacionalització de les empreses... Vostès per enèsim any consecutiu tornen a castigar els discapacitats, els joves, els agricultors, la gent desprotegida, els emprenedors, les petites i mitjanes empreses que són les que creen la gran majoria de llocs de treball a Catalunya.

I, per descomptat –per descomptat–, tornen a incrementar els diners destinats a l'acció exterior. Això sí, que no falti. Que incrementen el pressupost gairebé un 20 per cent respecte a l'any 2014. Per a la resta no hi han diners, però per això sí. Incrementen les llistes d'espera, incrementen els deutes amb els proveïdors de la Generalitat de Catalunya, incrementen la desconfiança en la Generalitat de Catalunya, i com a resposta vostès incrementen el pressupost destinat a confrontar i a trencar la convivència entre catalans i amb la resta d'espanyols i europeus. Enhorabona, això ho saben fer bé.

Vostès destinen un 50 per cent més a ambaixades a l'exterior que a beques als estudiants. Només amb una inversió en aquestes partides avui els estudiants tindrien plenament garantides les beques a l'estudi per a l'any 2015. Reflexionin sobre aquestes qüestions, jo crec que tothom els entendre.

Senyor Mas-Colell, què tenen els alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya a qui se'ls atorga la paga extra que recuperen el conjunt dels funcionaris? Congelen o redueixen despesa social, els diputats del Parlament de Catalunya continuem compromesos amb el control de la despesa pública i renunciem a la paga extra, mentre els afiliats o simpatitzants de Convergència i Unió –la gran majoria són alts càrrecs i eventuals de la Generalitat de Catalunya, que cobren uns sous aproximats al voltant dels 80.000 euros de mitjana, a aquests sí que els atorguen la paga extra, aquests sí que se la mereixen. Això és un autèntic despropòsit, i això també ho entendre tothom.

Miri, estalviï's aquesta catorzena paga dels càrrecs de Convergència i Unió designats a dit de la Generalitat de Catalunya, i utilitzi aquests 3 milions i mig d'euros a fer escoles i a treure barracons, o a pagar beques menjador per als nens en el llindar de la pobresa, o a fer uns fons econòmics per pagar la pobresa energètica. Pot fer-ho, això –pot fer-ho, això. Això és el que hauria de fer i això és el que no fa.

I vull fer encara un apunt abans d'acabar, amb relació als impostos, a la fiscalitat i a l'autogovern. D'aquí a dues setmanes, a partir de l'1 de gener... –espero que no s'hagi molestat la consellera–, d'aquí a dues setmanes, a partir de l'1 de gener de 2015, a tot Espanya es portarà a terme una important rebaixa d'impostos que permetrà que es retornin 9.000 milions d'euros a les butxaques dels contribuents de tot el país, que podran decidir si volen gastar-se'ls consumint, estalviant o invertint. Les persones que cobren menys de 2.000 euros anuals quedaran exemptes de l'IRPF, les persones que cobrin fins a 24.000 euros anuals veuran reduït l'IRPF en un 23 i mig per cent i els contribuents veuran reduït l'IRPF de mitjana, en general, en un 12 per cent. Els autònoms també veuran reduïdes les retencions i les empreses també veuran rebaixat el tipus

impositiu de l'impost sobre societats. I, d'això, els catalans en seran beneficiaris preferents.

Davant d'aquesta situació, des del Govern de la Generalitat, a diferència del que estan fent la majoria de comunitats autònomes d'Espanya, s'incrementaran les taxes competència de la Generalitat de Catalunya en més de 33 milions d'euros, que sortiran de les butxaques dels catalans per anar directament a les arques del Govern de la Generalitat de Catalunya i que perjudicaran els efectes de la rebaixa fiscal impulsada des del Govern d'Espanya. Aquesta és la realitat que es viu a Catalunya.

Mentre el Govern d'Espanya fomenta l'augment de la renda disponible de les persones i famílies en el conjunt de la societat, el Govern de la Generalitat ho impedeix augmentant els impostos i les taxes de la seva competència. Fantàstic. Enhorabona. Això també ho saben fer molt bé. Avui els catalans som els que ens veiem obligats a suport el tram marginal superior de l'IRPF més elevat de tot Espanya. El Govern d'Espanya intenta que els catalans tinguin més diners a les butxaques, però vostès els treuen per pagar totes les prioritats equivocades que he esmentat abans; les que tenen a veure amb un objectiu que no té res a veure –que no té res a veure– amb l'interès general de les persones.

El problema és que les prioritats són erràtiques, aquest pressupost equivoca les prioritats. Des que el senyor Mas-Colell és conseller, s'ha suprimit i tornat a crear l'impost de successions. Se'n recorden, d'aquella campanya contra l'impost de successions? Doncs, ja el tornem a tenir. I per això, els catalans, castigats. S'ha incrementat l'impost sobre el patrimoni, s'ha incrementat en un 25 per cent l'impost sobre transmissions patrimonials i s'ha incrementat en més d'un 10 per cent l'impost sobre els actes jurídics documentats. El Govern de la Generalitat ha incrementat o creat nous impostos i taxes més de cent vegades els darrers quatre anys.

Per això, senyor Mas-Colell, fins quan ho hem d'aguantar? Fins quan han d'aguantar això els catalans? Ens hem de resignar a aguantar sempre governs com aquest? No. És que existeix una maledicció bíblica que condemni els catalans a haver de pagar els impostos competència de la Generalitat de Catalunya més elevats de tot Espanya? Resposta: no. Doncs, per què s'han de resignar a suportar-ho?

Per tot això, senyor conseller, el que entenem des del Partit Popular català és que és imprescindible iniciar un procés de moderació fiscal per part de la Generalitat de Catalunya, igual que fa el Govern d'Espanya, que assegurí que cap català pagui un euro més que cap contribuent de la resta d'Espanya en l'àmbit dels impostos autonòmics. Per què els catalans han de pagar més impostos que la resta dels espanyols en l'àmbit de la fiscalitat autonòmica? Quina explicació té, això?

Els catalans necessiten un pla de recuperació de la classe mitjana, no uns pressupostos inventats, falsos i irreals, que els enfonsin encara més i que dificultin la recuperació econòmica i la creació d'ocupació, que és el nostre objectiu, la nostra prioritat. Aquesta és l'autèntica prioritat: la recuperació, un pla de recuperació

de la classe mitjana, no uns pressupostos inventats que els perjudiquen.

I acabo. En definitiva, deslleialtat, ofec econòmic i prioritats erràtiques són les principals característiques d'aquests pressupostos, i són simètricament contràries als principis que defensem des del Partit Popular català: la lleialtat, l'economia del benestar i les estructures socials i econòmiques. Un govern per a les persones, aquest és el nostre objectiu. Només així serem capaços d'abordar el futur amb garanties. I per aconseguir aquest futur el Partit Popular català vol ser positiu, i per això proposarem –i ho explicaré en el meu torn de rèplica amb detall– un compromís amb la societat catalana que és molt millor que el que ens ofereix l'independentisme populista, que només porta al trencament i a la inestabilitat jurídica.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades, la meua intervenció per a explicar l'esmena a la totalitat als pressupostos de la Generalitat del nostre grup vol respondre a sis qüestions. Però abans deixin-me dir que l'esmena a la totalitat és una esmena a la totalitat no només de la política concretada en aquests pressupostos, sinó també una esmena a la totalitat a les polítiques del Govern de l'Estat, i és una esmena a la totalitat a les polítiques europees. És coherent amb les esmenes a la totalitat que hem presentat al Congrés dels Diputats, als pressupostos de l'Estat, i a la impugnació total de les polítiques europees, perquè els pressupostos que avui vostès presenten també són la versió catalana d'aquestes polítiques. Les sis qüestions esmentades..., aniré explicant el sentit d'aquesta impugnació.

Primer, de què va el debat dels pressupostos d'enguany? Avui molta gent a Catalunya es pregunta de què van els pressupostos, el debat de pressupostos d'enguany, i de què va la política catalana. Estem patint des de fa set anys una crisi brutal, que no s'acaba. Estem en una situació d'emergència social, d'emergència democràtica, i amb una majoria de la ciutadania que vol expressar el seu dret democràtic a decidir el futur del país. Sortosament, la tolerància de la societat cap a la corrupció –també quan els condemnats de corrupció tenen un tracte de privilegi– i cap a la injustícia social és zero.

Mirin, en aquest context, vostès, el Govern de Convergència i Unió, Convergència i Unió ha fet bandera de la governabilitat i de l'estabilitat durant anys, no?, quan governava el Govern d'esquerres. Avui no hi ha majoria parlamentària, i fins i tot els dos partits que formen el Govern, Convergència i Unió, no tenen el

mateix projecte polític ni comparteixen la mateixa estratègia, ni crec, tampoc, la política d'aliances. Vostès van desqualificar el Govern d'esquerreres com el Dragon Kahn, i van dir..., bé, no sé com l'hauríem de qualificar, un govern que no té majoria parlamentària i ni tan sols els dos partits que el formen comparteixen la mateixa política.

Vostès garanteixen l'estabilitat? No. Han aprovat els pressupostos amb el PP el 2012, els han prorrogat el 2013 i els van pactar amb Esquerra Republicana el 2014, i ara no ho sabem. Vostès garanteixen la confiança? Tampoc –no sé què diran els inversors internacionals davant l'embolic de l'ATLL. Vostès ofereixen solidaritat a la gent que ho està passant pitjor per la crisi? No –i després m'hi referiré. Vostès ofereixen fiabilitat? No! Als treballadors públics, per exemple, no els ofereixen fiabilitat; fa dos anys que prometen això de la recuperació de la paga extra i posen la responsabilitat en altres, no ofereixen fiabilitat.

Mirin, Convergència i Unió i Esquerra Republicana estan convertint el debat de pressupostos en el camp de batalla per imposar els seus respectius fulls de ruta després del 9-N. He dit el debat de pressupostos, no el contingut d'aquests, que és el que crec que seria legítim i raonable. Una batalla que té uns hostatges, els treballadors de la Generalitat, als quals se'ls ha de garantir que, sí o sí, sense juguesques polítiques, recuperaran la paga extra. CiU i Esquerra estan convertint el procés nacional també en una subhasta per veure qui dóna més i va més de pressa, qui eleva més l'aposta per arribar a la independència exprés, quan tots sabem que aquests processos són més llargs, difícils i complexos, i confonen eleccions amb el referèndum que legítimament es mereix la societat catalana. Hem vist intercanvi de suport a les retallades a canvi de consulta en un termini determinat; ara pressupostos a canvi d'eleccions. I el Govern contesta: «Si vols la paga extra, vota els pressupostos i menja't la llista unitària.»

Nosaltres no volem entrar en aquests jocs. Volem punts en comú compartits entre diverses forces polítiques, per continuar avançant el procés nacional i iniciar un procés constituent, sempre des de la voluntat de consultar la ciutadania. Volem un canvi de polítiques i un canvi de majories. Hi ha raons socials i ambientals de sobres per a rebutjar aquests pressupostos, com hi havia raons socials i ambientals de sobres per a rebutjar els pressupostos de l'any passat. L'Oriol Junqueras l'any passat va dir que eren els pressupostos més socials de la història. Ni els de l'any passat eren els pressupostos més socials de la història, ni els asseguro que els d'enguany són els pressupostos socials que mereixin ser recolzats.

Defensarem, nosaltres defensarem els drets nacionals, amb voluntat d'acord amb tothom, com els deia, i els drets socials, amb voluntat de construir majories d'esquerreres. I per això proposem a Esquerra Republicana, els demanem que des d'aquesta coherència, i també des de la fermesa nacional, no acceptin el xantatge de Convergència i Unió i votin l'esmena a la totalitat. El nostre grup ha donat suport al dret a decidir per una ferma convicció democràtica i catalanista, perquè Catalunya ha de guanyar la sobirania, i hem rebutjat els

pressupostos del Govern de Convergència i Unió perquè són una expressió de la pèrdua de sobirania de la ciutadania i de Catalunya davant els mercats. I, en tot cas, donarem suport a la recuperació de la paga extra, amb els mitjans polítics i jurídics necessaris –la paga extra dels treballadors públics–, perquè és una qüestió de justícia, i sense justícia social tampoc hi ha sobirania.

Segona qüestió. En quin context econòmic i social arriben aquests pressupostos? Es pot donar per superada la crisi? El president del Govern central, Mariano Rajoy, va dir la setmana passada que la crisi és història del passat. Indica fins a quin punt aquest senyor viu fora de la realitat social, o, millor dit, només coneix la realitat de les empreses de l'IBEX 35, no la realitat del país. És una visió que correspon a les elits econòmiques. Vostè, conseller, no ha fet una valoració tan optimista, no ha utilitzat aquesta expressió, però ha fet una valoració molt optimista de la situació econòmica. Jo li donaré una altra imatge del país, del país real, dels ciutadans i ciutadanes que són la majoria.

Miri, l'economia catalana no s'ha recuperat de la crisi, i el futur continua sent molt incert. Atur: a Catalunya hi ha 726.000 persones aturades, de les quals més del 41 per cent porten a l'atur més de dos anys; un atur de llarga durada que no para d'augmentar: en un any, del 33 al 41 per cent. En el darrer any, la població activa catalana ha disminuït en 80.000 persones. I té raó, exportem..., han baixat les exportacions; però sap què exportem? Exportem treballadors: 19.000 persones han marxat a treballar a l'estranger des de Catalunya. L'ocupació que es crea és de mala qualitat, està creixent la pobresa laboral, les persones que treballen que estan per sota de l'índex de pobresa, que són el 12 per cent. I el que està passant és que s'està repartint la feina, amb la generalització dels contractes a temps parcial, que castiga especialment les dones. S'està canviant treball fix per treball temporal, treball a temps complet per treball a temps parcial. Un 31 per cent de les llars té dificultats per arribar a fi de mes. La capacitat adquisitiva del PIB *per capita* s'ha reduït més d'un 15 per cent entre 2007 i... –tinc la dada de 2012.

Desigualtats. No m'ha semblat sentir..., no em voldria equivocar, però crec que vostè no ha esmentat ni una sola vegada la paraula «desigualtat», crec que no ho ha fet. El president Mas no ho fa mai tampoc. Mai esmenten la paraula «desigualtat». Suposo que consideren que deu ser una externalitat negativa del funcionament dels mercats, o fins i tot una necessitat per a estimular la competència i l'emulació. Però per a Catalunya la desigualtat és un gravíssim problema social; les diferències entre les rendes més altes i les més baixes s'han incrementat de forma exponencial. La renda del 20 per cent de les famílies amb ingressos més elevats és quasi set vegades superior a la renda del 20 per cent amb menys ingressos. I, si fem la comparativa per barris de Barcelona, barris populars com la Trinitat Nova, la Verneda o el Carmel perden entre tretze i dinou punts de renda, i alhora els cinc barris més rics en guanyen disset. En el conjunt d'Espanya estem, en creixement de les desigualtats, només per darrere de Letònia.

És evident, o no, conseller, que hi ha hagut un empobriment de les classes mitjanes i treballadores durant aquests anys? A nosaltres ens sembla que és evidentíssim. No tothom, eh? Les classes més poderoses, més riques, han millorat el seu estatus, els directius de les empreses de l'IBEX 35 són un 67 per cent més rics, mentre que hi ha una quarta part de la població en risc de pobresa o exclusió social, un 26 per cent de nens i nenes estan en situació de pobresa, vuit punts més que el 2008, 193.000 persones no poden pagar els rebuts del subministrament, un 15 per cent de les llars no poden escalfar casa seva, i tenim el 20 per cent de les execucions hipotecàries de tot l'Estat, la comunitat autònoma amb més execucions hipotecàries. Estem, per tant, conseller, o no, en una situació d'emergència social? Aquest, evidentment, no és el país nou que voldríem, no és el país visible que aparegui més en els mitjans de comunicació, però és el país real.

I, miri, la desigualtat també és un problema polític, perquè desposseïssió i apropiació són dues cares de la mateixa moneda. La renda no havia estat tan mal repartida mai, el poder polític tampoc. Vostè potser em dirà que de desigualtat i de pobresa ja n'hi havia amb la crisi i amb governs anteriors, i és veritat, és un problema sistèmic, del sistema econòmic que tenim; però també és veritat que els darrers anys s'ha incrementat.

I sobre la situació econòmica, que és veritat que hi ha alguns indicadors que milloren, també cal dir que la previsió de creixement per a la zona euro –que és on exportem– del Banc Central Europeu per al 2015 és de l'1 per cent. Es parla de la possibilitat o del risc d'una tercera recessió i que a Catalunya, els tres primers trimestres de 2014, 1.023 empreses van entrar en concurs de creditors. És veritat, tres-centes menys que l'any anterior, però continua sent una xifra que és una barbaritat. No es pot parlar de superar la crisi fins a arribar a la taxa d'atur, com a mínim, d'abans de la crisi del 2008, que estava situada en el 7 per cent.

Quina és la societat que s'està configurant per la crisi i per les seves polítiques, no? Jo li deia ara tot un seguit de dades que indiquen el paisatge de devastació social que la crisi ha deixat, també les polítiques impulsades pel Govern de l'Estat, la Unió Europea i el Govern de la Generalitat.

Vostès admeten que la despesa *per capita* ha retrocedit fins a 2004. I algú pot pensar: «Home, el 2004 no estàvem tan malament.» Miri, estem molt pitjor, la societat catalana està en una situació pitjor. Per a molta gent la crisi s'ha convertit en crònica, molta gent viu una situació de precarietat, gent que surt i entra del món laboral, amb impossibilitat de tenir una carrera professional estable, desenvolupar una vida amb seguretat. Anem cap a una societat dels tres terços: un terç ric, un terç empobrit però integrat, i un altre, pobre i exclòs. I aquest *no* és el país que volem.

I, miri, per l'altra banda, i això ho denunciava Interimón, les vuitanta-cinc fortunes més grans del món acumulen tanta riquesa com la meitat més pobre del planeta. I a Catalunya no ens quedem curts: la fortuna dels vint catalans més rics equival a tres vegades el pressupost en sanitat de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, ho repeteixo, estem en una situació d'emergència, jo diria, moral, perquè les desigualtats tenen un element d'indignació també moral i també democràtic, no?

Una societat polaritzada i fracturada, la que s'està construint, on les dones tornen a substituir el paper que no fa l'Estat, la Generalitat, en la cura dels infants i la gent gran.

Per tant, miri, a Catalunya avui com a conclusió és que no som un sol poble, no som una nació cohesionada; hi ha una nació que està exclosa i en situació d'empobriment. I hi ha una altra nació dels que no saben què és la crisi i fins i tot que els ha anat bé en aquesta situació de crisi.

Tercera qüestió: són els pressupostos que superen les retallades i que albiren un nou país? És evident, ho deia al principi, que, d'aquesta situació en tenen responsabilitat també les polítiques que es fan de la Unió Europea i el Govern de l'Estat. Unes polítiques que han fet que la Unió Europea sigui el malalt de l'economia mundial, un malalt crònic que ens ha portat novament a una situació de risc, de tercera recessió. La devaluació salarial i les condicions de vida per a Catalunya..., la devaluació dels salaris i de les condicions de vida són desastroses per a Catalunya, empobreixen l'economia i les condicions de vida de la gent, mantenen la demanda interna sota mínims i allarguen la crisi. Hauria de ser també un objectiu nacional, un objectiu del país denunciar i enfrontar-se no només amb Madrid, sinó també amb Brussel·les per aquestes polítiques.

I, mirin, en l'allargament de la crisi hi tenen també responsabilitat alguns problemes estructurals que arrosseguem i la seva pròpia política. L'esforç relatiu en despesa de protecció social ha estat clarament inferior a Catalunya amb relació a la majoria de països de la Unió Europea, fins i tot aquells amb els que tenim una riquesa *per capita* similar. La despesa pública en educació, un factor fonamental de creixement econòmic i d'equitat social, també ha estat històricament per sota dels nivells europeus. La pressió fiscal a Catalunya està set punts per sota de la mitjana europea –i això desmenteix la seva afirmació que no hi ha marge pel que fa a la pressió fiscal. I les polítiques de retallades han reduït la despesa social en un context on les necessitats de protecció social s'han incrementat.

Miri, només algunes dades: funció pública, és veritat que vostès recuperen la paga extra i el cent per cent de la jornada del personal interí. Només faltaria, és una situació de justícia, som la darrera comunitat autònoma que ho fa. Els serveis públics educatius, sanitaris, estan molt tensionats: no han col·lapsat gràcies a l'esforç d'aquests treballadors. Però queda molt a fer: recuperar les pagues de 2013, de 2014, recuperar el poder adquisitiu perdut –creiem que això vostès ho haurien de negociar amb els sindicats– i creació d'ocupació pública. No preveuen cap incorporació de mossos ni bombers, la plantilla continua congelada des del 2011 i la situació és cada vegada més greu.

Salut: una retallada acumulada del 16 per cent els darrers anys, un lleugeríssim increment en el pressupost

d'enguany, molt insuficient per a un sector molt tensionat. El que fan és consolidar la reducció de la despesa amb el que implica reducció i supressió de serveis, de llits, tancament de plantes, reducció de dies d'hospitalització, reducció d'horaris d'urgència a la meitat dels CAP de Catalunya, saturació de les urgències hospitalàries en molts moments de l'any, increments de les llistes d'espera.

Educació: una reducció acumulada del 21 per cent, que perjudica especialment tots aquells problemes que tenen més efecte sobre la cohesió i la igualtat d'oportunitats en el marc de l'escola inclusiva. Continua la congelació de les partides de personal docent, mentre que es preveu un increment de l'alumnat de dotze mil alumnes. És gravíssim que hagin eliminat la partida destinada al finançament de les escoles bressol incomplint la LEC i deixant tota la càrrega als ajuntaments i a les famílies.

Benestar social: es manté el pressupost de l'any passat, però disminueix pràcticament un 10 per cent amb relació al 2012, amb reduccions importants en programes com suport a les famílies, 64 per cent, o atenció a les persones discapacitades, 48 per cent.

Cultura: l'actitud del seu Govern en cultura és de pràctica desaparició del Govern, ni hi està ni se'ls espera. El pressupost és el reflex de la política del departament, absència total de proposta, ni paguen els deutes, ni impulsen activitats, ni defensen el sector.

Medi ambient: l'abandonament de les polítiques de medi ambient és un preu que acabarem pagant tots: nosaltres i els nostres fills. En total, aquest programa, que inclou l'ACA, residus, medi natural, control ambiental, ha patit una reducció els darrers exercicis de gairebé 1.000 milions d'euros. No compleixen cap dels seus compromisos. No han presentat la llei de la biodiversitat, ni el pla forestal, ni els plans de protecció de fauna, ni els plans de gestió de parcs i espais protegits. No hi ha política pública de protecció i conservació del medi natural.

Universitat: hi ha una reducció acumulada del 23 per cent. La pujada de les taxes del 66 per cent i la migradesa i retard en les beques també han fet caure la matriculació en un 10 per cent.

Recerca i canvi de model productiu: estem perdent el tren amb relació als països més avançats d'Europa. Molt talent també s'està exiliant, està marxant de Catalunya.

Habitatge: segueixen caient en picat les reduccions de subvencions per a la rehabilitació, que passen de les 35.000 que hi havia el 2010 a les 2.000 previstes per al 2015.

Ocupació i indústria: les inversions en competitivitat i internacionalització de les empreses no són l'aposta del Govern, tot i les seves declaracions. Lleuger increment, el 2014, però amb un 60 per cent de disminució respecte al 2012. Tampoc inversions a sectors estratègics com les energies renovables; un 60 per cent menys en aquest camp que el 2010 o en la innovació, un 78 per cent menys.

Ajuntaments: vostès el que fan és..., el mateix que el Govern de l'Estat fa amb vostès, vostès fan el mateix amb els ajuntaments: centrifuguen el deute cap als ajuntaments. Aquests 56 milions d'euros que els deuen. I això què fa? Vostès tensionen els ajuntaments fent que aquests tinguin també una menor capacitat de resposta davant les situacions d'urgència social.

Però, a més, aquesta política –aquesta política– que hem repassat no és una política útil ni per reduir el dèficit –vostès han incomplert cada any l'objectiu de dèficit– però tampoc per reduir el deute. És veritat, batrem el rècord de deute amb el seu Govern: 67.000 milions d'euros. I la despesa associada als interessos de l'endeutament s'haurà incrementat més d'un 42 per cent des de 2010.

La conclusió de totes aquestes dades és que la Generalitat ha deixat de fer o ha reduït molt la funció redistributiva, garant de l'equitat del sistema de salut, de l'educació i de la protecció social. I, evidentment, ja no parlo de l'element de dinamització de l'economia i de creació d'ocupació del Govern de la Generalitat, que és inexistent.

Quart: són els pressupostos que necessita Catalunya? Afronten els principals reptes del país? Si jo abans els deia que un problema central de Catalunya és la desigualtat, la pregunta a fer és: contribueixen aquests pressupostos a la reducció de les desigualtats socials? Són el pla de rescat que caldria per a molta gent a Catalunya? La resposta és que no. Estem amb la mateixa despesa social que fa deu anys, però amb moltes més necessitats que fa deu anys.

S'ha retallat el nombre de famílies perceptores de la renda mínima d'inserció: de més de 30.000 expedients el 2010 fins a 25.000 el 2014; un període en què, com és evident, s'ha incrementat molt la pobresa.

Beques menjador: continua havent-hi llistes d'espera de nens i nenes pel que fa a accés a les beques de menjador.

La cartera de serveis socials és la mateixa que la de 2010-2011. I l'indicador de renda de suficiència continua congelat en el 2010. Han congelat moltíssima gent en el 2010: 569 euros. I és un indicador bàsic per fixar les prestacions socials, però també per determinar el nombre de persones que hi poden accedir.

Les partides de la política educativa, que podrien tenir un major impacte sobre l'equitat, com els plans educatius d'entorn, les aules d'acollida, els serveis i ajuts al transport, etcètera, estan pràcticament igual que al..., s'han reduït –perdó– un 31 per cent.

I les beques educatives es redueixen un 1 per cent i acumulen una retallada del 76 per cent respecte al 2010.

O la Llei de barris, recorden la Llei de barris? Que va ser molt positiva per fer front al deteriorament de molts barris de ciutats de Catalunya. Quan tot el pressupost es manté o puja, ha tingut una reducció del 6 per cent, i en total, una disminució del 44 per cent del programa de barris i nuclis antics.

Però vostès tampoc no contribueixen a reduir les desigualtats a l'exterior. Recorden el 0,7 i la reivindicac-

ció del 0,7 de fa vint anys? Estem en un ridícul 0,10 per cent; xifra de supervivència després que quasi es carreguen del tot la política de cooperació, amb una reducció del 70 per cent des de 2010.

I la reducció de les desigualtats territorials? Tenim un país molt desequilibrat: les inversions es concentren moltíssim a l'àrea metropolitana i en comarques amb problemes d'industrialització: el Ripollès o altres, les comarques de Lleida, les de Tarragona, moltes de Girona... La inversió està molt lluny del que hauria de ser. La desigualtat territorial per a vostès no és un problema.

I contribueixen aquests pressupostos a reduir les desigualtats de gènere? Després de la retallada de 2014 d'un 23 per cent de l'Institut Català de les Dones, enguany l'han incrementat un 0,8 per cent. Fa temps que denunciem que hi ha entitats i serveis d'atenció a dones víctimes de violència que estan a punt de tancar perquè la Generalitat no compleix amb els seus compromisos. Catorze dones mortes per violència masclista i milers de dones que no aconsegueixen ser protegides per les autoritats. Això requeriria una major inversió de la que vostès hi dediquen.

Han retallat per segon any un 64 per cent els ajuts a les famílies, eliminen l'ajuda per fill a càrrec i, com els deia abans, eliminen el finançament a les escoles bressol.

En una societat patriarcal com la nostra, sap sobre qui recaurà tot allò que no fa la Generalitat? Qui atindrà la canalla perquè no es podrà pagar l'escola bressol? Qui assumirà el cost d'atendre la gent gran? Doncs, les dones.

Miri, la transició nacional, nosaltres esperem que vagi cap endavant; la social, com veu, va cap enrere, per a les dones encara més.

També hi ha desigualtat d'oportunitats generacionals pel que explicava abans de l'increment en el seu moment de les taxes universitàries i de la migradesa de les beques.

Quart: ens podem fiar d'aquests pressupostos? Són realistes? Miri, nosaltres reconeixem totes les dificultats del Govern, ens solidaritzem en les reivindicacions que ha fet i fa el Govern de la Generalitat, demanem un nou model de finançament, demanem que es pagui la disposició addicional tercera, hem criticat durament i hem votat en contra d'aquella llei que ara ens ofega, la Llei d'estabilitat pressupostària que vostès van votar, de la reforma de l'article 135 de la Constitució.

Però, miri, sento trencar l'esperit nadalenc al qual vostè abans es referia, però els Reis no existeixen, conseller; el pare Noel, menys. Em sap greu. I, per tant, vostès i jo, i tots, sabem que aquests 2.200 milions que han de venir de l'Estat, doncs, no vindran, perquè ni tan sols estan consignats en els pressupostos de l'Estat.

El 2014 van posar l'objectiu de quadrar el pressupost a mans d'inversors disposats a comprar actius o concessions; enguany posen l'objectiu de quadrar els pressupostos a mans del Govern de l'Estat. Un peculiar exercici de l'autogovern el que vostès fan.

Cinquena qüestió: el Govern de la Generalitat fa una gestió adequada dels serveis públics? Estan construint estructures d'estat? Miri, estan creant fórmules de col·laboració publicoprivada de transferència de serveis públics i de recursos cap als sectors privats, que comporten molta col·laboració pública, molt poca col·laboració privada i molt benefici privat.

Vostè en la sessió de control ha dit que és un bon país per invertir. Doncs sí, especialment si es compta la col·laboració pública, aleshores encara és un país millor per invertir, Catalunya.

Miri, tres exemples: la concessió d'ATLL al grup liderat per Acciona i el banc brasiler BTG Pactual, que s'està convertint, a parer nostre, en el nostre particular Castor. Mil milions d'euros que possiblement –el conseller Vila em diu que no, nosaltres pensem que sí–, 1.000 milions d'euros que segurament els acabarem pagant entre tots. És un veritable desastre pel qual ja vam pagar en forma d'increment del cànon de l'aigua, de venda d'un patrimoni públic com és la gestió de l'aigua en alta. I veurem quins són aquests compromisos. Quan vostè ens ensenyi la carta, veurem exactament, quan vostès siguin transparents, quins eren els compromisos que hi havia.

Però el cas és que ho van fer amb presses per complir un objectiu del dèficit al qual vostès es subordinen, i ho creiem també per convicció ideològica, perquè vostès pensen que com menys Estat, ni que sigui estat propi, millor, i com més sector privat, millor. En tot cas, sí que reivindicuem que ATLL no vagi a Agbar, sinó que es quedi en el sector públic.

La venda de Tabasa dels túnels de Vallvidrera..., la venda de Tabasa dels túnels de Vallvidrera i de Cadí també a Abertis i a BTG Pactual, aquests sí que han fet el negoci del segle, no?: ho van adquirir per 59 milions, ho han venut per 146 milions, 2,4 vegades superior al valor d'adquisició, un benefici de 87 milions. Sap a què equivalen 87 milions d'euros? Doncs, per exemple, equivalen a vint-i-quatre escoles públiques. Creiem que no és un increment que es justifiqui, en aquests dos anys el rendiment d'aquestes infraestructures i el valor dels actius en l'àmbit del transport per carretera i túnels no s'ha incrementat en aquesta proporció.

Vostès tenen una molt poca consideració..., valoren molt poc els actius de la Generalitat, perquè se'ls venen per molt poc. Miri, altres se'ls han reventat només en dos anys per una quantitat molt més gran. Nosaltres ho hem portat a l'Oficina Antifrau.

Però també hi ha altres dimensions de la col·laboració publicoprivada on la col·laboració sobretot pública, el perjudici és públic i el benefici és privat. Miri el que està passant amb l'ICS, amb el projecte de desmembrament de l'ICS, amb el traspàs de recursos a la sanitat privada quan la pública està patint retallades de recursos i de personal, o enguany, en el pressupost d'enguany, els concerts amb les escoles privades, que s'han incrementat precisament més d'un 17 per cent. Pèrdues públiques, beneficis privats, i sembla que ningú en el Govern assumeix responsabilitats.

Conclusions, doncs: són uns pressupostos ficticis, irreal, cronifiquen les retallades, són antisocials, no fan front a l'emergència social i continuen amb l'erosió de l'estat del benestar i dels serveis públics. Conseller, no veiem el nou país per enlloc en aquests pressupostos. Veiem el vell país, les seves velles relacions de poder, les seves velles relacions socials.

Sisena i darrera qüestió. Hi ha alternativa a les polítiques que hi han darrere aquests pressupostos? Nosaltres li proposem cinc línies de treball, cinc alternatives, que tenen com a objectiu atendre l'emergència social i iniciar la transició cap a un nou model de país.

Miri, un pla de rescat social amb l'objectiu «pobresa zero». Hauria de ser un veritable objectiu nacional que tota persona a Catalunya tingués un mínim vital: la renda garantida de ciutadania. Ningú a Catalunya –i això sí que és un objectiu nacional– ha de passar ni gana ni fred, i cap família s'ha de quedar sense els subministraments bàsics. És imprescindible, com els deia, aprovar la renda garantida de ciutadania i garantir el dret a l'alimentació i els subministraments bàsics. Això no és despesa, això és una inversió social de futur.

Segon, un pla de xoc per a la reactivació econòmica que tingui com a eix l'economia verda; un pla, que detallarem en les esmenes, per a crear llocs de treball en indústries i serveis lligats a la sostenibilitat i a la rehabilitació energètica d'edificis, a la mobilitat sostenible i a les energies renovables. Precisament l'ocupació en l'economia verda i l'estat del benestar són part dels diferencials en llocs de treball que tenim amb els països més avançats de la Unió Europea.

Tercer, un pla per a impulsar l'economia social i solidària. En el nou país que volem construir el sector cooperatiu hi ha de tenir molt protagonisme. És un sector que està aguantant la crisi, que està creant llocs de treball, que s'està expandint en camps com l'energia, els serveis socials, la producció industrial, l'agricultura o la cultura. Creiem que un terç de l'economia del país hauria de ser de l'economia social i solidària.

Quart, fer un ús de l'autogovern per millorar els ingressos. Miri, nosaltres partim de la idea que de diners n'hi ha. Miri ara, la família Pujol: quatre membres, han emergit 12 milions d'euros. De diners n'hi ha; si es busquen, n'hi ha. Podem coincidir que potser no tots estan a Catalunya, ja li admeto que potser una bona part estan fora de Catalunya. El frau i l'evasió fiscal a Catalunya suposen entre 16.000 i 18.000 milions d'euros. I això és un escàndol, i alguna cosa s'ha de fer amb urgència, perquè bona part del frau fiscal el fan les grans empreses. El 72 per cent dels impostos no pagats corresponen a grans empreses i a grans fortunes. Només cal veure els noms de grans empresaris catalans que tenen procediments judicials oberts. Si tinguéssim..., ja li ho admeto, cooperació amb l'Agència Tributària de l'Estat, també; però amb més recursos, més inspectors, etcètera, segurament aconseguiríem també molts més recursos.

Aprofitin el marge fiscal que tenim; reduït, però encara és existent. Explorin la reducció de beneficis fiscals, de bonificacions, d'exempcions, etcètera. Incremen-

tin l'impost de successions; només que apliquessin el mateix que a Andalusia, aconseguiríem un increment d'entre 400 i 500 milions d'euros més. O l'impost de patrimoni per a les rendes més altes. O un impost sobre les grans fortunes. O eliminin els beneficis fiscals als casinos.

Miri, si estem en emergència social, jo estic convençut –ara una mica irònic, no?– que qui té un patrimoni d'1 milió d'euros estarà disposat a pagar més. Vostès han tret l'ajut, la subvenció a les escoles bressol; la PIRMI està on estava. Les rendes més altes no podrien fer un esforç més gran a Catalunya? A nosaltres ens sembla que sí, que l'han de fer, que l'haurien de fer.

Nous impostos ambientals, per exemple, en el CO₂. I una altra manera de gestionar l'endeutament de la Generalitat, mitjançant negociacions, aplanaments, moratòries o renegociacions. El 41 per cent del deute de la Generalitat està en mans dels grans bancs espanyols i catalans –BBVA, Bankia, «la Caixa», Santander– que tenen una gran capacitat, ja li ho reconec, d'incidència política, però també de resistència, molta més capacitat de resistència que les entitats del tercer sector social, que les farmacèutiques, que les entitats culturals que no reben la seva subvenció, etcètera. Per tant, és una qüestió que podríem afrontar.

La vicepresidenta primera

Senyor diputat....

Josep Vendrell Gardeñes

I acabo, presidenta. Miri, per acabar, i com a adjectiu final, i manllavant un lema de la plataforma ciutadana de Nou Barris, que diuen que no és pobresa, que és injustícia, doncs, hauríem de dir que aquests pressupostos no són uns pressupostos, són injustícia.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Conseller Vila, demana la paraula per...?

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. La intervenció que s'acaba de fer per part del senyor Vendrell, de fet la intervenció que ha fet el senyor Herrera, adreçada al president, crec que es mereixen dues puntualitzacions exactes.

La vicepresidenta primera

Un moment –un moment. Vostè sap, conseller, que hi té dret, que genera per això dret de rèplica i que en tot cas les al·lusions o contradiccions només poden ser sobre qüestions que s'hagin plantejat en aquesta sessió, no pas a la sessió de control.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Just s'ha plantejat fa un moment, en la intervenció del senyor Vendrell amb relació a l'ATLL.

La vicepresidenta primera

Té un màxim de tres minuts.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, doncs, senyora presidenta. Bé, de fet el senyor Vendrell ha reproduït el mateix argument que havia dit el senyor Joan Herrera, acusacions greus d'ocultació d'informació, de falta de transparència, insinuant fins i tot que el Govern havia subscrit alguns acords amb Acciona o amb BTG Pactual, que podien comprometre i fins i tot hipotecar la correcta prestació del servei o, fins i tot, ser lesius per a la hisenda pública. Això no només és radicalment fals, sinó que a més a més, com estic ara ja en condicions d'acreditar, s'ha lliurat tota la informació que el senyor Herrera sol·licitava al diputat Salvador Milà, el 26 de setembre de 2013.

Per tant, li exigeixo, senyor Herrera, li exigeixo, senyor Vendrell, que vostès rectifiquin, perquè, efectivament, no hi ha hagut cap altra carta que no sigui aquesta, com els hem explicat en seu parlamentària, com els hem documentat per escrit, i, per tant, és absolutament o propi de gent indocumentada o propi de gent que actua maliciosament tornar a reclamar i insinuar que el Govern de Catalunya no facilitem tota la informació amb relació a un tema tan sensible com és aquest contracte que en aquests moments està en litigi.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Josep Vendrell Gardeñes demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Genera torn, genera dret de rèplica a càrrec del diputat (*remor de veus*)..., del diputat Vendrell. Té un temps màxim de cinc minuts, igual que el conseller. (*Remor de veus. Pausa.*) He dit «tres minuts», o volia dir «tres minuts». (*Veus de fons.*) Volia dir «tres minuts». Faristol o escò estant; vostè tria, senyor diputat. (*Persisteix la remor de veus.*) Demanaria tranquil·litat a l'hemicicle.

Josep Vendrell Gardeñes

Miri, conseller Vila, a hores d'ara, ni nosaltres ni la societat catalana coneixem exactament quins són els acords i les condicions que vostès van adquirir amb BTG Pactual, no ho sabem. Ja ho estudiarem, ho analitzarem quan ens donin aquesta documentació, però no ho sabem. Vostès, el Govern se'n va anar al Brasil, va arribar a un seguit d'acords i a un seguit de condicions. Miri, el que és realment significatiu és que vostès van fer una operació per valor de 1.000 milions d'euros, que al final podem acabar pagant tots els catalans i les catalanes. Vostè sap què es pot fer amb 1.000 milions d'euros? Aquest és l'enorme risc que tenen les seves fórmules de col·laboració publicoprivada, i això

és el que ens escandalitza, perquè vostès han fet un nyap amb això. No sé per què a vostès els costa tant admetre que han fet un nyap. Igual que amb el tema de Tabasa. (*Remor de veus.*) Vostès no preserven el patrimoni públic com haurien de preservar-lo, ni en el cas de Tabasa ni en el cas d'ATLL...

La vicepresidenta primera

Un moment, diputat. Demanaria, si us plau, que hi hagués silenci a l'hemicicle.

Josep Vendrell Gardeñes

Ah, és una bona operació? El que han fet és una bona operació, quan els tribunals els estan tombant, els han dit que han de tornar a la mesa de la contractació, els han dit que han de tornar a fer el concurs? És una bona operació? Està ben fet? És correcte? És positiu? Ens n'hem d'alegrar? Ha estat satisfactori? És un exemple d'un govern que gestiona bé? No sé per què s'enfaden, si és que som nosaltres els que hauríem d'estar indignats! És que és la ciutadania de Catalunya la que hauria d'estar indignada! (*Aplaudiments.*) Perquè, senyors, això al final ho acabarem pagant entre tots, perquè, com els deia abans, és la seva fórmula d'entendre la col·laboració publicoprivada. Perquè ho van fer amb presses. Senyor Santi Vila, si jo quasi sóc solidari amb vostè! Vostè es va trobar la cosa allà i la va haver de signar. A mi quasi em sap greu per vostè. Però la situació és la que és, i el Govern és solidari de totes les seves accions.

Per tant, transparència, claredat, i, sobretot, pensem en l'interès general, pensem en el patrimoni públic de tots els ciutadans i ciutadanes.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera

Després d'aquesta intervenció, suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Fernando Domínguez García i Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Es reprèn la sessió de la tarda.

I té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señoras y señores diputados, esta intervención es para defender la enmienda a la totalidad que el Grupo de Ciutadans presenta a los presupuestos, al Proyecto de Presupuestos de 2015.

Presentamos una enmienda a la totalidad por muchos factores, pero que se pueden resumir en cuatro: por un lado, y quizás no el menor y el más específico de estos presupuestos del 2015 que se nos presentan, es que ni los que lo presentan, ni el propio *conseller* se creen que esos presupuestos se vayan a aplicar, ni tan solo se cree que se vayan a aprobar. Y tampoco el Grupo que va a permitir que sigamos discutiendo estos presupuestos, Esquerra Republicana de Catalunya, al no apoyar las enmiendas a la totalidad, es decir el grupo que hoy va apoyar, o mañana apoyará en la votación estos presupuestos, tampoco se cree que estos presupuestos se vayan a aprobar y mucho menos a poner en práctica y, por lo tanto, creemos que esta discusión en sí es un teatro y un fraude.

Segunda causa por la que presentamos enmienda a la totalidad: los presupuestos no son creíbles. Una vez más, nos encontramos con unos presupuestos que son un engaño, luego hablaremos de la renovada partida-trampa que hemos incrementado, de 2.300 a 2.500 millones y hemos cambiado los conceptos, pero seguimos con el mismo criterio de hacer cuadrar los presupuestos, cueste lo que cueste, mediante una partida-trampa.

En tercer lugar, suponiendo que los presupuestos fueran aprobables y aplicables, son unos presupuestos claramente antisociales, que vienen a congelar la situación de recortes que están sufriendo los servicios sociales en Cataluña y servicios tan importantes como la sanidad.

Y en cuarto lugar, son unos presupuestos que están incluidos dentro de una política del Gobierno del señor Mas, en la que se antepone la construcción nacional, la separación de Cataluña del resto de España y la salida de Cataluña, por tanto, de la Unión Europea. Todo esto se antepone a las necesidades de los ciudadanos. Por esas cuatro razones, que ahora desarrollaré, Ciudadanos, Ciutadans presenta esta enmienda a la totalidad.

Vamos a hablar, en primer lugar, de la situación económica global, la situación en la que se enmarca este proyecto presupuestario. Efectivamente, estamos ante una situación de recuperación económica, hay datos que parece que van en la senda positiva, datos de crecimiento de nuestra economía, pero como ya se ha dicho también aquí, estamos ante una situación de crecimiento muy frágil, una situación que está amenazada por determinados factores que pueden hacer o bien que este crecimiento se interrumpa bruscamente, o bien que la recuperación sea más lenta de lo que todos deseamos.

En estas circunstancias, las políticas de los gobiernos, en este caso la política del Gobierno de la Generalitat también, deberían empujar, deberían ir en la dirección de apuntalar esta incipiente recuperación, de colaborar para que esta recuperación fuera más rápida y más profunda. En cambio, nos encontramos con que, desde nuestro punto de vista, las políticas económicas que plantea el Gobierno de la Generalitat van en la dirección contraria.

Nos hablaba esta mañana el *conseller* de que la economía mejora ligeramente, pero que las cuentas de la Generalitat no notan esta mejoría, que algo falla. Pues efectivamente, señor *conseller*, estamos de acuerdo, algo falla. Ante esta situación, ¿no deberíamos plantearlo y, lo hemos dicho ya más de una vez desde esta tribuna, renegociar una nueva ley de financiación? ¿El Gobierno de la Generalitat no debería poner todos sus esfuerzos en intentar que se negociara, que se pusiera en práctica una nueva ley de financiación autonómica que diera servicio e hiciera posible la suficiencia financiera de la Generalitat? Nosotros creemos que ahí, en una situación como la actual, y precisamente por los mismos argumentos que usted pone encima de la mesa, es ahí donde se deberían volcar todos los esfuerzos de este Gobierno y seguro que en eso encontraría un amplio consenso, tanto en esta cámara como en la sociedad catalana.

Pero ustedes parece que ya han renunciado a eso, han dado esa batalla por perdida y se lanzan a la aventura de la independencia, de la separación de España y de la salida de Europa. Se lo vuelvo a repetir, ya se lo he dicho alguna vez, me parece sorprendente que una persona como usted nos diga que conseguir un nuevo acuerdo de financiación, que sea bueno para Cataluña y para el resto de comunidades autónomas es muy difícil, es imposible y que, en cambio, vea como buena, como probable, como asumible, la salida de crear un nuevo estado fuera de España y fuera de la Unión Europea. Realmente –realmente– sorprendente; porque, efectivamente, podríamos estar de acuerdo en esa nueva ley de financiación, podríamos estar de acuerdo en una redefinición de los objetivos de déficit. Sin duda hay que intentar flexibilizar el objetivo de déficit para poder tener más dinero, más recursos, pero para aplicarlos donde hacen falta, para aplicarlos en sanidad y en políticas sociales, y no gastar dinero en otros asuntos.

En resumen, señor *conseller*, ante esta situación problemática de las cuentas de la Generalitat, le reitero la prioridad de este Gobierno, de su Gobierno, debería ser plantear una nueva ley de financiación que dotara de recursos suficientes a la Generalitat. En cambio, cuando oímos hablar al *president* Mas, cuando el *president* Mas hace sus discursos y sus conferencias tan grandilocuentes, no dice nada sobre esto, habla de listas electorales, de listas conjuntas, de temas que me parece que difícilmente van a poder ayudar a solventar los problemas de los ciudadanos.

Además de esta visión global de en qué momento estamos, señor Mas-Colell, usted también tiene ya un histórico en cuanto a presentación de presupuestos, en cuanto a presentación y en cuanto a ejecución. Conver-

gència lleva gobernando desde el 2010 y ya han pasado unos cuantos años y hemos visto diferentes escenarios presupuestarios. Y la verdad es que en escenarios muy diferentes ustedes han ido dando bandazos, empezaron los primeros años, 2011 y 2012, pactando presupuestos con el Partido Popular. Entonces ustedes eran los reyes del recorte, después dijeron que no querían recortar, pero en esos primeros años, 2011 y 2012, ustedes incluso hacían declaraciones en el Congreso de los Diputados e intervenciones pidiendo que efectivamente se aplicara la doctrina que venía de Maastricht, la doctrina de la señora Merkel se aplicara en toda España y que había que aplicarla también en Cataluña. Entonces ustedes eran los reyes del recorte.

Luego, eso cambió, dejaron de pactar con el Partido Popular, empezaron a pactar con Esquerra Republicana en el año 2013, y ese es el año de la prórroga, este es el año de los no-presupuestos. Ese año, el primer año de pacto con Esquerra Republicana, ustedes deciden que la política económica, la política presupuestaria del Gobierno no se decide y no se vota en esta cámara y, sorprendentemente, en su pacto con un partido como Esquerra Republicana, lo que se hace es prorrogar los presupuestos del 2012 que habían pactado con el Partido Popular. Me acuerdo de sus declaraciones y de las del *president* Mas –creo que esta mañana también se han recordado aquí por algún otro interviniente– diciendo que prorrogaban porque ustedes no sabían hacer presupuestos ni con un 1,5 ni con un 1,7 de déficit. Me acuerdo que ustedes tenían la osadía de decir que no hacían esos presupuestos porque otros hacían trampas al presentar los presupuestos con un 1,5 o con un 1,7 de déficit, pero que ustedes, como no hacían trampas, no presentaban presupuestos y prorrogaban. Ese fue nuestro escenario presupuestario en el 2013.

Luego llegó el 2014, en el que parece que ustedes, siguiendo de la mano de Esquerra Republicana de Cataluña, ya aprendieron o a hacer presupuestos con menos déficit aún, este con el 1 por ciento, o a hacer trampas, una de dos. Y nos presentaron el presupuesto... –desde mi punto de vista, lo que ustedes aprendieron en 2014 fue a hacer trampas–, y nos presentaron el presupuesto con la partida-trampa de los 2.300 millones.

Desde el principio de la discusión presupuestaria se dijo, por parte de todos los grupos que no apoyaron ese presupuesto, es decir, todos menos Convergencia y Unión y Esquerra Republicana, que esa partida no se iba a cumplir, que era imposible de cumplir. Y así ha sido. Acabamos el año, acabamos el 2014 y usted mismo, señor *conseller*, reconoce que esa partida de venta de patrimonio y de concesiones, no se ha cumplido. Y llegamos al 2015 y nos encontramos con un objetivo de déficit del 0,7, ustedes vuelven a presentar un documento en el que, efectivamente, cumplen ese objetivo de déficit y si acaso, lo que han hecho ha sido afinar un poco más a la hora de hacer la partida-trampa. En este caso, el del 2014 ustedes supongo que ya están recibiendo muchas críticas, entre otras las nuestras, por no haber cumplido con esos ingresos de 2.300 millones de venta de patrimonio, y hacen, en el 2015, colocan una partida de ingresos de 2.500 millones provenientes de reivindicaciones de partidas

que se reivindican y que el Estado central debería pagarles. O sea, una partida victimista que, si no se cumple, se ahorrarán las críticas que decían que usted no ha sido capaz de vender el patrimonio tal como había previsto y podrá echar directamente las culpas a los incumplimientos de Madrid, que es lo que a ustedes más les gusta: se han refinado –se han refinado–, sin duda, en la trampa en estos presupuestos del 2015.

Pero es que en este histórico..., en este histórico de presupuestos que hemos ido repasando, además de estos presupuestos y de estos bandazos que han ido haciendo, unas veces con prórroga, otras veces sin prórroga, lo que ha habido, una cosa fija todos los años, es su incapacidad para cumplir con los presupuestos que se habían aprobado. Su incapacidad para cumplir con el objetivo de déficit y con el déficit presupuestado. Ustedes, cada año, han gestionado de una forma incompetente estos presupuestos, haciendo que siempre el gasto superara el ingreso en más de lo que había previsto, y eso son palabras, pero también tiene su traducción en números. Ustedes, según su propio documento de presupuestos de 2015, dejarían el año 2015, si se cumpliera este presupuesto-trampa, que no se puede cumplir, pero aun cumpliéndose, que se lo acepto, dejarían a Cataluña con una deuda de más de 67.000 millones de euros. Le recuerdo que el presupuesto que estamos discutiendo suma, aproximadamente, 24.000 millones, deuda de todos los catalanes por culpa de la Generalitat: 67.000 millones de euros.

Ustedes recibieron una herencia realmente que no era buena, con un endeudamiento, creo que era sobre 25.000 millones de euros; estamos en 67.000 debido a su gestión.

Pero, como decía al principio, uno de los principales *handicaps* o una de las principales críticas que hacemos desde Ciutadans a este presupuesto es que ustedes presentan un presupuesto que no se lo creen. El señor Mas cumple su palabra pues al estilo Mas, dice que tal fecha los catalanes tendrán urnas para poder decidir sobre el futuro de Cataluña y no lo consigue, pero pone unas urnas de cartón y dice «mira, ya he cumplido, no he mentado». Dice que va a presentar los presupuestos, los presenta tarde y tampoco presenta unos presupuestos, presenta un papel que sabe que seguramente no se va a aprobar, pero él ya ha cumplido. Y ese estilo Mas es el que está imperando.

¿Y por qué digo que no se lo cree? Mire, el señor Mas, en su conferencia del Fòrum del 25 de noviembre, no habló de presupuestos, no habló de las necesidades económicas de Cataluña, no habló de las necesidades de los catalanes; solamente habló de una lista única y que, si se conseguía esa lista única, esa lista de país, habría elecciones.

Pues, bien, si la agenda del señor Mas triunfa y el señor Mas consigue esa lista única y hace esas plebiscitarias que él pretende realizar, pues, toda esta discusión será papel mojado, porque se convocarán elecciones y no llegaremos a aprobar estos presupuestos. Es decir, si la agenda del señor Mas se cumple, estos presupuestos no llegarán a ver la luz.

Pero es que al otro grupo que apoya los presupuestos, o que los va a apoyar en el día de hoy, le pasa lo mismo. La agenda del señor Junqueras tampoco contempla que estos presupuestos se vayan a aprobar. El propio señor Aragonès, que va a permitir que estos presupuestos salgan adelante en el día de hoy, ha dicho que espera que se convoquen elecciones antes del 19 de enero. Obviamente, el señor Aragonès, Esquerra Republicana de Catalunya, está dando apoyo a un documento, está permitiendo que salga adelante un documento que no va a llegar a aprobarse, porque será en el mes de febrero donde, si se cumplen los plazos, se daría, en todo caso, la aprobación de la Ley de presupuestos, con lo cual ni el partido que presenta este presupuesto tiene un interés especial en que se apruebe, su interés es conseguir una lista única para conseguir las elecciones plebiscitarias que sustituyan un supuesto referéndum –al final son unas elecciones autonómicas–, ni el partido que da apoyo, Esquerra Republicana, piensa que estos presupuestos se van a aprobar.

Como comprenderá, con ese entusiasmo por parte del partido que lo propone, del gobierno que lo propone, y por parte del partido que le da apoyo, no puede pedir que los demás partidos, los partidos que estamos en la oposición, nos entusiasmemos mucho con su proyecto. Al final de esto, lo único que se deduce es que en este Parlamento, en lugar de debatir estos presupuestos, estamos haciendo de escenario, de teatro donde CiU y Esquerra son protagonistas de una comedia; de una negociación, una comedia que para muchos ciudadanos es una tragedia, debido a la situación que están viviendo, y que tiene, desde luego, tintes de farsa para todos. Esperamos que esto –el señor Iceta lo llamó también «vodevil»– se acabe y que podamos volver a ser algo que muchos reclaman: una comunidad autónoma normal; una comunidad autónoma normal donde hablemos de una vez de los problemas de los ciudadanos.

Pero, aparte de esta situación rara, en la que estamos discutiendo unos presupuestos que ni quien presenta se cree ni quien los apoya tampoco se los cree, podríamos entrar, efectivamente, a hablar del detalle de los números que se presentan, para ver, supongo, que debido a que ni unos ni otros piensan que se van a aprobar, pues, han presentado unos números muy flojos y con poco fundamento, como ahora vamos a desglosar.

Hay una cosa buena en estos presupuestos, que nosotros apoyamos, ¿eh? –una cosa no quita la otra–, que es la recuperación por parte de los funcionarios de su salario; el salario que se les recortó en los últimos años, según estos presupuestos, será recuperado. Pero nosotros lo que le pedimos al Gobierno es que se establezcan los mecanismos para que, aunque no se aprueben estos presupuestos, se garantice a los trabajadores públicos la recuperación de su salario, y la recuperación de su jornada completa y salario completo en el caso de los eventuales. Porque, como les estoy diciendo, con este panorama hay muchos números de que estos presupuestos no se vayan a aprobar, y no podemos permitir que la aprobación de estos pre-

supuestos, la discusión de los mismos, se convierta en un arma arrojadiza entre Convergencia y Esquerra Republicana, teniendo como rehenes a los funcionarios. Liberémosles de esa angustia y acordemos entre todos, consensuemos cuál es la herramienta para que recuperen su salario, sí o sí, en el 2015, con independencia de la votación de estos presupuestos. No podemos volver a utilizarlos, insisto, como rehenes, igual que ya se intentó utilizarlos como armas contra el Gobierno cuando se discutía sobre la compensación o no del impuesto de depósitos bancarios. No se puede volver a repetir, no podemos utilizar a los funcionarios como arma arrojadiza, como rehenes a nuestro antojo por nuestras luchas políticas. Asegurémonos de que, haya o no presupuestos, van a tener, van a recuperar la integridad de su sueldo.

Más comentarios sobre el contenido de los presupuestos. Ya lo hemos comentado antes: son papel mojado, son una trampa; vuelven a tener, igual que el año pasado, una partida trampa, pero esta vez algo más refinada. Son 2.500 millones presupuestados de ingresos que no van a aparecer. De esos 2.500, 317 son de ingresos de ventas de activos y de concesiones, y está bien que el *conseller* esta mañana haya dicho: «alrededor de 300 millones, siendo realistas». Efectivamente, parece que este año en eso quieren ser realistas, no como el año 2014, en el que presupuestaron 2.300 millones de euros. Quizás la cifra de 300 sí que sea algo más realista en ese sentido. Pero es que el resto de partidas que componen esos 2.500 millones –la del adelanto del Fondo de competitividad, la compensación por el impuesto de depósitos bancarios, la disposición adicional tercera– son reivindicaciones de su Gobierno, y las reivindicaciones, uno tiene derecho a hacerlas, y algunas pueden ser hasta justas, pero es que no se puede hacer un presupuesto con reivindicaciones. Un presupuesto, para ser serio, tiene que ser realista y prudente. Criterio de prudencia –no sé si le suena al *conseller*–, criterio de prudencia tanto en los ingresos como en los gastos. Y una carta de agravios, como la que usted pone aquí en negro sobre blanco, en estos presupuestos es todo lo contrario a unos presupuestos serios y a unos presupuestos realistas.

Sin duda le va a ir muy bien, como le comentaba antes, para, cada vez que veamos que se están incumpliendo, echar la culpa a Madrid. Pero es que el incumplimiento, como ya hemos visto este año, de los presupuestos en cuanto a la partida de ingresos tiene consecuencias: tiene consecuencias para la gente, tiene consecuencias cuando la Generalitat, por no obtener estos ingresos, no tiene suficiente liquidez y no puede pagar a las farmacias, no puede pagar a las entidades del tercer sector, etcétera. Por lo tanto, su trampa y su incompetencia, señor *conseller*, acaban teniendo consecuencias.

Y ya, puestos a poner reclamaciones en el presupuesto, yo echo en falta una: la posible reclamación de los implicados en el tema de ATLL, que ha salido anteriormente. Esta reclamación me parece que usted, señor *conseller*, no la ha incluido en los presupuestos; es curioso. Me gustaría que en algún momento ustedes, por lo menos, aunque no la incluyan, nos pudieran informar de qué riesgo estamos sufriendo los ca-

talanes por su incompetencia. Nada más que eso, ¿eh?, nada más que saber el riesgo; saber, si hay una sentencia judicial en contra, cuánto perjuicio va a causar al erario público su incompetencia. Pero, insisto, esta partida no está reflejada en el presupuesto, esa posible reivindicación ustedes no la contemplan. Si no..., bueno, si no, lo tendría fácil: tendría que poner 1.000 millones más de gasto y ampliar la partida trampa en 1.000 millones con cualquier otra reivindicación que se inventara. Tampoco sería tan difícil cuadrarla, señor *conseller*.

Además de ser unos presupuestos que nadie se cree y de ser unos presupuestos trampa, son unos presupuestos antisociales. Se mantienen los recortes que ha habido durante los últimos años, especialmente en sectores que ya están tan castigados como es el de la sanidad. Hay un pequeño incremento del presupuesto de sanidad, efectivamente, y esta mañana se ha comentado, pero es que supongo que ya cuentan que a partir del 1 de enero vamos a tener que empezar a pagar el incremento del IVA sanitario, que, si hace o no hace, me da la sensación de que prácticamente consume el incremento que tenemos en el departamento de sanidad. Por lo tanto, me parece que las mismas estrecheces que han tenido en todo este sector de la sanidad durante estos años se van a mantener durante el año que viene.

En cuanto a políticas sociales, también se ha dicho esta mañana: estamos en un gasto per cápita, social, en políticas sociales, menor que en el 2004. Efectivamente, ahora la situación es muy difícil, pero precisamente cuando la situación es más difícil es cuando más falta hacen políticas sociales; cuando más nos necesitan los ciudadanos es cuando menos respondemos. Ya se han dado esta mañana las cifras: cero euros para guarderías, congelación del PIRMI, etcétera.

Presupuestos que no se cree quien los propone, presupuestos trampa, presupuestos antisociales, pero es que además serían también unos presupuestos inútiles, unos presupuestos inútiles para lo que necesita la sociedad hoy en día, que es la reactivación económica. Los presupuestos son una herramienta que debe dar significado a una estrategia, la estrategia de un gobierno, y este Gobierno, sin duda, no tiene estrategia. No hay nada en estos presupuestos que nos diga cómo van a colaborar, cómo la política económica que va a realizar el Gobierno va a ayudar a la sociedad a salir de la crisis o, en la medida que puede la Generalitat, va a colaborar en que esta salida sea más rápida y más segura.

Ustedes... –hay algunos datos–, se ven cuáles son sus prioridades: fomento de la actividad económica, 230 millones de euros; ocupación, algo más, 550 millones de euros, está bien; en investigación y desarrollo, reducimos presupuesto y nos quedamos en 463. Pero es que en medios de comunicación, que según algunos a lo mejor no tendrían que tener hoy en día tanta importancia como estas partidas que les acabo de decir, nos vamos a gastar 340 millones de euros. Está claro cuáles son las prioridades. Este Gobierno prefiere la propaganda y el dirigismo político a incentivar la reactivación económica. Propaganda que está tanto en

el gasto que acabamos de mencionar, en medios de comunicación, como –también se ha dicho anteriormente– en la apertura de nuevas embajadas por todo el mundo. Porque al final, todo va en la misma dirección: es hacer propaganda de sus políticas, hacer propaganda de la política separatista, hacer propaganda de esta vía en la que nos han metido, de este callejón en el que nos han metido a todos los catalanes.

Y no se lo digo solo por criticar el gasto en estas cuestiones, que también. Se lo digo porque esa política, esa política de la que ustedes quieren sacar pecho, esa política de separarnos del resto de España y de sacarnos de Europa, es perjudicial ya en sí misma para nuestra economía. Esa política hace que perdamos inversiones, esa política hace que sea más difícil captar inversores, esa política hace que sea más complicado retener las inversiones que ya tenemos, porque cualquier escenario de ruptura, cualquier escenario de salida de España, cualquier escenario de salida de la Unión Europea, supone una inseguridad jurídica, una inseguridad económica, que los inversores no pueden obviar. Y eso lo sabemos todos.

Por tanto, la política de este Gobierno no está al servicio de resolver los problemas de los ciudadanos, sino que está al servicio de su proyecto de construcción nacional. Y, como ya he dicho alguna vez, supongo que construir una nación con el presupuesto de una comunidad autónoma debe resultar bastante complicado. No me extraña que no nos salgan los números. Lo malo es que sus delirios y sus sueños los pagamos todos los catalanes.

Les voy a poner un ejemplo: Agencia Tributaria. Se incrementa el presupuesto de la Agencia Tributaria, «se va a dimensionar adecuadamente», creo que eran sus palabras, «la Agencia Tributaria». Y nosotros estaríamos de acuerdo, creemos que es importante. Creemos que es importante si fuera para luchar contra el fraude fiscal en Cataluña, que algunos dicen que está sobre el 25 por ciento del producto interior bruto. Creemos que sería importante luchar contra el fraude fiscal en Cataluña, y efectivamente hay casos muy espectaculares en Cataluña de fraude fiscal que vale la pena combatir, y cerca de Convergencia y Unión, pues, hay unos cuantos. Pero con esta medida, con la que podíamos estar de acuerdo, resulta que nos encontramos con las declaraciones del señor Mas-Colell, del señor *conseller*, en las que dice que hay que avanzar en este dimensionamiento de la Agencia Tributaria para construir una estructura de estado, ¡y que va a poder hacer cosas que hasta ahora hacía la Agencia Estatal de Administración Tributaria!

¡Pero si nosotros no queremos que la Agencia Tributaria catalana haga cosas que hasta ahora hacía la Agencia Estatal de Administración Tributaria! Queremos que se coordinen, que hagan cosas en conjunto y que el crecimiento de la Agencia Tributaria catalana sirva para hacer más cosas, no para prestar los servicios que ya estaba prestando la Agencia Estatal Tributaria. No queremos construir estructuras de estado. Creemos que tiene que haber estructuras autonómicas eficientes, y en este ámbito, que se combata el fraude fiscal.

En conclusión, no son unos presupuestos creíbles; son una carta de reivindicaciones; son antisociales, consolidan los recortes que se han realizado hasta ahora; son inútiles para la reactivación económica, señor *conseller*; están enfocados a la construcción nacional, y no a la necesidad de los ciudadanos. No se los creen ni ustedes, ni ustedes piensan que se vayan a aprobar. Mucho menos sus socios de Esquerra Republicana de Catalunya. Y ustedes han demostrado sobradamente su incompetencia para gestionar la economía de Cataluña. Lo mejor que pueden hacer es retirar estos presupuestos, convocar elecciones y dejar paso a un nuevo gobierno que piense en las necesidades de los ciudadanos.

Gracias, señor *conseller*; gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. En nom de la CUP - Alternativa d'Esquerra i per exposar les raons, motivacions i arguments que ens obliguen, èticament en primera instància, políticament, econòmicament, socialment i fins i tot culturalment a rebutjar frontalment aquests pressupostos, a denunciar-los obertament i a presentar l'esmena a la totalitat. Ras i curt, o clar i català, sobre tot i fonamentalment perquè no responen ni a les necessitats reals, a les múltiples emergències i urgències que viu la nostra societat, ni als reclams de l'estructura social, d'una estructura social cada cop més injusta i més desigual.

Seguim seguint, o segueixen seguint, els dictats econòmics que ordena la troica contra els pobles del sud d'Europa, i seguim sota la bota que esclafa i prem el règim tirànic de la «deutecràcia». És a dir, en la perspectiva de les classes populars i de la majoria social, nulla expectativa, nulla proposta i nulla intervenció enmig del setè any, el setè hivern, de la crisi, crisi frau, crisi estafa, i amb els pitjors indicadors d'atur, desigualtat i pobresa des del final de la dictadura. Aquests pressupostos, a la majoria social no li aporten res; als barris populars, als sectors més castigats, empobrits i precaritzats per la crisi. I res és res, el no-res, el buit. El missatge institucional maldestre i la impotència política evidenciada..., que diu que tot seguirà igual un any més i res no canviarà per a aquells que pateixen de forma més crua i tràgica la crisi, motiu més que sobrer, gairebé únic i suficient, per dir «no» i mil cops «no» a uns pressupostos que consoliden les pitjors retallades antisocials des del final de la dictadura, que tornen a deificar l'austeritat com a doctrina de xoc i que ens sotmeten a la disciplina de càstig contra les classes populars enmig del fonamentalisme neoliberal de mercat com a cruent sistema de poder. Segueixen manant els mercats, no pas la gent. Aquesta és la realitat. I la majoria, o un terç com a mínim, d'aquesta societat ja viu sota la lògica de la desigual-

tat, de l'atur, de l'empobriment, de la precarització o de l'exclusió social.

Abans, però, d'entrar en l'anàlisi i crítica detallada, hi ha dos elements previs que voldríem posar en consideració i en relleu, perquè, ateses totes les variables, no ens queda hipòtesi més versemblant que la realitat.

La prèvia primera, i s'ha dit també per altres grups, és que són uns pressupostos que finalment ens despullen políticament i que ens desvetllen d'on som: en l'agonia autonòmica, «grisborbònica», i en el final d'un cicle econòmic i d'un règim polític esgotat, exhaust i fraccassat, que ja no dona més de si, i que no ens aportarà res de res i que només ens ofereix camins que no porten enlloc. En aquesta constatació es visualitza materialment, financerament, també econòmicament, l'absència radical de sobirania política, de sobirania econòmica i de sobirania popular del nostre poble. Altres segueixen decidint per nosaltres. Aquesta és la primera prèvia de context.

La segona és el fons i la forma. Fa poc que el senyor Bergoglio, àlies papa Francesc, va dir que darrere de cada eufemisme hi havia un crim, i darrere dels vocables habituals de «consolidació fiscal», de «liberalització», hi ha, al darrere, el sofriment social i l'impacte de les retallades. En el cicle polític darrer, més recent i més immediat, la conselleria d'Economia ha anat quadrant els comptes o intentant quadrar els comptes a través de tres grans àmbits: bé les retallades, bé les privatitzacions, la venda de patrimoni i la concessió d'actius, bé –novetat d'aquesta temporada– a través de la demanda política de la transferència d'allò que se'n deu: bestreta del Fons de competitivitat, compensació de dipòsits bancaris o en infraestructures.

I avui, aquí i ara cal dir que la segona i tercera opcions han esdevingut pura ficció; fracassos antics i fracassos anunciats. Les privatitzacions no han funcionat. L'any passat vostès van dir que s'ingressarien 2.300 milions d'euros, 864 milions en venda de patrimoni i 1.430 amb la concessió de privatitzacions. Per privatitzacions, zero, ara per ara, i per venda de patrimoni, 300. I, per tant, no serveix ni l'enginyeria creativa ni la comptabilitat imaginada. Finalment, destriada la demanda política, impossible a l'Estat espanyol, i destriat que les privatitzacions..., no només s'hi aposta ideològicament, sinó que a més no funcionen, l'únic real, l'únic immiseri-cordiosament real, són les retallades. Hiperrealisme tràgic contra unes privatitzacions que malvenen el país de mala manera i hipotequen el seu futur. Ara hem baixat al realisme, també. Enguany se'n diu que 100 milions d'euros en venda de patrimoni i 217 milions d'euros en concessions. No ens diuen sobre quins àmbits de l'esfera pública catalana, però, en tot cas, fam per avui i fam per davant. Avui el president deia al matí que privatitzaven per garantir drets socials bàsics i per no tocar més el moll de l'os de l'estat del benestar. Però la definició de fronteres de què és el moll de l'os de l'estat del benestar és purament ideològica, i després m'hi referiré. En tot cas, entre altres moltes contradiccions, podem anar privatitzant fins que no quedi res per privatitzar, i aleshores, res per garantir.

Similar reflexió mereix la qüestió de quantificar per a l'exercici 2015 –és a dir, virtual, fictici, ficcionat, artificial– allò que ens deu l'Estat espanyol. No sabem en quina estranya creença s'assenta aquesta hipòtesi ni en quin acte de fe cec es basa aquesta premissa, encara més quan la dinàmica de l'Estat espanyol és escanyaire, és ofegant i és perversa, i encara més quan no ens deixen ni governar-nos. I no ho dic per la consulta, o la pseudoconsulta, el 9-N. Ho dic pels dotze recursos d'inconstitucionalitat que s'han interposat des del 2012, relatius a la consulta, als dipòsits bancaris, a la prohibició del *fracking*, a la taxa turística, a la pobresa energètica, al pobre decret de pobresa energètica, o als horaris comercials. Des de la realitat, doncs, no podem votar ficcions simulades.

Hi ha una primera conclusió, també, que és òbvia, que és que no funcionen, les privatitzacions. Es fan malament i a més els jutjats les revoquen. L'Estat espanyol no cedirà. I allò que queden són les retallades, una davallada d'un 20 per cent del pressupost de la Generalitat en departaments clau per a la vida quotidiana de la gent: educació, sanitat, serveis bàsics. I la consolidació. Aquests pressupostos consoliden aquesta tisorada: 5.300 milions d'euros en retallades acumulades des de 2009. Matemàtica pura, tal vegada la ciència més exacta que existeix.

No està clar si és molt o és poc. Però, com sempre, és depèn amb què es compari. Des d'una perspectiva social i ciutadana, d'arran de terra, òbviament és massa, és brutalment excessiu, i és allò que mai hauria d'haver passat: cap CAP tancat, cap línia d'escola dissolta ni cap PIRMI sostret o retallat. Però des d'una perspectiva comparada –i diré algunes xifres, que òbviament no totes remetent, ni molt menys, a les minses competències que ens concedeix l'autonomia–, podria semblar ben poc si comparem aquests 5.300 milions d'euros al costat de –i començo el llistat– 10.720 milions d'interessos del deute abonats des de l'any 2009, 6 milions d'euros el dia, que aquest país, amb pura especulació financera, transfereix als mercats financers, el doble de tot el que s'ha retallat. Podem afegir a aquests 10.720 milions d'interessos del deute els 15.000 milions de rescat impune de les caixes catalanes, el triple de tot el que s'ha retallat. Podem afegir a aquestes dues xifres els 16.000 milions anuals de frau fiscal català. I aquí ja està bé de parlar de frau en genèric. També en podem parlar amb noms i cognoms. Parlem dels Sanahuja, dels Carceller, dels Núñez i Navarro, dels Godia, dels Cuatrecasas o dels Pujol, òbviament. Òbviament, també –i en això sempre coincidirem, amb lectures diferents i amb matisos–, els 16.000 milions d'euros, pel cap baix, de desequilibri fiscal on ens situa l'Estat espanyol. I, òbviament, i també, per situar-ho en una lògica de rapinya, si volen, 16.000 milions d'euros és també la riquesa que acumulen les deu persones més riques d'aquest país. Un terç de la seva riquesa, de les deu persones més riques d'aquest país, equivalen a totes les retallades en salut, en educació i en serveis bàsics. No negaran que sembla una societat feudal, des d'aquest punt de vista d'acumulació i desigualtat en la distribució de la riquesa.

La conclusió segona és que seguim sota la tirania d'un deute infinit, en bona part il·legítim i segurament impagable, com ja reconeixen alguns en privat, i en el trencaclosques i el laberint de la «deutecràcia». Mentrimentres i mentrestant, seguim transferint riquesa als mercats financers, i mentrimentres i mentrestant, cal dir que avui la primera conselleria d'aquests pressupostos que se'n presenten per al 2015 es diu «conselleria del deute». És la primera si sumem amortitzacions, interessos i pagaments diferits: 9.055 milions, per sobre del pressupost de Salut. Si ho desagreguéssim, la quarta conselleria serien els interessos del deute, que s'han reduït a 1.730 milions d'euros, certament, però és simplement perquè hem demanat menys diners al FLA, una lògica on l'especulació financera qui la pregona i qui la dinamitza es diu «Estat espanyol».

El 2015 el deute ja representarà una importantíssima part del PIB. Fa un any vam demanar al conseller una auditoria del deute. Ens va dir que no, es va tombar, aquesta cambra ho va tombar. Però, com dèiem que érem *hackers* de l'impossible, ja la vam fer nosaltres. El conseller, per tota resposta, que se li pot agrair, ens va dir que els sospitosos habituals..., i tenia raó, perquè un cop vam accedir a aquest deute..., avui sabem que devem el deute fonamentalment a cent vint bancs espanyols, internacionals i catalans, que 27.300 milions d'euros els devem a vint bancs, que estan encapçalats per CaixaBank i pel BBVA, 7.300 milions d'euros i 7.100 milions d'euros, i que els cinc grans de la banca espanyola acumulen el 40 per cent del deute de la Generalitat. Però és veritat que el principal creditor és l'Estat espanyol a través de l'ICO, a través del FLA, amb lògiques de pura especulació, que reproduïxen la lògica carronyaire del taulell de les borses especulatives. També hi ha algunes coses, ja directament, que no posen la cirereta, sinó que fregeixen la cirereta directament. Que entre aquests deutors hi hagi Goldman Sachs o Lehman Brothers no deixa de ser un mal acudit. Però, en tot cas, ho diem perquè allò important és a qui devem i per què. Però urgeix urgentment als Països Catalans obrir la qüestió del debat polític sobre el deute, perquè és el que hipoteca el nostre futur i perquè respon finalment, en aquesta dependència oligarquicofinancera, a: independents, de qui i de què?

Hi ha més coses, òbviament, en l'anàlisi d'aquests pressupostos, en l'anàlisi crítica d'aquests pressupostos, que és la crònica del saqueig, no? Què passa amb els tres pilars fonamentals del que s'anomenava «estat del benestar», i atès que el quart, el de la dependència, també va néixer mort i va ser ficció i miratge. La variació pressupostària s'ha reduït en el període 2010-2015 en un 16 per cent en Ensenyament, en un 14 per cent en Salut, en un 16 per cent en Benestar Social i Família. Percentualment són menors, perquè s'incorpora, aquest any, la recuperació de la paga extra dels treballadors i treballadores públiques, de la devaluació de les condicions salarials i laborals també de la funció pública, que, també cal recordar-ho, perquè tenim memòria, va començar amb l'últim Govern tripartit, que va ser el primer que va reduir el salari de la funció pública. I això significa, aquesta recuperació de la catorzena paga extra, el 46 per cent de l'augment de

la despesa. Zero en Salut, si descomptem la massa salarial augmentada; 0,4 en Educació és l'augment, i Benestar augmenta perquè s'hi incorpora l'ICASS. Però és veritat que mentre augmenta zero, la concertació educativa en centres privats sí que puja, un 17 per cent, eh?, i 152 milions d'euros és el que augmenta la concertació privada, que és gairebé la mateixa partida que dediquem al PIRMI, que són 173 milions. O el zero de les escoles bressol..., en la lògica també de la remunicipalització.

La PIRMI és veritat que ha augmentat un 74 per cent, però per nosaltres són gotes en el desert, perquè són trenta mil persones empobrides ateses, i això s'hauria de contrastar amb la crua realitat. El nombre de catalans en risc de pobresa, ingressos anuals inferiors a 8.559 euros, ha augmentat més d'un 20 per cent i afecta ja 1 milió i mig de persones. Tenim un 20 per cent d'atur, 500.000 persones de llarga durada i 260.000 famílies, també, que tots els membres estan a l'atur. I mentrestant també hi ha sis mil beneficiaris que queden exclosos de la Llei de dependència amb relació sobretot a la gent gran, a les prestacions econòmiques vinculades a serveis, i també a l'absència de places públiques.

Hi ha un element que és important que no té quantificació numèrica, ni econòmica, ni financera, que és l'augment dels trastorns de salut mental. L'any passat es van atendre 79.000 casos nous vinculats als ràpids efectes de la crisi, de la transformació de les vides de la gent, i especialment amb relació a l'atur, la pobresa, les migracions, la soledat o la manca de suport familiar.

Hi ha una altra qüestió permanentment reiterada, que és la del topall del dèficit. És indecent, certament –el conseller té raó–, la llei de l'embut, que l'Estat reservi una sisena part del dèficit per a les comunitats autònomes, que s'empri amb a arma política i, amb la trampa de les trampes, que especuli amb els nostres diners: nosaltres els passem diners i amb aquests diners ens donen crèdits i, a més, hem de pagar interessos sobre els nostres diners, fent negoci amb els diners dels altres. Pura usura.

I l'altra també és que, si les retallades és el més consolidat del cicle anterior –això sí que està consolidat, ha funcionat perfectament–, és el que ens anuncien per al futur, perquè fruit de la tirania del topall del dèficit imposada per Brussel·les i per Madrid, mentre no siguem independents, resulta que fins a l'any 2017 es preveuen 3.700 milions d'euros més en retallades. Unes retallades que s'imposen perquè les privatitzacions, com s'ha dit també –ho hem dit aquest matí, no hi insistirem–, s'han fet també a base d'embolics judicials, de nyaps i de desoris. Ja no és només el què, ideològicament, discutir si es privatitza o no, sinó després com es fa.

L'ATLL, no?, el major escàndol jurídic de la major privatització en la història de la Generalitat, 1.000 milions d'euros, un cas esperpèntic, dues multinacionals a l'assalt d'un bé comú, risc d'indemnització pública milionària cap a empreses privades, portes giratòries, dimissions i recol·locacions. Digui'n vostè Leonard Carcolé, o Lluís Recoder, o família Rodés.

Tabasa. Com és possible que privatitzem i que, en dos anys, aquells que compren una part de Tabasa obtinguin una plusvàlua de 86 milions d'euros, dos anys després. Van comprar per 60, van vendre per 145.

Eix del Ter. En aquests pressupostos ens temem que hi ha –no encobertament: directament– un rescat de l'eix del Ter i que precisament la part pressupostada a Cedinsa –220 milions d'euros– és la part que està renegociant la concessionària, perquè no pot pagar els préstecs bancaris. Ens en riurem molt de Madrid, de la marca Espanya, però resulta que és també la marca Catalunya.

O veure Incasòl fent d'operador immobiliari de Veremonte, mentre Veremonte es decideix o no a comprar els terrenys de Barcelona World.

O veure també Idcsalud, una de les nostres bèsties salvatges d'assalt a la sanitat pública..., doncs, també veiem com augmenten les seves subvencions.

Tot això coincideix amb unes tendències i unes dinàmiques que no es poden llegir als pressupostos, perquè no hi ha ni una sola partida que s'hi refereixi, i segurament insistirem en les nostres tesis, però és que, com la realitat no canvia i com la ficció no canvia la realitat, caldrà insistir-hi. Ho hem dit, no?, les lògiques de les tendències i les dinàmiques de l'economia del nostre país, amb una dimensió multidimensional, són: u, l'endeutament i la «deutecràcia», la financerització de la crisi; tenim deute fins a l'any 2108. El senyor Henry Ford deia que, si la ciutadania sabés com funciona el sistema financer, abans de demà al matí hi hauria una autèntica revolució.

Dos, ja ho hem dit: la tirania de l'austeritat, retrocedir una dècada, aquest classisme brutal, aquest desplomament de les condicions de vida, que també té qui ho quantifiqui... Hem retrocedit una dècada en la despesa social per habitant, que es situa per sota del llindar obtingut el 2004. Però això, a més, coincideix amb altres elements que encara multipliquen i aguditzen la desigualtat: pèrdua radical de poder adquisitiu, degradació de les condicions de vida i treball, més productivitat i menys salari, 40 per cent dels obrers i obreres d'aquest país sense cap prestació i 22.000 ERO des de l'any 2008.

Tres: cronificació de l'especulació sobre el dret a l'habitatge, i els pressupostos diuen més aviat poc. Som la capital dels desnonaments, en tenim el rècord històric, n'encapçalem tots els rànquings: el d'execucions hipotecàries, 21,8 per cent a Catalunya; el de desnonaments, 23,3 per cent de desnonaments. Tenim un parc públic d'habitatge on el 7,38 per cent està buit, 1.043 pisos buits, malgrat que hi ha 69.000 persones inscrites al registre. I tenim un parc públic..., l'1 per cent, que en el nostre entorn europeu és del 15 per cent; és a dir que en comptes de tenir-ne 30.000, hauríem de tenir 440.000 pisos de protecció oficial. La feina que no s'ha fet, hi insistim, en trenta anys, ni per uns ni per altres. Per tant, les quantificacions són que hi ha 230.000 necessitats de persones que requereixen habitatge assequible. Saben quants pisos buits hi ha a Catalunya? Quatre-cents cinquanta mil, vuitanta mil nous de trinca i cent mil en mans del banc i de la Sa-

reb, dels quals la Generalitat només n'ha sabut negociar nou-cents. Diran que la política és un fracàs, i amb raó.

Després també l'empobriment estructural. L'OIT ho ha dit: és on més ha crescut la desigualtat a casa nostra, la diferència entre els més rics i els més pobres. Les famílies amb menys recursos han perdut un 43 per cent dels ingressos de poder adquisitiu. Si el 2008 el 20 per cent més ric tenia 4,8 vegades més renda que el 20 per cent més pobre, avui tenen 6,5 vegades més que els més pobres. I, sobretot, la nova pobresa assalariada: el 34 per cent dels treballadors i treballadores precaris d'aquest país cobren 640 euros; el salari mitjà està en 1.200, i a això també s'ha de sumar que l'IPC es dispara i dispara la carestia de la vida, mentre s'apuja l'aigua un 60 per cent, o l'electricitat igual. I també, com també sap la consellera, doncs, amb l'augment de la pobresa infantil, com a mínim en un 45 per cent, segons les dades de què disposem.

Un país també en venda i a preu de saldo, que l'amenacen no des de l'esfera pública, però sí des de la privada, les Socimi, les Sicav i els fons voltors que hi ha planant per la nostra economia. El risc, òbviament, de monocultiu turístic, de terciarització i «parctematització»; molt lluny ha quedat el vell somni humit pujolista de ser el quart motor de la Unió Europea, i avui anem cap a la terciarització i la «parctematització».

Venim d'on venim, i ho vam dir, que després de la crisi vindria el desert que deixa la crisi, les runes de la crisi, i estem en la fase d'allò que el vent s'endugué, després del tsunami immobiliari i de la febre de l'or del ciment, no només perquè es va emportar per endavant famílies endeutades i famílies desnonades, no només perquè es va emportar per endavant el sistema català de caixes, no només perquè va malmetre i trinxar el litoral dels Països Catalans, sobretot el País Valencià, no només perquè es va carregar la democràcia local amb la metastasi de la corrupció municipalista –cent seixanta casos, als Països Catalans, vinculats al cicle urbanístic municipal–, no només perquè es va endur per endavant la independència de la premsa; tantes i tantes coses que han quedat després de qualsevol febre de l'or i de la fallera acumulativa.

Altres elements són la mercantilització, la privatització i l'externalització dels serveis públics. El TTIP és una amenaça; vostès ja van fent feina prèviament. Un SOC a la britànica; se'ls dona 95 milions d'euros a empreses privades perquè recolloquin treballadors, en aquella lògica gairebé de la plaça Urquinaona del tardofranquisme, no?, on hi havia els economistes de la misèria –diguem-ho així. I també, òbviament –i això sempre ho hem denunciat–, el model consorciat de sanitat pública, que no ens convenç i que ja entra en un sistema dual: qui no tingui un duro, a la llista d'espera infinita, i qui tingui calés, atenció immediata. I això en un mateix hospital, posem per cas el Clínic: si no tens ni un duro, et quedes a llista d'espera, i si tens calés et pugen a la fundació privada, que per sis-cents euros et fan el tractament que vulguis. Aquesta és la lògica classista que ens assetja: fonamentalisme de mercat i degradació democràtica, òbviament en la lògica de la socialització de pèrdues i la privatització

de guanys. Som un país intervingut; aquest Govern no mana, obeeix, és així, més val reconèixer-ho. I les tissors també –i ara ho dic per l'Estat espanyol i el Govern espanyol– van de mà de la porra amb la llei mordassa i ben paral·leles a la impunitat dolorosa i tragicòmica de la corrupció.

Finalment, un discurs –hi ha crisi socialment–, una realitat social que ens fa avançar cap a l'auge del darwinisme social i la llei del més fort i cap a una societat trial: un sector que viu a l'antic règim –diguem-ho així, nòmines que permeten una vida digna–, un terç que viu en la precarietat i un terç que comença a viure amb dinàmiques noves i antigues d'exclusió o marginació social. Ni que fos per seguretat, per la seguretat dels que més tenen, hauríem de procurar altres coses.

I finalment la reflexió que hem compartit més vegades que la màfia, efectivament –i ho diem des d'un terme cultural, aquesta cultura que no ocupa ni l'1 per cent; sempre diem que la cultura ens salva, a aquest poble, però la cultura en aquests pressupostos no ocupa ni un 1 per cent–, és la fase superior de la gestió del capitalisme. Un terç de la riquesa mundial està en paradisos fiscals, hi ha 80.000 milions d'euros d'origen de ciutadans espanyols a Suïssa i hi ha 24.000 ciutadans de l'Estat espanyol que diuen que són andorrans.

I acabem ja amb les conclusions. És veritat que podríem també parlar de canvi de model, de la pèrdua de pes del sector industrial, d'aquesta economia de Barcelona World que es com una metàfora de l'economia de casino, quan l'important és el canvi de model, girar el transatlàntic i no seguir cavant el forat. És veritat que podríem parlar d'alternatives, quan vulguin, n'hem parlat moltes vegades: d'auditoria del deute, de repartiment del treball i la riquesa, atès que totes les previsions diuen que l'atur no baixarà del 20 per cent fins al 2019, de política fiscal, de foment de l'economia social i solidària i de dinamització del sector públic.

Fanatisme de l'austeritat, ens deien que era l'antídote i ara és el verí; és una conclusió. Dos: increment de l'índex de pobresa, desigualtat i atur; aquests pressupostos no són cap tallafocs. Tres: la soga del deute; ja abonem bona part dels nostres recursos a sufragar obligacions derivades. Quatre: polítiques fiscals absolutament perverses i kafkianes; els de dalt s'escapen, els del mig s'ofeguen i els de baix s'estimben. Cinc: país en venda, sempre és un futur hipotecat. Sis: el frau fiscal. Set: el monopoli bancari articular al voltant de «la Caixa» i el Sabadell; l'exconseller Sanuy acaba de dir que «la Caixa» és un monstre que parasita i vampiritza, i allò sí que és, no estructura d'estat, però sí de mercat, perquè toca tots els sectors estratègics. Vuit: la dependència financera de l'Estat espanyol. Nou: casinos i turismes, que no només són dos casos investigats de corrupció d'aquest país, cas Casinos i cas Turisme, sinó que és el model a què ens conviden, de precarietat i d'exclusió.

I finalment, i ja per acabar, dir que per nosaltres torren a ser una declaració de guerra, aquests pressupostos, a les classes populars, en la lògica del règim de l'acumulació per desposseïció, perquè no ens treuen del forat, sinó que ens hi aboquen. I per fer una refle-

xió, encara que sigui una afirmació bèl·lica, això de dir que és una declaració de guerra, que és com ho vivim i com ho pensem, permetin-me tres cites, per acabar.

Una és del corpus jurídic de la Generalitat. Obro cometes, i diu: «L'acumulació de riqueses en les mans d'un grup de persones cada vegada menor anava seguida de l'acumulació de misèria en la classe treballadora, i pel fet que aquell grup, per a salvar els seus privilegis, no ha dubtat a provocar una guerra cruenta, la victòria del poble serà la mort del capitalisme» –tanco cometes. Decret de collectivitzacions de la Generalitat de Catalunya d'octubre de 1936, que, amb el Decret de municipalització de la propietat urbana del 37, són els dos documents socialment més avançats del corpus legislatiu català.

Dos, parlant de guerra, de violències econòmiques i de violències estructurals, sabeu que el novembre celebràvem vint-i-cinc anys de la caiguda del mur de Berlín; el mateix dia també el terrorisme d'estat assassinava els màrtirs de la Universitat Centreamericana Ignacio Ellacuría... En aquell temps també *Newsweek* va fer un editorial, quan va caure el mur de Berlín, molt singular, que deia: «La guerra contra la pobresa ha acabat, i els pobres l'han perduda.» Ellacuría deia que la pobresa és violència política i que la primera violència estructural i sistèmica és la pobresa i la desigualtat, i que és la primera que cal combatre. Més real que simbòlic o més simbòlic que real, aquests pressupostos consoliden aquesta violència política que és la pobresa.

I els semblarà dura la frase, però ho diem citant un estimat filòsof, que és en Xavier Antich, que en un article titulat «La voracitat dels carronyaires», publicat el passat 13 d'octubre de 2014 a *La Vanguardia*, deia el següent –i amb això acabarem per exposar per què hem presentat l'esmena a la totalitat–: «La crisi actual no ha fet sinó incrementar aquesta tendència, ja que el creixement descomunal de les fortunes del 0,1 per cent de la societat té lloc, per acabar-ho d'adobar, en una època d'austeritat sense parió per a la majoria del 99,9 per cent restant. I la perspectiva és pessimista, perquè el futur immediat presagia una desigualtat encara més profunda i dura, una situació encara més precària i, per tant, més degradació, més disgustos, més afronts i més humiliacions.

»Aquesta desigualtat creixent s'ha volgut justificar amb diversos arguments, com una tendència natural que privilegia i beneficia els més forts, per la suposada eficiència de l'elitisme o per la normalitat de l'exclusió i, sobretot, pel que alguns anomenen “la teoria del degoteig”, d'acord amb la qual els descomunals ingressos, primes i beneficis extra dels màxims responsables de les grans societats mercantils i corporacions transnacionals, així com l'enriquiment dels més grans empresaris, hauria de permetre la creació d'empreses i llocs de treball i la generació de riquesa. Però aquesta expectativa és empíricament falsa: l'increment de la desigualtat mostra inequívocament que això no passa. O, per dir-ho amb Bauman: la riquesa d'uns quants no beneficia tothom, sinó només els pocs que s'enriqueixen. En el fons, com ell mateix planteja, el que està en joc no és la producció de riquesa, sinó la seva redistri-

bució. Aquest és el problema. Un problema de magnitud planetària i d'unes dimensions tan devastadores que reclamen un canvi profund en el sistema, però també en les formes de vida.

»“La difícil situació que hem descrit”, escriu Bauman, “és conseqüència sobretot d'haver substituït el desig humà, massa humà, de la convivència basada en la cooperació amistosa, la mutualitat, el compartir, la confiança, el reconeixement i el respecte recíprocs per la competició i la rivalitat, la manera de ser derivada de la creença que l'enriquiment fomentat per la cobdícia de la minoria és el camí que porta al benestar de tots” –tanco cometes. «Avui parlem dels mercats com si fossin un poder anònim o una mà invisible. Però no ho és. Com diu Bauman» –prossegueix Xavier Antich–, «“potser, efectivament, aquesta mà és invisible, però no hi ha gaires dubtes sobre qui és l'amo d'aquesta mà i qui en dirigeix els moviments”. Només cal pensar en els noms propis que s'han beneficiat de les targetes opaques de Caja Madrid o de la rapinya de Bankia. És exactament el mateix que denunciava, el 1939, un personatge de John Steinbeck, en la seva celebrada novel·la *El raïm de la ira*, un llibre que torna a tenir, avui, una esfereïdora actualitat: “Hem de pensar. Tots hem de pensar. Hi ha d'haver una manera d'aturar tot això. Això no és igual que un tornado o un terratrèmol. Això ho han fet els homes, i és dolent.”

»Perquè aquesta desigualtat –acaba en Xavier Antich–, «ara ja insostenible, és fruit d'una cobdícia insaciable i d'una corrupció omnipresent i sistèmica, la màscara econòmica i social d'un egoisme letal, voraç i carronyaire. Denunciar-lo i enfrontar-s'hi no és ni ingenuïtat ni bonisme ni superioritat moral ni radicalisme, sinó, a hores d'ara, una necessitat: és oposar-se a la deriva letal del sistema econòmic contemporani. És acomplir allò que Emmanuel Lévinas, el filòsof més important del segle XX a judici de Bauman, considerava l'exercici propi de la raó: “Preveure i guanyar per tots els mitjans la guerra.” Perquè això, i ara no hi ha dubtes, és una guerra. La guerra.»

I com que volem aturar totes les guerres, doncs, votarem en contra d'aquesta proposta de pressupostos.

Gràcies, presidenta, consellers.

La presidenta

A continuació, per a un torn en contra, té la paraula el conseller d'Economia i Coneixement, honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, he preferit fer-ho d'aquesta manera perquè crec que puc evitar repetir-me, i que també puc concentrar-me en l'essencial, més enllà de les petites fintes dialèctiques inevitables en tota interacció un a un.

Voldria començar per una consideració general, que més o menys tots han tocat, que és aquest tema dels ingressos i les despeses. A vegades discutim aquests temes com si estiguéssim en un país normal –cosa que

m'agradaria— o com si estiguéssim, com algú s'hi ha referit, a una comunitat autònoma normal —cosa que no m'agradaria—, però, en fi, com si estiguéssim en una situació normalitzada. I no hi estem en absolut. L'exercici pressupostari que fem sempre a la Generalitat de Catalunya és un exercici pressupostari peculiar, perquè és un exercici pressupostari en el qual no tenim cap control sobre els ingressos i un control parcial sobre les despeses.

En aquest moment —en aquest moment— tenim una alternativa: podem fer A o podem fer B. Crec que és millor fer un pressupost en qualsevol cas, perquè com a mínim les coses estan clares, però podem fer A o podem fer B. Una cosa que podem fer és —que és la que ja proposo—: posem en una columna les despeses que raonablement hem de fer; fem uns pressupostos amb aquestes despeses que raonablement hem de fer i, efectivament, quedarà una diferència que hauré de batallar —i ja seré més precís després. Però si fem això, aquest pressupost amb aquestes despeses es duran a terme.

I aquest 14 s'han dut a terme. És veritat que s'han fet tots els esforços que s'ha pogut per aconseguir els 2.300 milions. No s'han aconseguit. Aquí hi ha moltes parts, moltes coses que no han encaixat i tothom s'ha de fer l'autoreflexió de per què no han encaixat. Hi han hagut coses que no han encaixat, però vull deixar-ho molt clar: s'ha gastat fins a l'últim euro que estava en el pressupost. Els receptors dels serveis públics han rebut fins a l'últim euro d'aquests serveis públics; s'han complert tots els serveis públics que estaven en el pressupost. I aquesta és l'alternativa que els ofereixo.

La segona alternativa és dir: «Tenim garantits aquests ingressos.» I aquests són els que tenim garantits: la prudència, la serietat, etcètera. I atesos aquests ingressos, llavors hem d'adoptar les despeses en aquests ingressos que tenim garantits. Això a què porta? Que també es realitzaran les despeses; certament, es realitzaran les despeses. I patirem menys: n'hi hauran uns quants que patirem menys a encaixar ingressos i despeses. Dormirem millor, però es gastarà menys: hi hauran alguns serveis públics que aquest any 14 s'han servit, algunes funcions que s'han complert aquest any 14, que l'any 15 no es compliran. I això serà perquè n'hi hagin uns quants que tinguin tranquil·litat mental.

Entre aquestes dues coses, amb aquestes situacions altament anormals, jo no hi tinc el més mínim dubte: hem de fer el pressupost. Hem de fer un pressupost, perquè sense pressupost no es pot gastar. Hem de fer un pressupost, i hem de fer un pressupost on es gasti el que raonablement pensem que s'ha de gastar. I ja batallarem pels ingressos. I aquest és un tema dinàmic. I, miri, tot això del qual jo no sé res però que surt als diaris avui —que si 0 per cent, que si tal—, doncs, ja es parla d'això: alguna cosa sortirà. Doncs, ja va a compte dels 2.200, i encara no hem començat l'any 2015.

Jo suposo que al Partit Popular el segon —rebaixar despeses— ja li està bé. Al cap i a la fi, vostès des del Govern han enviat a Europa plans *económicos y financieros* amb els quals diuen que «a las autonomías aún hay margen para subir impuestos y rebajar gastos».

Però crec que per part del Partit Socialista no és així, crec que, per part del Partit socialista, vostès no volen retallar. Però llavors els demano que tinguin un punt de lucidesa. Vostè, senyor Maurici, m'ha mencionat Itàlia, m'ha mencionat Renzi i m'ha mencionat que havíem d'entomar la dura realitat. Miri, jo (*el conseller d'Economia i Coneixement pica amb el puny a la tribuna*) entomo la dura realitat del senyor Renzi, però no entomo la dura realitat de l'asfíxia i la dependència de Catalunya respecte al Ministerio de Hacienda. Aquesta realitat *no l'entomo*. M'hi rebel·lo i estic disposat a fer el que faci falta per lluitar-hi en contra. La del senyor Renzi, que és la realitat de la crisi, etcètera, per descomptat que l'entomo, però no em demani que entomi sense més la dependència i l'asfíxia.

Vostè diu: «Home, és que vostès no són simpàtics. Vostès per què no hi van?, per què no parlen?, per què no discuteixen?, per què no són més amables? Parlant la gent s'entén.» Ja li ho explica, això, a la senyora Susana Díaz? Oi que ja deu haver anat a Madrid a explicar que ella no és independentista? I, miri, no és que la tractin millor que a nosaltres, eh? Jo mai he dit que ens tractin pitjor que a Andalusia, o que ens tractin pitjor que a València. Home, la senyora Díaz podria anar a Madrid i dir: «Escolti, això que siguem socialistes no s'ho prengui seriosament, eh? Nosaltres som com del Partit Popular.» Llavors és València. Que és que tracten millor València que a nosaltres? O explori a la història del seu propi partit: una de les fàbriques d'independentistes d'origen socialista va ser tots els últims anys de tractar, sent amables i simpàtics, amb els *ministerios* a Madrid. Ja veurem quina evolució li portarà la vida, però la meua predicció és que, sent vostè una persona intel·ligent, quan s'hagi donat vint patacades simpàtiques, amables, etcètera, amb els amics de Madrid, potser començarà a pensar una mica diferent. A part d'això, d'anar a prendre el cafè a Madrid i parlar, n'estic encantat, no hi ha cap problema; de la mateixa manera que ho fa la senyora Díaz.

Coses més menors: el deute. Home, vostès també tenen història, per l'amor de Déu, amb el tema del deute. Nosaltres hem acumulat deute a un ritme —ritme, ritme— bastant inferior del que el van acumular vostès. I si miren els pressupostos, veurà que hi ha una part del deute no gens negligible que és incorporació de nous conceptes al deute, tant pel que fa a estructurats com pel que fa a conversió de deute comercial amb financera, que és l'efecte que han tingut els plans de *proveedores*. O sigui que miri-s'ho bé —miri-s'ho bé. I, efectivament, el deute està augmentant, no pot deixar d'augmentar, atès que estem amb dèficit i atès que tenim els ingressos que bonament algú ens passa, però em sembla que ha exagerat considerablement.

I pel que fa a les escoles bressol i al senyor Heckman, jo crec que pel senyor Heckman l'essencial és que hi hagi escoles bressol. Jo crec que el senyor Heckman no té opinió sobre si les escoles bressol les finança un govern regional, les finança un govern local, les finança una diputació, o fins i tot les finança una família. Efectivament, hi ha hagut un desplaçament de finançament des de la Generalitat fins a entitats locals. Si tinguéssim una fiscalitat com correspon, doncs, això

podria no ser així; però si la conjuntura és que unes institucions ho poden fer i les altres no ho poden fer, no és tan terrible: l'essencial és que el servei existeixi.

Passo a les observacions del Partit Popular. Ha dit que els pressupostos són una «estafa». Home, vostè hauria de cuidar les paraules, eh?, perquè la temptació de donar-li un reguitzell d'actuacions del Govern –veig que no s'ha molestat a estar aquí, però en fi– que podrien merèixer la mateixa qualificació és molt considerable.

També no sé per què es pot permetre queixar-se del que estem fent en els pressupostos, atès que tinc estès..., no «tinc entès», és així, que... –gràcies– València té en el seu pressupost 1.057 milions –ho repeteixo: 1.057 milions– en concepte de bestreta del Fons de competitivitat, la qual cosa em sembla molt bé. I si he d'interpretar que el *ministerio* ha accedit a fer aquesta bestreta, doncs, estupend, perquè això vol dir que també hi ha accedit per a nosaltres i ja tenim la bossa una mica més plena. Però segurament no és el cas, i segurament València ha fet una cosa perfectament lògica, que és la mateixa que hem fet nosaltres, que és: entre reduir la despesa pública en serveis essencials i incloure una partida perfectament raonable, perquè és demanar els diners que en aquests moments estan pagant per aquest concepte els contribuents catalans en el nostre cas, o valencians en el cas de València, doncs, han fet el que és natural: no han posat en el pressupost el deteriorament dels serveis públics. No sé quin qualificatiu li deu merèixer.

Jo no sé com s'atreveix a parlar de lleialtat, però, en fi. Diu que un altre pressupost és possible. Sí, el que a vostè li agradaria: el pressupost de la dependència i el pressupost de reduir impostos, el pressupost de reduir els serveis públics.

Oi que ha dit que l'1 de gener els espanyols rebrien 9.000 milions més? En fi, això no és una estafa, eh?, aquesta expressió, però mirin i veuran..., mirin, matisin i veuran com les quantitats són considerablement més petites: 9.000 en dos anys, i comptant que les autonomies..., etcètera. Però 9.000 queda bé. Jo ja li suggeriria que ho arrodonís i que digués 10.000. Ja posats a dir, pot anar dient. O sigui, dit d'una altra manera, aquesta és una xifra que serà considerablement inferior, però que té unes finalitats electorals clares.

I, per al que diu dels alts càrrecs i la paga doble dels alts càrrecs, jo li faré una proposta. Com vostè sap, el Govern aquest 2015 renuncia..., els membres del Govern renuncien a la paga doble. Jo no crec que els alts càrrecs hagin de renunciar a la paga doble: un vol professionals, en el servei públic, i no simplement polítics. Però jo li faig un tracte: jo recomanaré als alts càrrecs que renunciïn a una paga doble al moment en què vostè em garanteixi al cent per cent i s'anuncii que els alts càrrecs del Govern central renuncien a una paga doble. Al moment en què els alts càrrecs del Govern central renunciïn a una paga doble, jo em sentiré moralment compromès a suggerir que els nostres també hi renunciïn.

Pel que fa al senyor Vendrell, bé, jo crec que moltes de les coses ja les he anat repetint, les he anat dient. És natural que no estiguem d'acord en moltes coses. Em sap greu que em tiri per la cara catorze morts per

violència masclista. S'ho podia haver estalviat. Però, en fi, està clar que no estem d'acord en moltes coses. N'he buscat alguna en la qual poguéssim estar d'acord i, miri, estem d'acord que cal batallar contra l'evasió fiscal. I com que vostè deu pensar: «Aquí no hi ha res gratis», efectivament, no hi ha res gratis, i li dic que, si em vota el pressupost, i si tenim pressupost, en el pressupost estan previstes oposicions per a inspectors d'hisenda, perquè desesperadament necessitem més inspectors d'hisenda, i desesperadament necessitem inspectors d'hisenda que vinguin de fora, perquè és com realment els podem aconseguir. Per tant, si tenim pressupost, tindrem oposicions per a inspectors d'hisenda, i la instrucció número 1 d'aquests inspectors d'hisenda serà batallar contra el frau fiscal. O sigui que li ho estic posant molt fàcil.

Ciutadans, en fi, no..., ja..., més o menys, ens ha dit tota aquesta cosa que hauríem de dedicar els esforços a la nova Llei de finançament. Per l'amor de Déu, si esforços a temes de finançament en dediquem constantment. Li podria repetir el mateix que li he dit al Grup Socialista. El que no diu res sobre finançament és el senyor Rajoy. Tots els altres no parlem d'altra cosa que de finançament. El que no en diu res és el senyor Rajoy. No diu, però fa. Fa una política d'asfíxia financera a les autonomies, l'objectiu de la qual és reduir-les a això que vostè en diu una «autonomia normal», que també se'n podria dir una «diputació provincial». I aquest és, més o menys, l'objectiu.

Respecte a la CUP, en fi, no sé què dir-li. A mi m'agradaria alguna vegada fer un debat ideològic; és obvi que discreparíem en moltes coses, però, francament, m'agradaria fer-lo no en el context d'haver de discutir els pressupostos altament condicionats d'un país anormal. Preferiria fer-lo, com a mínim, entorn dels pressupostos normals d'un país normal en què cada opció en aquests pressupostos representés realment opcions polítiques ideològiques, i no el garbuix en el qual estem, en què aquest no és el cas. Li dono un exemple, també, que podria haver referit abans. Alguns de vostès, crec que el senyor Vendrell, o no sé si el senyor Lucena, han assenyalat algunes partides que baixaven molt, algunes partides socials que baixaven molt. Mirin-les amb cura i veuran que són partides de fons finalistes. Baixen molt perquè els fons que ens envia l'Estat baixen molt –temes com ocupació, etcètera. Sospitin de cada partida que baixa molt. Mirin una mica més, i veuran que és una partida finalista.

Moltes gràcies.

La presidenta

Els grups parlamentaris tenen una possibilitat de rèplica per un temps màxim de cinc minuts cada grup. Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades, bona tarda. Conseller Mas-Colell, gràcies per la rèplica.

Vostè deia que havia preferit, crec que per primera vegada en la història contemporània d'aquest Parlament quan es discuteixen uns pressupostos, agrupar totes les intervencions, per respondre-les d'una sola vegada en la intervenció que acaba de fer. I jo el que em temo és que vostè mateix ha anat veient, a mesura que responia, que hauria estat millor l'altre sistema, perquè al final el que ha passat és que, evidentment, ha contestat de manera més o menys completa les primeres intervencions, però, com acostuma a passar, com que al final els arguments es repeteixen, encara que es diguin de manera diferent, doncs, vostè ha acabat no respondent pràcticament alguns grups parlamentaris, que directament no s'ho mereixen. I per això, precisament, està inventat el sistema de respondre un a un.

Jo entenc que avui no és el matí més agradable que vostè deu haver viscut com a conseller. Ja ho entenc perfectament. I també entenc que algunes de les respostes que vostè dóna, molt dirigides a la bancada que dóna recolzament al seu Govern, són per insuflar un oxigen, després d'aquest matí més o menys negre que vostès han passat. Perquè, certament, aquest pressupost, se'l miri un com se'l miri, és un pressupost mal elaborat. I quan vostè, conseller, diu: «Home, és que diuen els portaveus econòmics de l'oposició que en altres llocs passa el mateix», sí, però aquí tenim, a més, aquesta asfíxia financera contra la qual vostè diu, amb un to una mica èpic, no?, que vostè es rebella. Escolti'm, jo Grècia i Portugal crec que també es deuen rebellar contra moltes coses: contra la troica, és a dir, contra el Fons Monetari, contra la Comissió Europea, contra el Banc Central. I li ho dic amb tota —no sé com dir-ho—..., amb tot el sentit positiu.

Al final, els partits polítics i els membres d'un Govern, conseller Mas-Colell, estan, en teoria, per intentar resoldre els problemes de la gent. Els problemes de la gent... *(Pausa.)* Sí, però, vull dir —vostè que és de formació sobretot matemàtica—, aquí del que es tracta, en termes matemàtics, és d'optimitzar..., subjecte a unes restriccions. Les restriccions són les que imposa a vegades la troica, i en aquest cas —és veritat— un Govern espanyol que és poc comprensiu, però no em dirà que tots els problemes financers i econòmics de Catalunya es deuen al que alguns a vegades de vostès crec que pensen, que és que existeix una espècie de direcció general a Madrid de mil persones que es dedica les vint-i-quatre hores al dia a veure com ens fan la vida impossible. Doncs, no. Jo ja sé que és més còmode, psicològicament, pensar això, però és que la veritat és que no és així.

I deixi'm que vagi a alguns dels temes més concrets. Diu vostè això de per què al final sí que ha decidit incloure aquests 2.183 milions d'euros. Però, clar, a la presentació powerpoint que ens passa, diu vostè en una nota a peu de pàgina, pàgina 21, una cosa que em fa gràcia, perquè jo ja sé que la comptabilitat pressupostària és una mica diferent del pla general comptable, però hi ha un principi que opera amb la mateixa contundència, que és el principi de prudència comptable o pressupostària. La nota a peu de pàgina diu el següent: «Per criteri de prudència, en el pressupost inicial només hi figura aquella despesa financada

amb ingressos finalistes sobre els quals no hi ha dubte raonable del seu cobrament.» Per què el que vostè aplica de manera correcta...? *(Veus de fons.)* Sí, finalista. *(Veus de fons.)* Home, ja, però finalista. Però... *(Veus de fons.)* No, però, que no veu que això és absolutament contradictori amb el fet que després inclogui com el 10 per cent del pressupost uns ingressos...? *(Veus de fons.)*

Sí, però, conseller... A veure, miri, ara li ho he explicat de manera literària, ara li ho explicaré de manera qualitativa. Li ho vaig dir en privat, però li ho dic en públic. Vaig anar a la trobada econòmica de s'Agaró. Hi va anar el conseller d'Economia, el senyor Guindos, a fer una conferència a la nit. Què va passar? Ministre d'Economia, eh?, no estem parlant d'un subaltern del Govern espanyol. Doncs, resulta que el ministre d'Economia, amb independència del partit que representi i del Govern que representi, però és el ministre d'Economia espanyol, no estava acompanyat per ningú del Govern català, ni tan sols —ni tan sols— el delegat del Govern vostre *(veus de fons)* a la província de Girona. I, aleshores, d'això quant fa? Fa tres setmanes. I resulta que després vostè presenta un pressupost... Vostè s'imagina amb quin cabreig devia tornar el ministre d'Economia amb l'AVE el dia següent? Dient... *(Veus de fons.)* Home, doncs, Déu n'hi do. I després resulta que la setmana següent vostè li diu: «Però jo amb vostè vull acordar 2.183 milions d'euros.» Però, home, si us plau, conseller... Ara... *(Veus de fons.)* No, sí, vostè... *(Veus de fons.)* Sí, ara..., jo ja sé el que vostè em dirà, vostè em dirà: «És que jo no estic per acompanyar ningú.» Si no parlo de vostè, si vostè és el conseller d'Economia. Parlo del seu paper institucional *(veus de fons)* —parlo del seu paper institucional—, que no compleix i que és incompatible completament, després, amb les intencions que manifesta en aquest powerpoint.

I acabo, presidenta, dient que això del deute que em menciona... *(Veus de fons.)* Si ho he tret de la seva transparència! Si les modificacions en verd de l'ampliació del perímetre SEC també es produïen els anys 2009 i 2010! Però de què estem parlant? *(Veus de fons.)*

Jo preferiria arguments més sòlids, i inclús li dono l'oportunitat que obri un altre torn de rèplica, en part per compensar els grups de l'oposició de no haver-nos contestat de manera individual. *(Remor de veus.)*

Gràcies, presidenta, consellers, diputats i diputades.

(Algunes aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Enric Millo. *(Veus de fons. Rialles.)*

Josep Enric Millo i Rocher

Honorable presidenta, honorable conseller, consellers, senyors diputats, el portaveu del Grup Socialista m'ha estalviat fer-li aquest comentari. Li agraeixo, per tant, que m'hagi estalviat una mica de feina, no? Però

aquesta és una mostra més de l'actitud d'uns i altres. Vostès es dediquen constantment a queixar-se, fan aquest paper de la víctima, del victimisme permanent, però, a l'hora de la veritat, també amb els gestos i amb els actes es nota cadascú què és el que vol, no? I vostès ho demostren en el seu dia a dia.

Jo entenc que a vostè no li puguin agradar algunes de les paraules que he utilitzat, ho entenc perfectament, perquè no he estat pas nadalenc, no? Jo el tema de l'actitud nadalenca me'l reservo per a la setmana que ve. (*Veus de fons.*) A partir del dia 22 em comprometo a estar nadalenc, però avui no podia estar-ho, perquè em sembla que el que estem tractant avui és prou important. Vostè ja ha començat també avui trencant una norma tradicional d'aquest debat de pressupostos, que és poder fer el debat personalitzat amb cada un dels grups parlamentaris. Vostè ja ha començat trencant aquesta norma, i, bé, doncs, també cadascú troba el que genera, no?

Efectivament, jo he parlat que el pressupost és una estafa; estafa és sinònim d'engany –estafa és sinònim d'engany–, i aquest pressupost inclou un engany important, que és pressuposar sense cap mena de justificació ni cap mena de document que ho pugui avalar que apareixeran de la nit al dia 2.500 milions d'euros que no hi són. I amb això quadrem el pressupost.

A més a més, no se n'amaga, és a dir, l'any passat en el pressupost ja va fer una trampeta similar, un engany similar, però ho va mig explicar. Dic «mig explicar», perquè aquí li vam demanar una i altra vegada que ens expliqués d'on sortien aquells 2.200 també milions d'euros que havien de sortir de venda d'immobles i lloguers, etcètera. No ens ho va voler explicar; li ho vam demanar moltes vegades, no ens ho va voler explicar.

Però, bé, hi havia un concepte d'una feina que s'havia de fer i que es podia fer o no. Resultat: no s'ha fet –no s'ha fet–, aquests diners no han sortit. Però aquesta vegada ni se n'amaga, diu: «No, aquests diners ja vindrà algú i ja pagarà, ja vindrà l'Estat i ja pagarà.» No, això no és així. A més a més, vostè sap perfectament, perquè ho sap perfectament, que no hi pot comptar, amb aquests diners, no hi són; per tant, no té massa sentit.

Vostè em parlava del Fons de competitivitat, però també sap perfectament que la llei estableix que aquest fons es paga en dos anys diferit. I vostè aquest any haurà cobrat el de fa dos anys i d'aquí a dos anys cobrarà el d'aquest any. Vostè demana una modificació. Bé, ho demani –ho demani–, a mi no em sembla malament que ho demani, eh? Ara, també que expliquin els senyors del tripartit, que van pactar aquest model de finançament i que van pactar aquestes condicions, que expliquin ells per què van pactar aquestes condicions, perquè ho van pactar ells; vostès no s'hi van oposar. Però és el que hi ha, aquestes són les normes. Vostè les vol canviar? Em sembla molt bé. Però també li ho he dit en la meua intervenció inicial: si el president Mas i vostè mateix haguessin dedicat la meitat del temps o una quarta part del temps que dediquen a entendre's amb els independentistes per fer consultes i fer maniobres i mobilitzar la gent i fer propaganda i

fer agitació a cercar el diàleg lleial i sincer amb el Govern d'Espanya, cosa que no han fet, doncs, segurament avui hauria pogut venir aquí amb més garanties.

De totes maneres, jo no el desanimaré pas que ho intenti. Vagi fent, cap problema, no? De fet, allà no trobarà mai les portes tancades –mai trobarà les portes tancades–, i a més a més, pot comptar amb la meua col·laboració.

Però això no treu que posar-ho en una partida com un ingrés no és seriós, perquè no està constatat, no està meritat aquest ingrés. Per tant, no es pot posar, i vostè sap perfectament de què li parlo.

En definitiva, jo li vull, en tot cas, dir –ho he fet en la meua intervenció– que el Partit Popular avui no es limita només a fer la crítica a un pressupost que considerem una estafa, sinó també que hi han tres eixos bàsics en els quals nosaltres formulem una proposta concreta. El primer: nosaltres no volem que Catalunya marxi d'Europa i si seguim pels camins per on vostès ens porten, marxaríem d'Europa. La Generalitat ha de complir amb els objectius del dèficit públic i, per tant, aquest dèficit públic..., no es pot permetre, per tant, que es continuï sempre gastant més del que tenim, no? No es pot gastar més del que s'ingressa i encara menys vantar-se de fer-ho, cosa que genera una imatge molt negativa de la Generalitat de Catalunya a tot arreu. I després, fins i tot algú s'estranya que ningú vulgui prestar diners a la Generalitat. Aquesta és la realitat.

El deute en aquests moments, vostè sap que el 2015 el deixarà a prop dels 70.000 milions d'euros. En fi, no em negarà que és una xifra una mica preocupant. Per això proposem al conjunt de forces polítiques de la cambra –i ho farem formalment– un pacte plurienal d'estabilització o garantia en la prestació dels serveis públics i reducció de l'endeutament públic que ens permeti trobar un horitzó on aquesta bola de neu en forma de dèficit i deute sistèmic, que posa en perill la sostenibilitat dels serveis públics a Catalunya, desaparegui. Això seria interessant. I crec que trobaríem suport també del Govern d'Espanya.

Vostè sap que el Govern està estudiant mesures, que li permeten, precisament, la seva credibilitat internacional, per alleugerir la càrrega financera dels governs autonòmics. I vostè sap que també d'això en sortirà beneficiat. I si algunes de les mesures anunciades es porten a terme, podria trobar-se vostè amb un estalvi de prop de 800 milions d'euros en aquest curs 2015. Bé, doncs, escolti, tant de bo –tant de bo– això es produeixi.

No, però és que vostè sap perfectament que el Govern d'Espanya no ha deixat d'estar constantment buscant solucions per facilitar que el Govern de la Generalitat, igual que altres governs autonòmics, pugui afrontar els seus pagaments. Per tant, per què ha de desconfiar que el Govern continuarà buscant el mateix objectiu?

Prioritzem les persones a les estelades, és el moment...

La presidenta

Senyor...

Josep Enric Millo i Rocher

Perdó, ja acabo, presidenta. I ja no és el moment de les estelades. Prioritzem les persones i reduïm l'Administració i eliminem aquesta paga extra. No eliminar-la, no recuperar-la. Vostè diu: «Que no la recuperin...» Bé, és que vostè és el que els l'ha tret a tots els funcionaris. Jo el que dic, que els diputats del Parlament han renunciat a la paga; doncs, home, també aquells que són de lliure designació crec que seria bo que mantinguessin aquesta solidaritat.

I senzillament, dir-li que hi han coses que es poden fer. Com he dit, això: eliminar totes les ambaixades polítiques de la Generalitat; eliminar els consells comarcals i conselleries del Govern de la Generalitat de Catalunya que no són absolutament necessaris; eliminar subvencions a mitjans de comunicació i a entitats independentistes, i destinar tot aquest estalvi a acabar amb els més de mil barracons que tenim escolars; a no deixar cap alumne sense beca d'estudi; a deixar d'estar a la cua de la despesa sanitària, només per davant d'Andalusia; reduir llistes d'espera; complir amb la Llei de morositat i no pagar a més de trenta dies els proveïdors, etcètera.

I sobretot, una política fiscal que no escuri les butxaques dels catalans. Obrim-ho, oferim tot un pla de recuperació de la classe mitjana, oferim una alternativa de llibertat i de prosperitat, de benestar i de concòrdia. Lluny de les ànsies de confrontació que governen aquest Govern, hem demostrat que no ens hem de resignar a uns pressupostos d'un nacionalisme sense seny, i que es pot governar millor Catalunya amb uns pressupostos, com he dit abans, que estiguin pensats en les persones i que estiguin pensats en el conjunt dels catalans, no només en aquell 1.800.000 persones que van anar a votar independència el dia 9 de novembre. Recordin també que Catalunya té 7 milions i mig de catalans.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula l'ihlustre senyor Josep Vendrell, en nom d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Miri, conseller, jo no li he retret la fórmula del debat, que vostè ens hagi donat resposta a tots de forma conjunta, però veient la migradesa de la seva resposta potser sí que hauria valgut la pena tenir un debat individualitzat, no?

Primer, un aclariment. Tampoc jo no li he retret a vostè..., no l'he culpabilitzat de les catorze dones mortes per violència masculista. L'únic que he dit és que era un pressupost insuficient per fer front a aquesta xacra, la

de les catorze dones i la de les persones que estan sense la protecció deguda.

Quan vostè ha dit que buscava punts d'acord i ha dit això dels funcionaris de l'agència tributària –millorarem la seva proposta amb les esmenes que fem, no es preocupi–, pensava que diria també que ens podríem posar d'acord en el diagnòstic que és un gravíssim problema la pujada de les desigualtats, el creixement de les desigualtats, no? Però veig que sobre això continua vostè sense dir res.

Pensava, quan deia que podríem trobar algun punt d'acord, que hauria posat una mica de llum a la foscor de l'afer ATLL. Insisteixo jo en aquesta qüestió, perquè em sembla d'una enorme gravetat. Vostès deixen presentar recurs contra el seu propi organisme, aquest tan nou, tan transparent, l'OARCC, el que fa, el que diu que s'ha de retornar a la mesa l'ATLL; vostès presenten un recurs. La interlocutòria del Tribunal Superior davant el seu argument que la indemnització serà molt abundant, no?, i que serà molt excessiva, els diu: «Escolti, no, no serà molt abundant ni serà molt excessiva, serà la normal.»

El conseller se'n va..., el president se'n va del 6 a l'11 de juliol de 2013 al Brasil. I el que voldríem saber –però jo crec que és molt senzill esclarir-ho– és exactament quant preveuen que serà aquesta indemnització. Si al final la resolució judicial és negativa, quant ens costarà això? Jo crec que és fàcil d'aclarir. El Tribunal Suprem ho ha qualificat de «fenomenal lío». Doncs, el *fenomenal lío* exactament quant ens costarà? Perquè vostès diuen, argumenten jurídicament: «Això ens costarà..., serà una barbaritat, ens costarà una barbaritat i, per tant, seria gravíssim que ens fessin canviar la concessió.» I el tribunal diu: «No, no, no, això no serà, serà el que es marca, el que està establert també per directives europees.»

Posin una mica de llum i de transparència: quant ens pot arribar a costar això? Perquè igual ens tranquilitzen i ens diu: «No, tranquils que això no ens costarà diners a tots els catalans i les catalanes.» Bé, seria bo en aquest sentit que el missatge fos tranquil·litzador.

Miri, sobre el tema dels funcionaris, a nosaltres no ens agrada això d'emmirallar-nos massa en el Govern de l'Estat i en el que fa o deixa de fer, però hi ha alguna cosa –o el que fan altres comunitats autònomes– en què jo crec que ens podríem posar d'acord. Per què vostès no paguen els quaranta-quatre dies meritats de 2012 quan hi ha resolucions judicials favorables a això? Per què no ho fan? Seria un avenç positiu, no?, en aquest sentit. Doncs, això tampoc no està en els pressupostos de la Generalitat.

I darrera cosa. Quan deia vostè: «Miri, potser podríem buscar alguns punts d'acord», tampoc vostè no ha parlat de fiscalitat ni de política d'ingressos. Per nosaltres això de la fiscalitat no és només un problema econòmic, que, evidentment, ho és, per garantir la sostenibilitat dels serveis públics; és també un problema ètic. Miri, nosaltres pensem que qui té un patrimoni de 800.000 euros i que actualment no paga res, podria pagar el 0,5 per cent. És la nostra proposta. Nosaltres pensem que qui té un patrimoni d'1.400.000 euros i

que ara paga 2.000 euros, podria pagar més, podria fer un esforç més gran.

Perquè per nosaltres allò prioritari –allò prioritari–..., ja sé que tot són prioritats, eh?, són concepcions i models de la societat. Per nosaltres allò prioritari és garantir el finançament de les escoles bressol; prioritari seria garantir el pagament de la renda garantida de ciutadania. Perquè sembla que hi ha una cosa en què no ens acabem de posar d'acord: que hi ha un problema en aquest país d'emergència social. Hi ha molta gent que ho està passant molt malament a Catalunya, hi ha molta gent que no arriba a final de mes a Catalunya. I, miri, si la política no serveix per donar resposta i donar solució a aquests problemes, exactament aquí què estem fent? Si els pressupostos no són per afrontar aquest tipus de situacions per fer un veritable pla de rescat social, exactament què estem fent aquí?

A mi m'agradaria que ens poguéssim posar d'acord, conseller, sobre totes aquestes qüestions. Segur que el país ens ho agrairia.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, miembros del Gobierno, diputadas y diputados... En cuanto al formato del debate, a mí, como supongo que al resto de intervinientes, personalmente me da lo mismo que nos respondiera uno a uno o nos respondiera en grupo. Lo que me ha quedado la sensación –no solo por el formato, sino después de sus intervenciones– de que usted, igual que al presentar los presupuestos no han presentado unos presupuestos serios, al afrontar el debate no ha afrontado el debate con seriedad.

Cuando uno se supone que viene aquí con un proyecto de presupuestos que no tiene en principio apoyos previos suficientes para ser aprobado, lo normal en la vida parlamentaria sería que este debate sirviera para que usted convenciera a los no convencidos o a algunos de los no convencidos de que estos presupuestos son los mejores presupuestos para Cataluña. Pero no ha sido así. Usted no ha tenido el menor interés en llevar a cabo esa función y solo ha venido a darnos pues su discurso, con sus excusas y con sus ataques.

Pero la verdad es que no se lo reprocho, porque yo sé tan bien como usted que estos presupuestos no se están discutiendo en esta cámara. Que estos presupuestos se aprueben o no no depende de lo que usted sea capaz de explicar a los diputados. Estos presupuestos se están discutiendo en otro debate. El señor Junqueras y el señor Mas –no sé si ahora el señor Junqueras, acaba de llegar, vendrá de una de esas reuniones– se reúnen de vez en cuando. Y los presupuestos el que se aprueben o no no depende de que usted convenza a los diputados de que son los mejores presupuestos para Cataluña, sino que depende de que el señor Mas con-

venza al señor Junqueras para ir en una lista única a unas supuestas elecciones plebiscitarias, al fin y al cabo elecciones autonómicas.

Con lo cual yo no le echo en cara su actitud, señor *conseller*. Es normal. Usted sabe que esto es un paripé, nosotros sabemos que esto es un paripé, y lo mejor es que los ciudadanos de Cataluña también saben que esto es un paripé. Por lo tanto, es lógico que en su intervención no intentara convencer a nadie y, por supuesto, tampoco me ha convencido a mí.

No me ha convencido ni de que se crea su propio presupuesto. Obviamente, no se lo cree, se ha visto en su forma de discutirlo; no se cree que se vaya a aprobar. No nos ha convencido de que su presupuesto se vaya a cumplir; todos sabemos que no se va a cumplir, todos sabemos que igual que pasó en 2014 las partidas de ingresos que hay ahí presupuestadas no se van a cumplir. No nos ha convencido de que sea un presupuesto social, que seguramente es una de las patas más necesarias a día de hoy con la dura crisis económica que estamos sufriendo. Y no nos ha convencido de que sea un presupuesto útil para sacar a la economía catalana de la crisis y que sirva para ayudar al despegue de la situación económica.

Ni nos ha convencido ni lo ha intentado, insisto. Usted sabía que no era su función, nosotros también lo asumimos. Estamos ante un paripé esperando a que el señor Junqueras y el señor Mas se pongan de acuerdo en la lista única. Y si se ponen de acuerdo, habrá elecciones, con lo cual este presupuesto no se llegará a aprobar. Y si no se ponen de acuerdo, supongo que también debería haber elecciones, porque el suyo sería un gobierno en minoría sin ninguna capacidad para poder gobernar ni para poder aprobar presupuestos, ni estos ni otros.

Por tanto, señor *conseller*, usted ya supongo que ha pasado el mal trago; mañana un poco más, con la ley de... Sí, hace así como diciendo: «Tampoco tan mal trago», ¿no? Son cosas que se pasan y ya está; va en el sueldo, supongo. Mañana un poco más con la ley de acompañamientos, y quedaremos a la espera de que el señor Mas y el señor Junqueras en algún momento nos informen de qué va a pasar con el futuro de los catalanes, que, insisto, no se discute en este Pleno, no se discute hablando de presupuestos, sino que se discute en algún despacho hablando de listas electorales.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Conseller, jo també em posaré nadalenc, diguem-ho així, des de la nostra laïcitat, però per parlar de Dickens, no? De Charles Dickens, i dels hoscics i d'Oliver Twist. És l'altra cara sempre del Nadal i de la hipocresia, que també impregna sempre aquestes dates.

No sé què dir-li, perquè com no m'ha dit res ni m'ha respost a res, no sé a què atènyer-me. Sí que tinc clar que no està absolutament d'acord amb nosaltres, sinó tot al contrari; que en aquest cas el silenci no és complicitat, i que òbviament en aquest cas qui calla no atorga.

No sé si és una metàfora, també, que aquesta guerra a què fèiem referència és tant sorda com eixordadora, i també és en silenci i silent. I que els pobles i els pobres mai declaren ni escullen les guerres, els les declaren espais de poder. Ho diré, per citar una cita del 2010..., molt concorreguda i molt citada segurament, que és del senyor Warren Buffett, que vostè sap que és la tercera fortuna mundial del planeta, aquest planeta tan absurd, tan injust i tan desigual on vuitanta persones tenen la mateixa riquesa que la meitat de la humanitat. Warren Buffett deia: «Això és una guerra, és la guerra de classes i l'estem guanyant nosaltres.» Ho dic per si hi ha algun incaut o algun ingenu.

Entengui-me'n la metàfora, eh? (*Remor de veus.*) Si prenguéssim fil per randa la frase de Warren Buffett, seria per agafar avui mateix el màuser i anar a Collserola –seria així. Però el que li dèiem i el que li volíem contraposar és la fredor d'un Excel estadístic, o econòmic o numèric, amb la realitat del carrer i el missatge buit, que avui a Ciutat Meridiana, per citar «Villa Deshaucio», aquests pressupostos els diuen que res no passarà i que no passarà res, que la vida continuarà sent igual de crua i igual de difícil que ho ha sigut els darrers set anys, i pitjor, perquè venim de set anys de crisi. I, per tant, que hi ha una realitat al carrer, que moltes vegades està molt allunyada d'aquest Parlament, que aquests pressupostos no li diuen absolutament res.

També podria insistir en un dels temes que abordàvem, que era la qüestió de la ideologia. Quan vostès diuen reiteradament que sí que són uns pressupostos socials i que sí que mantenen la línia de flotació del moll de l'os de l'estat del benestar, ja ho dèiem abans: qui en fixa les línies i les fronteres? I les fronteres les fixa la ideologia. La seva política social és fonamentalment assistencial i caritativa, i de contenció, no és de transformació de les profundes desigualtats estructurals que té aquest país.

Es palesa amb una xifra que dèiem abans: trenta mil rendes mínimes d'inserció, comparades amb 1,6 milions de persones en diferents situacions, graduals, d'exclusió o de marginació social, és que no arriben ni a gota en el desert. Vostès es fixen en les formes més tràgiques, més doloroses i més lacerants d'exclusió social, però no en les condicions generals de precarització que viuen la majoria de famílies catalanes, amb aquest triplet que li dèiem que els de dalt s'escapen, els del mig s'ofeguen i els de baix s'estimben.

En una cosa sí que li donem la raó: nosaltres tampoc aniríem a parlar amb un senyor que era el conseller de Lehman Brothers a Europa, el senyor De Guindos, no? –qui va fer el malalt ven l'hospital. És veritat que ho hem dit també altres vegades i li hem recordat que preferíem el Mas-Colell, el doctor Mas-Colell, dels sei-

xanta, que era detingut en la seva lluita antifranquista per llegir Marx i per estar vinculat al PSUC.

La pregunta màgica és: com ho pensa fer? Com pensa que l'Estat li aboní 2.000 milions d'euros? És tècnicament impossible. En la gènesi, en la genètica política espanyola no existeix, això. Per tant, el més urgent és sortir de la situació on estem. I aquest és el missatge fonamental que volíem traslladar, que és un missatge que som una gestoria, una pura gestoria, i que administrem engrunes. I que el que cal fer és un pas endavant, sobretot en perspectiva de sud d'Europa, per sortir, per buscar una sortida alternativa de refugi social i democràtic a les persones que habiten aquest país.

Estem, és veritat, entre la perversa raó d'estat i la sinistra raó de mercat, però insistirem en alguns elements que li hem dit abans i que aquests pressupostos no afronten de cap manera: com és possible que tinguem 450.000 pisos buits i en política el Govern només n'aconsegueixi nou-cents?, o que tinguem 5.000 milions d'euros de retallades quan el frau fiscal anual són 16.000 milions d'euros?, o que tinguem trenta mil PIRMI quan la pobresa i la marginació afecten milers i milers de persones? O li ho diré amb una pornografia molt neoliberal: estem batallant per 20, 25 milions d'euros per a pobresa energètica, i sap quant han guanyat els tres principals operadors en els darrers 525 dies? Nou mil milions d'euros en beneficis nets! Si és un atracament, és un robatori a mà armada! I els polítics hi han de respondre d'alguna manera.

I finalment també li diré dialècticament que el futur és tan negre que allò bo que té és que combina amb tot, no? I, en tot cas, poden escollir el «campi qui pugui i l'últim que apagui el llum» o també, que nosaltres ho diem, el de la construcció d'alternatives, el de la desobediència civil i el de «sí que es pot», «junes podem» i «ni en el nostre nom, ni amb els nostres diners».

Conseller, gràcies.

La presidenta

Abans de donar la paraula a l'il·lustre senyor Pere Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, vull informar a la cambra que, a petició del Govern, i després de la ronda de converses amb tots els portaveus dels grups parlamentaris, la votació de les esmenes a la totalitat de retorn del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 tindrà lloc demà al matí en acabar el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de mesures fiscals, financeres i administratives. En qualsevol cas, no es votarà abans de les onze del dematí, i reiniciarem el Ple a les nou.

Per posicionar-se sobre les esmenes a la totalitat, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta, honorable conseller, consellera, senyores i senyors diputats, equip del Departament d'Economia, que avui també, doncs, ens acompanya en aquest debat. Senyores i senyors, quan

comencem els debats dels pressupostos acostumen, els diferents portaveus econòmics, a fer una mica de visió de quin és el marc econòmic en què ens movem, les grans xifres, els grans indicadors. En tot cas, serem molt ràpids per la nostra banda.

Tenim indicadors que parlen d'una lleugera recuperació; sembla, doncs, que l'any que ve el PIB es recuperarà una mica, ja ho està fent aquest any. No estem en recessió tècnica, però estem en crisi econòmica per la majoria dels ciutadans del nostre país. La crisi econòmica ha deixat un paisatge de més desigualtats, de persones que han perdut la feina, dels que n'han pogut trobar de nova o l'han mantingut en situació precaritzada, de famílies més endeutades globalment i d'administracions públiques amb menys instruments per poder fer fins i tot un paper contracíclic davant d'una situació de crisi econòmica.

Deia el conseller que hem augmentat la competitivitat de la nostra economia i és veritat, però ho hem fet a base d'estrangular els salaris del nostre país, dels nostres treballadors i treballadores, perquè els costos salarials s'han reduït mentre que els costos energètics i els costos financers de les empreses han augmentat. I, per tant, o som capaços d'afrontar aquests costos que en aquest sentit estan creixent, o només la competitivitat la podrem fer a través de reduir els costos salarials, per tant, també, de reduir la capacitat de consum futur de les famílies, no?

Per tant, la crisi ha deixat un paisatge de desolació, podem dir, en termes socials, i els augments de recapitació que s'estan produint..., a Catalunya des de ja fa dos anys en el seu global està pagant més impostos que en els anys anteriors; per tant, cada any es paguen més impostos des de fa dos anys. I, en canvi, la Generalitat de Catalunya cada any té menys ingressos que l'any anterior, té dificultats per fer front a les seves obligacions.

I afrontem un any més un debat de pressupostos que ja em permetran que els digui que és una mica estrany, perquè hi ha grups que demanen al Govern que faci coses que no hi té instruments per fer. I ens dona la sensació que el Govern i Convergència i Unió es lamenten de no tenir aquests instruments, però no fan prou l'esforç per poder tenir més instruments, o per tenir-los al més aviat possible, que és on centrarem nosaltres bona part de la nostra intervenció.

Els pressupostos d'aquest 2015 mantenen la tendència dels anys anteriors. El conseller ho ha explicat en els darrers plens i els pressupostos presentats ho confirmen: són els pressupostos de 2014 en termes de despesa més la paga extraordinària. Després, evidentment, hi han matisos: hi ha el tema dels funcionalistes de l'Estat que es redueixen continuadament i hi han alguns equilibris interns dels departaments, però bàsicament aquesta seria la descripció. Quina n'és la novetat? La recuperació de la catorzena dels treballadors públics i del 100 per cent de jornada i salari dels treballadors interins.

Però, ahora, aquests pressupostos el que evidencien és que tenim una dependència política que condiciona la prestació dels serveis de l'estat del benestar per

part de la Generalitat, i condiciona, per tant, el dia a dia dels ciutadans i ens limita enormement les decisions que podem tenir en aquesta cambra. Per tant, quan s'apella..., ho ha fet oportunament el portaveu del Partit Socialista, el senyor Lucena: ha parlat dels debats que tenen a Itàlia, a França. Doncs, bé, són estats, amb limitacions i institucions difícils, però nosaltres no ho som: som una comunitat autònoma amb moltes dificultats i una economia amb situació financera agònica.

Els pressupostos evidencien aquesta dependència perquè tornem a fer, com en anys anteriors, de quadrar els comptes amb ingressos extraordinaris, ingressos que no tindrem l'any que ve. I en aquest cas es preveuen 317 milions d'euros de venda d'edificis i 2.183 milions d'ingressos que depenen d'una negociació política amb un govern espanyol que es querella contra el president de la Generalitat, contra la vicepresidenta de la Generalitat, contra la consellera d'educació, es querella per simplement haver fet possible un procés participatiu a favor del dret a decidir; un govern de l'Estat que és el que bat el rècord de menor inversió pública a Catalunya dels darrers vint anys en els pressupostos generals de l'Estat; un govern de l'Estat que fa actuacions de propaganda com a la que assistirem aquests dies amb tot el tema dels interessos i això, que, després, quan anem a veure'n la lletra petita, resulta que el que et donen per una banda t'ho treuen de l'altra.

Per tant, es quadra amb una negociació política que tots sabem que no hi serà. Potser vostè intentarà la negociació, i n'estic convençut, però no tindrem resultats. Perquè, a més, el Partit Popular, davant d'un horitzó d'unes eleccions autonòmiques en què veuen la gran catàstrofe i unes eleccions generals en què el bipartidisme caurà, no farà cap concessió a Catalunya, primer farà concessions als seus barons. I és així. I, per tant, això es suma a una situació de perllongament d'aquesta asfíxia financera.

Nosaltres ens preguntem: es fia, en definitiva, malgrat que diu el conseller que tot el que estigui consignat com a despesa..., diu «es pagarà», ens comprometrem a pagar-ho. Aquest any, aquest any 2014 s'han quadrat els pressupostos sobre el paper amb uns ingressos que no els tindrem en bona part: 2.000 milions, ens faltaran. I evidentment que això té conseqüències, perquè a les farmàcies se'ls deu un mes, hi ha hagut entitats del tercer sector que se'ls ha demanat retardar una part del pagament a un altre any. S'ha fet aquesta com petita ronda d'anar damnificant una mica tots per no damnificar-ne algun molt, dels proveïdors de la Generalitat. No podem continuar així.

L'any 2012 es van quadrar els números amb una operació que a més ara està qüestionada i hi podem tenir problemes: la d'ATLL; sumada a una altra que després hi ha hagut unes plusvàlues que potser també hauríem de mirar-nos-ho: el tema dels túnels de Tabasa, dels Túnels de Vallvidrera, doncs, que hi ha hagut aquesta plusvàlua. Ja vam haver de fer uns ingressos extraordinaris: 1.250 milions que es van haver de fer -2012. El 2013 passem a 2.300; 2015, a 2.500. És a dir, si seguim la tendència, l'any que ve hauréem de fer 3.000 milions d'ingressos extraordinaris.

Per tant, si ho hem provat i no ha funcionat, persistir en uns instruments que no funcionen i que al final acaben acumulant més endeutament per a la Generalitat quan aquest país té les possibilitats, perquè paga els impostos, i ho va presentar el dia 4 de novembre en aquest informe que feien, doncs, a l'informe de la hisenda consolidada de Catalunya, de totes les administracions, no? És a dir, paguem prou impostos per poder-nos pagar els serveis i ens en podríem pagar més, sense endeutament. Per tant, anem a la solució.

Crec que coincidim amb bona part del diagnòstic, conseller, però diferim en el tractament que s'ha de fer, i es pot fer un tractament pal·liatiu d'intentar guanyar un any més –tot i que després el mal serà més gran– o podem intentar un tractament potser més valent, creiem nosaltres. I, per tant, què necessitem per superar una situació de dependència financera que és conseqüència de dependència política? Doncs, davant d'una situació de dependència política es soluciona amb la independència política. I això crec que és el que volem una majoria d'aquesta cambra, és el que es va expressar el 9 de novembre i és el mandat que tenim i és on hi ha molta gent pendent, que puguem fer possible aquest mandat.

Aquest mandat no el farà Esquerra Republicana sol, no l'aconseguirem sols, no l'aconseguirà el president Mas sol, ni amb Convergència i Unió sol, l'hem d'aconseguir entre tots, i, per tant, hem de fer un acord; un acord que no vol dir bescanviar una cosa per l'altra, uns pressupostos per un mandat democràtic. És que necessitar un mandat democràtic..., el mandat democràtic el necessitem per poder tenir les eines per no continuar fent pressupostos com aquest. Perquè aquí també hi ha grups que vénen a aquesta cambra, critiquen aquest pressupost, és veritat, és un pressupost que no quadra, però quines alternatives proposen? –quines alternatives proposen? El senyor Millo ens diu: instruments de..., carregar-se TV3 –carregar-se TV3–, perquè ha pujat no sé quants milions... –que, per cert, és allò de l'IVA que els reclamen, eh?, vostès, eh?, el senyor Montero, ara que s'ho busca, eh?, i, per tant, s'ha de fer això de l'IVA–, carregar-se TV3. Falten 2.200 milions, senyor Millo, encara; vagi carregant-se més coses; carreguin-se el Parlament, 60 milions fora; queden 2.140 milions, encara... Puc continuar, però quedaran molts diners. Per tant, és una qüestió de sobirania i aquests diners els paguem –aquests diners els paguem.

El senyor Lucena deia: «Hem de fer, doncs, el que diu Piketty.» Bé, parla d'un impost global; no podem decidir sobre un impost global, però ens agradaria poder decidir sobre els impostos que paguen els catalans: l'impost de societats, l'IVA, l'IRPF. Quant a l'IVA i l'IRPF podem decidir quatre coses de deduccions, mi-sèria i companyia, però podríem decidir sobre això. I per decidir sobre això –aquest debat que volia tenir el senyor Lucena aquí– hem de ser un estat. Per tant, és que..., és a dir, perquè no tenim els instruments. Per tant, pretendre que uns instruments autonòmics –que han estat rovellats i que a més alguns, doncs, els han anat sotraient al Govern de l'Estat espanyol– puguin solucionar el que tenim avui sobre la taula, creiem que

és tan impossible com que es compleixin exactament els pressupostos tal com estan plantejats.

Nosaltres fa un any vam dir..., vostè..., recordo que al final del debat que vam tenir, vostè va dir: «El premi de la responsabilitat avui se l'enduen vostès.» I nosaltres els vam dir: «No venim aquí a buscar premis, venim a fer un compromís per aconseguir, l'any 2014, el mandat democràtic que ens permeti superar aquesta situació.» No el tenim –no el tenim– per moltes circumstàncies, i la més principal és el boicot de l'Estat. Ara tenim una oportunitat de fer-lo, doncs, fem-lo ràpid –fem-lo ràpid–, i per fer-lo –i per fer-lo, al més aviat possible– fer això i aprovar uns pressupostos, nosaltres creiem que en certa manera és contradictori. En primer lloc, perquè si ha d'haver-hi un govern que ha de fer tot el que va dir el president Mas, que ha de fer en divuit mesos –nosaltres podem proposar un altre horitzó temporal, però, en tot cas, estaríem parlant d'aquestes estructures d'estat–, necessitarem uns altres pressupostos. I com que ho hem de fer l'any 2015, això, doncs haurem de fer uns pressupostos nous l'any 2015. Per tant, no té sentit aprovar-ne uns, pressupostos, el mes de febrer, i el mes de juny uns altres, no es poden aprovar dos pressupostos el mateix any, en tot cas modificacions pressupostàries.

I, en segon lloc, perquè si aquest mandat el volem aconseguir al més aviat possible, avui ja fa, doncs, un mes i uns quants dies del 9 de novembre, no podem esperar molt més temps. Necessitem aquesta consulta definitiva al més aviat millor i, per tant, això ho hem de fer en els propers mesos, en els primers mesos de l'any que ve. I això, per una simple qüestió de calendari, és incompatible amb el fet d'aprovar aquests pressupostos. Però com que sabem que necessitem aquest acord, que la independència no és cosa ni d'un ni de dos, sinó que és cosa de tots, nosaltres avui podríem fer una cosa, que és presentar una esmena a la totalitat, votar amb la resta de grups de l'oposició aquesta esmena a la totalitat, obrir una crisi institucional, perquè en trenta-quatre anys hi ha hagut governs, en aquests trenta-quatre anys, que han vingut al Parlament sense tenir garantit prèviament el suport als pressupostos, però no hi ha hagut cap Govern que hagi vist retornats els pressupostos. Podríem obrir aquesta crisi institucional, ara, no és el millor clima per arribar a acords. Però nosaltres facilitem aquest clima, allarguem la mà per poder arribar a aquests acords. Avui votarem en contra de les esmenes a la totalitat, ho fem com un gest de responsabilitat, no de responsabilitat amb el Govern, sinó responsabilitat amb el país, que és a qui nosaltres servim i a qui volem servir.

Què proposem, nosaltres? Proponem que puguem fer aquest acord. Que aquests primers mesos de l'any funcionem amb una pròrroga pressupostària. Hem explicat, a bastament, que a la pròrroga pressupostària hi ha antecedents, hi ha base legal i hi ha possibilitats, en aquest pressupost, en l'escenari que vostès mateixos presenten aquest pressupost, a nivell de recaptació, de disminució de la despesa d'interessos per poder afrontar aquestes despeses. Aquest any Navarra i Astúries han aprovat suplement de crèdit en pròrroga pressupostària. Ho va fer el 1996 amb el suport de Convergèn-

cia i Unió el Govern de Felipe González. Per tant, explorem aquesta possibilitat perfectament. Explorem-la per poder arribar a acords. Per tant, en aquest minut que em queda voldria, doncs, remarcar aquesta decisió política que, per part d'Esquerra Republicana, hem pres.

Creiem que calen eleccions, no per canviar de Govern, ni per canviar aritmètica parlamentària, sinó per canviar d'Estat. No aspirem a fer unes eleccions que ens serveixin per tenir-ne uns en comptes de vint, trenta molts i uns en comptes de deu, vint..., no, no es tracta d'això, perquè si es tractés d'això tombaríem els pressupostos avui, no es tracta d'això, es tracta de canviar d'Estat. I per canviar d'Estat hem de fer un acord ampli entre tots, entre tots els qui volen. I crec que vostè vol perquè vostè ha dit que no som un país normal ni una comunitat autònoma normal i que vol ser un país, vol que siguem un país normal. Doncs, posem-nos-hi.

Per tant, nosaltres esperem que aquest acord arribi. Si aquest acord arriba, i ho fem al més aviat possible, serà inevitable la pròrroga. Li hem fet arribar, a més, aquesta proposició de llei de pròrroga que és un text de treball, segurament millorable, segurament, doncs, es poden matisar coses, se n'hi poden afegir i es pot fer d'altra manera, però creiem que és una oportunitat que tenim de treballar junts. Creiem que la fórmula d'arribar a acords pel país és possible, la tenim a l'abast. I, ho repeteixo, nosaltres avui allarguem la mà. Ningú signa xecs en blanc en aquesta vida, perquè és irresponsable; per tant, nosaltres tampoc ho fem, ni sense termini, perquè també ho és. Però estem convençuts que si ens hi posem tots, arribarem a un acord perquè un dia no hàgim de fer pressupostos, quadrant-los d'aquesta manera, sinó que puguem fer els debats que avui ens hauria agradat a tots tenir, que són els debats dels pressupostos del nivell de contingut, de decisió, i també d'anàlisi econòmica com els que fan els que tenen els pressupostos d'un estat independent.

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, crec que..., en primer lloc, vull agrair que avui deixem les coses obertes, eh?, i no tindria gaire sentit tancar res avui. A partir d'aquí, només alguna reflexió des d'una òptica extremadament modesta, que seria l'òptica del dia a dia. Comprengui que, com que des del Departament d'Economia i Coneixement cada dia ens ocupem del dia a dia, doncs, també li donem una certa rellevància.

En aquest respecte, jo els vull argumentar que passi el que passi, siguin quines siguin les agendes polítiques que s'estiguin desplegant, el dia a dia és més fàcil amb un pressupost. Podrem viure amb pròrroga, no en tinc cap dubte que podem viure amb pròrroga, però no exactament de la mateixa manera. Ara no aniré a

la llarga llista de coses per les quals caldrà trobar maneres de fer-ho, perquè ja s'ha discutit prou i només seria repetitiu. L'únic que dic és que cada una és un problema i, per tant, per al càlcul de probabilitats, el més probable és que totes, doncs, no funcionin i alguna simplement no es pugui fer; però per descomptat que s'intentarà fer tot, ho repeteixo, no és tan simple.

Amb les circumstàncies actuals... —és el mateix, però una mica diferent—, amb les circumstàncies actuals és més fàcil gastar amb un pressupost que sense pressupost. No cal fer-se idea que amb una pròrroga serà més fàcil gastar. Si la meua inclinació fos minimitzar la despesa l'any 2015, la pròrroga, no hi ha cap mena de dubte, és la que em frena la despesa. I pensin que, per exemple, l'ajut més fort que hem fet aquests últims anys l'hem fet l'any que hi havia pròrroga, perquè les pròrrogues, doncs, en les circumstàncies actuals serveixen per això.

Ho repeteixo, aquest any 14 haurem fet el pressupost de despesa: hem gastat tot el que estava al pressupost. Vostè pot dir: «Sí, és clar, però hi han hagut problemes de tresoreria.» Veritat, hi han hagut problemes de tresoreria, però tampoc els dramatitzem. La situació de tresoreria a 31 de desembre del 2015 no serà pitjor que la situació de tresoreria —del 14, perdó—, no serà pitjor que la situació de tresoreria el 31 de desembre del 2010. La quantitat de factures per pagar el 2010 serà de la mateixa magnitud o potser una mica superior a les factures per pagar el 2014. Cert que part és que gastem menys, eh?, però també que tots aquests mecanismes de tresoreria, de *proveedores*, etcètera, doncs, en fi, poc o molt, han anat canalitzant liquiditat cap a on es devia. Per tant, sí, hi hauran tensions, però jo li esmento aquest fet, això és com haurà estat l'any 2014. No hi ha cap any que sigui diferent d'un altre any, per això l'any 2014 hauria estat molt difícil de fer amb un context confós, en el qual estiguéssim amb un règim de pròrroga.

També em permeto dir que un pressupost com el que aquí es proposa focalitza molt clarament on hi han les reivindicacions d'ingressos. Potser vostè pot pensar que dintre de dos mesos aquestes restriccions seran irrellevants, però potser no; els mesos passen molt ràpids i estem parlant de l'any 2015, i això ho focalitza molt bé. Amb una pròrroga, aquests ingressos no els tenim focalitzats; amb una pròrroga el que hi ha és una partida per concessions. I això és el que hi ha i en què caldrà insistir, però no hi ha partides focalitzades de reivindicació.

Per tot això, jo humilment suggereixo que, en altres coses igual, seria millor encarar l'any 2015 amb un pressupost aprovat que ens permetés anar desenvolupant el dia a dia amb una certa tranquil·litat. M'agradaria dir amb tranquil·litat en tot. Això no puc dir-ho. Però almenys que poguéssim tindre una certa tranquil·litat en això i que no tinguéssim, a més a més de tots els problemes que tindrem l'any 2015..., no haver d'encetar i a passar per una discussió pressupostària. Jo preferiria que això ho tinguéssim enllestit. Però ja entenc el seu punt de vista. Ja es veurà, però ara, ho repeteixo, li agraeixo que ho hagin deixat obert.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, ja sabem que les coses no són simples. Volem fer la independència. És bastant complex, i no és una qüestió gens simple. Per tant, som plenament conscients que la gestió –la d'ara, amb un pressupost aprovat, i la que hi hagi l'any 2015– no és una gestió simple, és una gestió complexa. Nosaltres hem reconegut en aquesta tribuna, moltes vegades, gairebé en cada intervenció que hem fet sobre qüestions pressupostàries, les dificultats de gestionar l'Administració de la Generalitat en l'actual context. Per tant, coincidim en el fet que, doncs, no són qüestions simples, són qüestions complexes. També és veritat que no estem en una situació normal, estem en una situació excepcional, i que en moments excepcionals calen mecanismes excepcionals. I, per tant, nosaltres en proposem un. I, per tant, el que ens agradaria és que estiguessin oberts a parlar-ne, bàsicament perquè, de totes maneres, sigui quin sigui el curs final d'aquesta tramitació, l'1 de gener entrarem en pròrroga pressupostària, tècnica. Per tant, podem aprofitar aquí per incloure ja, doncs, alguns elements, per poder-ho parlar.

Vostè deia: «El Departament d'Economia s'ha de focalitzar en el dia a dia.» El problema és que aquest dia a dia ja fa uns quants anys que el basem en uns ingressos extraordinaris que després generen problemes –això. Per tant, què farem quan aquests 2.183 milions no els tinguem? Perquè la Comunitat Valenciana, el País Valencià, en el pressupost de l'any 2014, si no m'equivoco, incloïa alguna partida d'aquestes de l'impost de dipòsits bancaris. Quin ha estat el resultat? I ells, diguem-ne, són molt més amics del Govern de l'Estat del que puguem ser-ho..., anava a dir «tota aquesta cambra», però no, és a dir, cent setze diputats d'aquesta cambra. Per tant, sabem quin ha estat el resultat. I, hi insisteixo, és a dir, això el que acaba provocant és que tenim obligacions de pagament pendents de fer. I clar, al final els interessos es paguen puntualment, perquè els hem de pagar puntualment, perquè ens hi obliga la llei pressupostària. Els salaris, com no podria ser d'una altra manera, s'han de pagar puntualment. I després, qui acaba rebent, per dir-ho d'aquesta manera, són els proveïdors, i s'ha de fer un esforç per poder-ho repartir i una mica allò d'anar socialitzant el mal. Però, és a dir, anar continuant així no podem, perquè al final aquests 1.250 del 2012 –depèn de com acabi la resolució del tema d'ATLL–, els 2.000 d'aquest any i els 2.500 de l'any que ve són més endeutament.

I aquí vaig a..., vostè ha parlat de: «No estem en una situació pitjor que el 2010.» I voldria aprofitar-ho perquè, és a dir, un discurs recurrent que hi ha per part del Govern és mirar el retrovisor. Clar, si mirem el retrovisor, el deute des del 2010 fins ara ha augmentat molt. De 31 de desembre a octubre, estem parlant..., és a dir, de molt. Estem ara al voltant dels 60.000 milions d'euros, i estàvem, mirant, doncs, les dades del Departament d'Economia, al voltant dels 30.000 el 2010.

Per tant, la qüestió no és que un conseller es digui Castells o Mas-Colell, el problema són les eines amb què compta. Evidentment, les decisions que prenen són importants. I segurament vostès s'han equivocat en algunes, i les corregiria ara mateix, i el conseller anterior segurament també. Però el problema és d'eines –el problema és d'eines. I, per tant, quan es mira cap al 2010, doncs, és a dir, jo no sé si vostès..., és a dir, si es troessin un canvi de govern, que comencessin a parlar de l'endeutament, perquè a cada ingrés extraordinari d'aquests que no s'acaba produint, que després es pot arreglar amb un FLA, amb un ICO a *proveedores*, amb un d'aquests instruments..., que, per cert, s'estan aguantant ara per la política del Banc Central Europeu d'apadrinar el deute espanyol.

Això no continuarà sempre així, tenim turbulències importantíssimes. El que està passant amb el preu del petroli a Rússia tindrà conseqüències. La recessió en què ja està entrant bona part d'Europa, aquesta situació, que en termes gràfics seria una el·lipse, en què ha entrat Europa..., és una letargia econòmica amb petits augments de dents de serra, però que estem en una banda baixa, això, vaja, ens condiciona molt.

I, per tant, si avui podem aguantar aquesta situació..., d'allò que haurien de ser ingressos tributaris, anar-los substituint per alguns instruments d'aquests que arriben sempre a final d'any, que són discrecionals del senyor Montoro..., doncs, ens situa en una situació de vulnerabilitat.

Per tant, nosaltres també, doncs, coincidim amb vostè que el procediment queda obert, que n'hem de parlar, i sobretot, nosaltres, el que volem és que en parlem sobretot, d'aconseguir la caixa d'eines de pressupostos que ens mereixem.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Molt honorable presidenta, honorables consellers, consellera, diputades i diputats... Pretenc fer amb quinze minuts un esforç per reblar la posició del nostre grup parlamentari, que òbviament és de suport al pressupost que presenta el Govern. Això no és fàcil. I, si vostès m'ho permeten, farem una primera intervenció genèrica respecte al pressupost. Ens centrarem en alguns elements crítics que ens ha semblat, a parer del nostre grup parlamentari, que necessiten ser contestats, i finalment, farem un prec molt adreçat a la ciutadania.

De fet, només un instant per dir que tant el conseller Mas-Colell com algun dels intervinents –el senyor Lucena, però també el senyor Millo i altres diputats– han parlat del quadre macroeconòmic a bastament. Tinc matisos a fer, no hi puc entrar. Tinc matisos a fer a algunes de les seves consideracions. Però crec que ens podríem posar d'acord que hi ha un primer ele-

ment. A poc a poc i amb tota la cautela i prudència del món deixem enrere la crisi. Cap triomfalisme –cap. Però deixem, a poc a poc, enrere la crisi. I aquest missatge d'esperança no el podem furtar a l'opinió pública, malgrat que, és clar que sí, tanta i tanta gent del nostre país pateix.

La segona consideració és: les expectatives. Institucions de tot crèdit ens indiquen que per a l'any 2015 les coses poden anar millor –dret a l'esperança dels nostres conciutadans. Diu: «Escolti'm, podem donar per acabada la crisi com algú sosté?» No. «Estan convençuts que el pitjor ha passat?» Probablement. «Hem d'abaixar la guàrdia?» No, absolutament no. Però les expectatives ens donen una certa esperança –atenció–, en un context internacional molt complicat: el sud d'Europa, Ucraïna –hi feia referència un dels diputats– i Rússia, amb una problemàtica absolutament esgarriadora. I amb una solució molt complicada, que afectarà inevitablement els països del ponent europeu; no en tinc cap mena de dubte. De manera que tenim esperances, clar que sí, per creure que això va millorant, a poc a poc –a poc a poc–, però en la línia que esperàvem que millorés. Òbviament, la feina del Govern no n'és aliena, i el mèrit fonamental recau en el conjunt de la societat i en els seus actius més dinàmics.

Dos. Això ha estat una batalla per doblegar la crisi –una batalla per doblegar la crisi–, pel creixement i l'ocupació. Per això, diputat Millo, no podem compartir..., i crec que vostè no ho diu amb la mala intenció que aparentment sembla. Diu: «A vostès la crisi els interessa per motius independentistes.» Millo, això no es pot sostenir políticament. La crisi no els interessa a vostès, no ens interessa a nosaltres, perquè no li interessa a cap ciutadà. Cap motiu –cap motiu– justificaria, senyor diputat, que algú estigués interessat en la crisi. Hauria de ser extraordinàriament ruc, i jo això no el puc considerar a vostè. (*Veus de fons.*)

Tres –tres. Evidentment, l'eina –l'eina– d'instruments que significa aquest pressupost té, si més no, la voluntat política de combatre la crisi. I ens hi hem referit poc en aquest debat. Però des del Govern, i des d'aquest grup parlamentari, l'objectiu fonamental d'aquest debat i d'aquest pressupost és definitivament doblegar la crisi, i ajudar els nostres conciutadans a sortir-se'n –l'element fonamental. El que ve després ve després. Però ara aquest és l'element fonamental.

Tercera consideració. Només enumerant –només enumerant– objectius i característiques d'aquest pressupost. Ho ha dit clarament el conseller Mas-Colell, però deixi'm només fer un punt de notari respecte als objectius i les característiques. Un: és clar que sí, doblegar la crisi vol dir impulsar l'activitat econòmica. És clar que sí, doblegar la crisi vol dir mantenir el nivell de despesa, com a mínim, del 2014. Doblegar la crisi, és clar que sí, vol dir prioritat per a la despesa social –el 71 per cent. Doblegar la crisi vol dir posar en marxa el concepte de reversibilitat que aquest matí el president Mas els explicava, i alguna referència hi ha fet el conseller Mas-Colell. «Reversibilitat, ha dit? Reversibilitat, ha dit?» Exactament, això és el que hem dit. Hem dit que estem en condicions de parlar de la

paga extra per als treballadors, de la catorzena paga. Amb quina voluntat? Doncs, ajudar 200.000 famílies. Reversibilitat: els ho varem prometre i estem en la línia de complir-ho. Només per aquesta qüestió, aquest pressupost hauria de merèixer, senyores i senyors diputats, no dic que confiança, estudi. Només per aquesta qüestió. Perquè creiem que s'impulsa l'activitat econòmica, es manté el nivell de despesa, hi ha voluntat de mantenir la despesa social al voltant del 71 per cent, i, finalment, es posa en marxa la recuperació de la paga extra de treballadors públics.

Característiques del pressupost: després de l'ajust que hem produït, els primers pressupostos –saludin-ho vostès, ho poden saludar– lleugerament expansius. Molt expansius, no, moderadíssimament expansius. Però els primers. Motiu d'esperança, és clar que sí! Després del que hem patit amb els pressupostos anteriors, no el Govern, no aquest grup parlamentari, la ciutadania –i vostès, després del que hem patit, tenim per primera vegada un pressupost lleugerament expansiu. Benvingut.

Dos. És clar que sí, tenim un pressupost que hem dit que posa en marxa criteris per concepte de reversibilitat. I és clar que sí, és un pressupost polític. És un pressupost polític, diputat Aragonès, més polític que mai. Perquè som capaços, en aquest pressupost, no amb la pròrroga –no amb la pròrroga!–, som capaços en aquest pressupost, diputat, de dir el següent: miri, entenem que hem patit molt, i que amb la fórmula que proposem per als ingressos que volem –al voltant dels 2.138 milions– patirem el que no està als escrits, però és la nostra responsabilitat i és el nostre deute reclamar-ho.

Deute històric? Volen parlar vostès del deute històric? Altres s'han passat anys reclamant el deute històric, i els governs han estat sensibles. Hauria de ser a Catalunya diferent el deute històric? I això, políticament, ho podem bastir amb aquest pressupost. «A vostè, pressupostàriament, conseller Mas-Colell, això el satisfà especialment?» No. «Voldria tenir altres alternatives respecte a l'ingrés?» Sí. «Voldria tenir uns altres instruments?» Sí. «Els té?» No. Manifestem-ho políticament. I posem aquest ingrés, que s'entengui. «Els que vostès tenen molta esperança que això arribi?» No, però ho intentarem. No, però batallarem. I deixarem clar i dit a la ciutadania, davant del conjunt dels ciutadans: «Aquest és el deute històric amb Catalunya.» I això és el que volem reclamar. I això és el que reclamem en els pressupostos. I davant de l'apatia general i de «no se'n sortiran, no se'n sortiran», ho intentarem per aconseguir-ho. I a més, el PP, que tan crític és, doncs, hauria d'ajudar en aquesta línia perquè allà entenguin el que aquí diuen.

I, últim punt, el reforçament aquest de les estructures d'estat. Jo estic disposat, diputat Millo, a acceptar que, quant a les estructures d'estat, són d'estat, però no poden ser d'estat sense ser econòmiques i socials. Ens ha dit vostè una cosa una mica peregrina aquest matí. Diu: «Home, si vostès posessin en marxa, en lloc d'estructures d'estat, estructures econòmiques i socials ens semblaria bé.» Doncs, deixem-ho aquí. Si els sembla bé, estructures econòmiques i socials, d'estat. «No» –diu– «estat no.» Doncs, què és l'Administra-

ció pública de Catalunya sinó estat? (*Veus de fons.*) No –no, no–, és estat. No adjectivi. I jo, a més, no he intervingut en cap moment, diputat Millo, quan vostè ho ha fet. Què són les estructures d'estat, sinó estructures econòmiques, estructures socials, al servei del nostre país i al servei del nostre poble? I les anem desenvolupant en la mesura en què podem. I qui podria estar en contra d'això? Qui està en contra d'una bona administració? Qui està en contra d'una agència tributària com mana? Qui està en contra de tots els nostres pressupostos amb l'estructura d'estat? Ningú hi pot estar, ningú que estimi aquest país, ningú que batalli en aquest país per combatre la crisi i fer que hi hagi prosperitat.

Ara anem, si vostès m'ho permeten, molt breument..., i no podré contestar a tot, però ho ha fet el conseller Mas-Colell, però sí que vull fer algunes referències a algunes intervencions concretes, si m'ho permeten. Partit Socialista de Catalunya, senyor Lucena, que agraïm, jo i el meu grup parlamentari, el seu to, deixi'm que li faci només una puntualització i dues o tres consideracions. La puntualització respecte a la qüestió mala dada de s'Agaró, amb el tema Guindos, etcètera. Només concedeixi'm alguna cosa que estic segur, eh? –segur–, que vostè estava molt atent aquella nit. Vostè sap que s'inundava Girona? Vostè sap com plovia? Vostè sap...? (*Remor de veus.*) Atenció, si poden callar..., si poden callar, diputats, com jo callo quan vostès intervenen. Sap què passava, senyor Guindos? –atenció, eh?– per reclamar..., senyor Lucena, per reclamar la presència del delegat del Govern, que estava en uns altres menesters. Ja el disculparà. Entre altres coses, intentant que no petés una altra vegada l'AVE com havia petat anteriorment. I el senyor Guindos, per cert, va sortir a temps. Per tant, siguem... –l'ofèn a vostè, que és un home equilibrat–, siguem justos, no hi era perquè no podia en aquell moment el delegat del Govern, que jo crec, com vostè, que probablement era necessari que hi fos.

Segona consideració, aquesta és molt personal: he estat set anys –set–, Lucena, batallant amb el conseller Castells. Mai l'he vilipendiat. Ho entén bé, això? Mai he vilipendiat, jo, el conseller Castells –mai. Hi he discrepat, li he plantat cara des del nostre punt de vista, punt polític, i l'he criticat. Sempre l'he respectat. I no podrà dir... I al conseller Castells li ho pot preguntar vostè: «Alguna queixa respecte a en Teixidó i les seves intervencions?» També hem de ser justos en aquesta qüestió. Vam respectar el conseller Castells i agraïm molt que vostè respecti el conseller Mas-Colell. Aquest és el joc.

I finalment un punt, citant en Biden, en John Biden, com vostè ha dit –John Biden–, el vicepresident. Vostè ha dit una cita en el sentit següent, diu: «En John Biden va dir: “Escolti, si vostè no té alguna alternativa sumi's a la resposta”, etcètera.» Aquesta era la idea d'en Biden. Dit i suggerit, Lucena, si a vostès aquests pressupostos no els agraden, té alternatives? (*Veus de fons.*) Perdoni? Com diu una diputada del seu grup: «Perdoni?» (*Rialles.*) Inclús algunes vegades diu: «Hola?» O sigui, vostè ens ha presentat aquí, diputat Lucena, algun tipus d'alternativa? Una... –una, una,

una. Diu: «Sí, apugem els impostos.» No ha dit res més, senyor Lucena. Li ho prometo, si vostè repassa la seva intervenció, vostè vindrà demà, és un home just, i em dirà: «Teixi, tens raó.» Ni una alternativa, apujar impostos. Quina novetat –apujar impostos, quina novetat.

Anem al Partit Popular, també amb la màxima brevetat possible. Jo, diputat Millo, crec que li he dit que ha fet una intervenció que des del seu punt de vista és una intervenció que entenc que és correcta –des del seu punt de vista, no des del meu, com és natural. Però, diputat Millo, podem estalviar-nos l'«autobombo» permanent, asfixiant i un punt –un punt, un punt– pesat del Govern espanyol? Ens el podem estalviar? Millo, no el podem tenir un dia assegut al costat del Govern català, una estoneta –una estoneta–, en lloc de l'«autobombo» permanent del Govern espanyol, una i una altra vegada?

Vegem, Millo..., m'ha de contestar el següent: «Vostè creu que Catalunya pateix un dèficit crònic, sí o no? Vostè creu que Catalunya té un deute històric acumulat, sí o no? Tenim raó en el que demanem –i això ho ha de saber la ciutadania–, tenim raó, Déu meu, tenim raó en el que demanem, sí o no? El FLA és una resposta ben –ben, ben– minsa i ben tova, això, sí o no? (*Veus de fons.*) Doncs, atenció, perquè vostès no s'exclamïn, jo els diré: «És clar que és una resposta.» Però fins aquest matí, evidentment encara no sabem com... (*L'orador pica damunt el faristol.*) Conseller, pagant, pagant interessos. Ara vostè diu que s'acaba d'assabentar pels diaris aquest dematí que potser això li ho arreglen, no? Bé, serà possible que avui enviïn vostès un missatge a en Montoro, si són tan amables, i li expliquin al conseller, el conseller Mas-Colell... Si són tan amables ho expliquen. Però la pregunta aquí és: hi ha justificació perquè nosaltres, de veritat –de veritat, de veritat– puguem mantenir en el nostre pressupost aquesta reivindicació, sí o no?

I un punt molt important, Millo. Vostè creu que ens pot dir aquí... –i li ho dic, ja ho veu, amb molt bon to, de veritat, vostè em coneix, Millo, sense voluntat aquí de ferir–, vostè creu que ens pot acusar de manca de diàleg? Ho ha dit no sé quantes vegades –ho ha dit no sé quantes vegades–, que si ens dediquéssim a parlar més i a parlar menys aquí i allà... Però vostè no ha sentit el president Mas, conciutadans de Catalunya, reclamant diàleg a Madrid?

Vostès, senyores i senyors diputats, no han sentit fins a la sacietat el president Mas demanat diàleg a Madrid? «Contesti, president Rajoy –contesti, president Rajoy.» I el president Rajoy dient que això és molt difícil de fer-hi front, a les peticions que fa el president Mas. Manca de diàleg? (*Remor de veus.*) Sí, diu el diputat Millo: «Que telefonin, que telefonin, que telefonin.» Tan senzill que és: ve el president Rajoy a un acte de partit. Truquin i parlin directament amb el president de la Generalitat de Catalunya! Parlin amb el president de la Generalitat de Catalunya! (*Alguns aplaudiments i remor de veus.*) Diu: «No, no, no, nosaltres venim aquí a fer un acte de partit.» Diu el PP: «Venim a fer un acte de partit, que és molt més important que parlar amb el president de la Generalitat de Catalunya.» Se'ls veu

el llautó i els ho ha dit el president Mas aquest matí, sense acritud –sense acritud. (*Remor de veus.*) Sense acritud.

Un altre punt, Millo, que és: sempre que el sento, sempre que el sento se'm posen els pèls de punta –ja m'ho permetrà. Ve aquí a donar-nos una lliçó de que estupends són vostès a Madrid abaixant els impostos. Serà possible? Han tingut vostès durant tres anys sencers –tres– un ministre d'Hisenda embogit apujant els impostos permanentment a tot el país. Diu: «I ara els abaixa.» Home, només faltaria, que vénen les eleccions. Tot tres anys –tres anys– apujant els impostos. I ara arriben aquí... (*Remor de veus.*) Ep, escoltin, que jo els he escoltat atentament i no he obert ni una..., la paraula. Jo els he escoltat. Tres anys sencers apujant els impostos i ara vénen aquí, de senyorets, a dir: «I ara els abaixarem.» Home, Millo... (*Remor de veus.*) En canvi...

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó, eh?...

Antoni Fernández Teixidó

Ja li deia jo que no...

La presidenta

Ja no li queda temps.

Antoni Fernández Teixidó

Ja sé que..., li demano disculpes. Si em deixa un minut més... Senyor Millo..., senyor Millo, vull agrair-li, perquè vegi..., vull agrair-li, en canvi, aquesta proposta que vostè feia... –perquè vegi que el debat pot ser això–, la proposta que vostè feia d'aquest pacte pluriennal d'estabilitat. Jo això vull agrair-li-ho. És una proposta concreta, la podem estudiar i tant de bo puguem trobar un camí comú en aquest sentit.

Tenia una pàgina sencera, cregui'm, senyor Vendrell, dedicada a tot aquest meravellós tema de les desigualtats. I tenia un argumentari. Li ho prometo, l'hi entregaré. Ara no puc fer-ho, però deixi'm dir-li una cosa: la percepció i el sentiment que vostè té de dolor per les desigualtats aquest grup parlamentari també el té. La percepció del que són les desigualtats... (*Veus de fons.*) Ah, no, no. Diu: «No, no, no, vostès estan incapacitats genèticament per sentir la desigualtat en carn pròpia.» És això? No, sembla que ho digui. (*Veus de fons.*) Ideològicament. Per tant, nosaltres, que ho sàpiguen, senyores i senyors diputats... «Vostès no poden sentir veritablement la voluntat d'acabar amb les desigualtats del país; això només correspon a l'esquerra», que malauradament va perdre una magnífica oportunitat durant set anys –set– per fer-ho. Set anys –set– per fer-ho. (*Alguns aplaudiments i remor de veus.*)

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

Vendrell...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

...li prometo –acabo, senyora presidenta– que li volia dir més coses. No podrà ser. I acabo només, presidenta... (*Remor de veus.*) Ja ho veu, senyor Aragonès, no tinc temps. Crec que el conseller Mas-Colell ha fet referència al pressupost..., al que volia.

Una última paraula... –una última paraula. Un missatge d'esperança... –atenció, diputats i diputades, que crec que és l'important del debat–, un missatge d'esperança per a la societat catalana: ens en sortirem d'aquesta crisi, progressarem, serem pròspers i tindrem un país lliure com el volem tenir.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments forts i perllongats i remor de veus. Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Si m'ho permet, presidenta, per al·lusions directes a la meva persona. Diputat Teixi, benvolgut amic, vostè ha fet trampes avui, perquè vostè en la seva intervenció, que el que havia de fer era posicionar-se amb relació al Projecte de llei del Govern de pressupostos, el que ha fet és interpe·llar-me directament a mi durant tota la seva intervenció. I a sobre anava dient..., i a sobre..., en una part important de la intervenció, i a sobre anava dient que quan jo parlava vostè callava. Però és que jo a vostè no l'increpava mentre jo parlava, jo estava debatent amb el Govern, no amb vostè. Clar que callava, perquè jo no parlava amb vostè, però és que vostè s'ha passat mitja intervenció parlant amb mi.

Només dues coses. Li faré arribar, a vostè personalment, perquè no vull ferir la sensibilitat de ningú d'aquest grup parlamentari de què vostè forma part, una cinta amb una gravació d'una diputada d'aquest seu grup on diu en un acte públic: «Benvinguda la crisi perquè ens ha ajudat a aixecar l'esperit independentista» –en un acte públic. La hi faré arribar a vostè perquè deixi de dir «tonteries» quan surt allà.

I, segon... (*Remor de veus.*) I segon, després d'aquest míting que ens ha etzibat avui aquí, que veig que ha aixecat els ànims del seu grup, jo quasi –quasi– li proposo que es plantegi la possibilitat de presentar-se com a candidat a la presidència de la Generalitat, perquè aquest grup parlamentari li donarà més suport a vostè que al seu president.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Continuem amb l'ordre del dia.

Decret llei

5/2014, del 9 de desembre, de segona modificació de la disposició addicional tercera de la Llei 10/2011, del 29 de desembre, de simplificació i millorament de la regulació normativa (tram. 203-00015/10)

I passem al tretzè punt, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 5/2014, de 9 de desembre, de segona modificació de la disposició addicional tercera de la Llei 10/2011, del 29 de desembre, de simplificació i millorament de la regulació normativa. D'acord amb l'article 136.2 del Reglament, presenta el decret llei l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Molt breument, d'una manera a més a més molt esquemàtica, crec que ens ho exigeix el mateix punt de l'ordre del dia que ara es tramita, que és situar-los en els antecedents i el motiu pel qual el Govern va aprovar el decret llei, vaja, que proposem que sigui convalidat, no?

En primer lloc, recordar-los l'any 2008, d'acord amb el que establia el text únic de la Llei de l'esport de Catalunya, de 31 de juliol del 2000, el Parlament va aprovar per unanimitat, com deuen recordar vostès, la Llei de l'exercici de les professions de l'esport, eh? –2008.

Segon, aquesta llei del 2008 estableix de manera expressa quines són les professions de l'esport, determina les titulacions necessàries per exercir-les i n'atribueix a cadascuna el seu propi àmbit funcional general. També estableix que els professionals s'han d'inscriure al Registre oficial de professionals de l'esport de Catalunya, i en l'articulat de la llei també es regula el règim sancionador aplicable en cas que es contravinguin les diferents prescripcions.

Tres. Per a tots aquells professionals que tenien formació o experiència però que no podien adaptar-se a la llei, es van dur a terme processos d'habilitació i validació, per tal que poguessin inscriure's al Registre oficial de professionals de l'esport.

Quatre. Malgrat això, tenint en compte que existia un grandíssim nombre de professionals que no havien pogut regularitzar la seva situació, a finals de l'any 2011 es va establir una suspensió temporal de l'entrada en vigor del règim sancionador. El Govern va ampliar aleshores el termini de suspensió fins a l'1 de gener de 2013.

Cinc. En el decurs de l'any 12, es van continuar detectant problemes per part de molts professionals que no podien incorporar-se al Registre de professionals de l'esport, cosa que va fer recomanable ampliar, de nou, el termini de suspensió temporal de l'entrada en vigència del règim sancionador. Aleshores per aquest motiu es va aprovar el Decret llei 6/2012 –de fet, semblant al d'avui, no?–, pel qual s'ampliava el termini

dos anys més, fins a l'1 de gener de 2015; és a dir, de fet, fins d'aquí a pocs dies.

En paral·lel, com correspon, per procurar donar curs a tot aquest repte relatiu a l'exercici de les professions de l'esport, el Govern de la Generalitat va aprovar –de fet, ara fa un any, ara farà un any, el 14 de gener, si no ho recordo malament– un projecte de llei, que va ser tramès a aquest Parlament des del mateix mes de gener, que de fet incorporava, entre d'altres aspectes, doncs, poder afrontar bé i amb totes les garanties aquesta situació, que té una dimensió clarament tècnica –ja ho veuen, no?–, relativa a les titulacions esportives.

Un any després que el Govern emprengués aquesta decisió, aquest projecte de llei, a més a més consensuat com a proposta per tants i tants grups d'aquest Parlament, el cert és que, un any després d'haver tramès aquesta llei al Parlament, aquesta llei encara s'està tramitant, no s'ha pogut aprovar; espero que això pugui produir-se els propers mesos, no? I com a conseqüència d'aquesta situació, doncs, tenim aquí un termini de temps que, diguem-ne, ens aconsella..., i, a més a més, així ha estat també proposat per algun grup; recordo una interpellació del senyor Ordeig, del Grup Socialista, en aquest sentit, expressant la preocupació. I, per tant, doncs, hem trobat aquesta solució tècnica de portar de nou un decret llei per salvar aquesta situació concreta que ens podríem trobar a partir de l'1 de gener de..., de re, de l'any que ve; aquí mateix, per tant, no?

I en aquest sentit el que es proposa, més que re per voluntat de tenir una clàusula de seguretat, és que aquesta nova pròrroga sigui fins al 2016. Jo compto, de ben segur, que l'any que ve aquesta llei, que ja està en la fase de tramitació que està, es pugui aprovar, entre altres coses perquè tinc la impressió que des d'un punt de vista, doncs, de les opinions dels diferents grups en aquest terreny, de ben segur, hi ha un gran consens, no?

Exposat això, jo demanaria el suport de la cambra per..., vaja, per convalidar aquest decret llei, amb el benentès, a més a més, que ja naixia en un context més d'acord tècnic i que, per tant, corresponia al suport polític que mereix.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Albert Donés.

Albert Donés i Antequera

Gràcies, presidenta. De l'escó estant, si us plau... D'acord, gràcies. Conseller, director general del Consell Català de l'Esport, diputats, diputades, bé, des del nostre Grup d'Esquerra Republicana, donar suport a favor d'aquest decret. Creiem que..., estem d'acord que es faci aquesta moratòria de dos anys. Però també deixi'm dir que, aprofitant que ara hem començat els treballs de modificació de la Llei de les professions de l'esport, intentem aprofitar que hem obert aquest me-

ló, com es diu col·loquialment, per, d'una vegada, encaixar..., i totes aquestes disfuncions que ens han portat que durant tots aquests anys s'hagin fet aquestes moratòries..., d'una vegada es pugui encaixar bé tota aquesta problemàtica.

Llavors, per part nostra, i tal com va quedar palès l'altre dia a les compareixences, crec que la majoria de grups estem d'acord a assegurar, a parlar, a negociar i a intentar fer una llei que de veritat ajusti..., i que totes aquestes disfuncions que hi ha hagut, que han vingut provocades i que han provocat totes aquestes moratòries, d'una vegada per totes es puguin solucionar. Aprofitem-ho, la voluntat crec que hi és, i treballarem perquè hi pugui haver la mateixa unanimitat que hi va haver al moment que es va aprovar per, ara, poder fer aquesta modificació.

Moltíssimes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Conseller de la Presidència, director del Consell Català de l'Esport, senyor Gerard Figueras, diputades, diputats, nosaltres evidentment no farem res més que donar suport a la convalidació del Decret Llei 5/2014. Agrair l'interès per part del Govern i la diligència, perquè així ho requerien els pocs dies que quedaven per tal que es poguessin o haguessin de començar a aplicar les sancions d'aquesta convalidació, d'aquesta nova moratòria fins al 2017, eh? Per tant, tenim temps.

Estem..., a la interpellació ja ho vam comentar: hi ha, jo crec, pràcticament consens en aquest sentit, que els grups hi estan d'acord, i també a les compareixences de la modificació de la Llei de professions de l'esport va sortir la necessitat de fer aquesta moratòria, però, llavors, de resoldre en el tràmit, en el procediment de la modificació de la llei dues coses; dues coses que són els problemes que hem tingut, no només la moratòria, que tirem la pilota més endavant, de dir: «Escolta, tenim un problema amb les homologacions i tenim un problema amb com es fan els cursos», eh?, i, per tant, dos problemes que cal resoldre.

En tenim una oportunitat ja, via esmenes del nostre grup a la moció que debatrem sobre aquest tema el divendres, i, per tant, oberts a parlar-ne i a arribar a acords amb els grups per dir a veure com ho fem –com ho fem, eh?

Nosaltres estem convençuts que cal donar garanties als formadors i garanties als formats. Per tant, no s'hi pot jugar, i el que volem és que la gent estigui preparada i tècnicament formada per a la pràctica esportiva. Ara, fem-ho amb sentit comú, perquè veiem com s'han reduït algunes titulacions esportives en l'àmbit del futbol o del bàsquet, per exemple, en prop del 90 per cent des que es va aplicar la llei. Per tant, alguna cosa no està funcionant del tot. Tenim un teixit asso-

ciatiu esportiu molt i molt important, de federacions, de clubs..., seixanta-nou federacions, i, per tant, fer res al marge d'aquest sector és pràcticament impossible, com evidentment també amb la resta d'institucions.

Per tant, sí a la tecnificació, sí a la formació, sí al suport de les entitats o associacions, que prou problemes estan tenint per diferents conjuntures que ara no vénen al cas, però que evidentment també aquest tema els preocupava, i molt.

Per tant, agrair una vegada més al Govern que agafés la preocupació, que abordés la preocupació que vam mostrar des del nostre grup, i, evidentment ens emplaçem en comissió, doncs, a intentar trobar una solució definitiva amb els representants, amb els diferents portaveus, que crec que, de moment, tots més o menys anem en la mateixa línia d'intentar trobar una solució que garanteixi formació, que garanteixi que es facin aquestes homologacions i que garanteixi sobretot que no sigui un cost afegit per al sector esportiu, que prou problemes té en aquests moments per tirar endavant.

Gràcies, presidenta, conseller, director del Consell Català de l'Esport, diputades, diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio García.

Sergio García Pérez

Moltes gràcies, presidenta. Señoras y señores diputados, *consellers...* –consellers, conselleres no n'hi han–, anuncio nuestro voto favorable a la prórroga del Proyecto de ley del ejercicio de las profesiones del deporte de 2008. Nuestro voto es un sí, pero un sí para que de una vez por todas podamos regular y aprobar esta ley, para que ninguna profesión del deporte quede en un vacío legal que tanto preocupa a los monitores y que puedan realizar su trabajo con la normalidad que el deporte necesita.

Hace dos semanas tuvimos las comparecencias sobre la modificación de este proyecto de ley. A todos nos quedó muy claro que algo no estaba bien hecho, cuando llevábamos seis años de prórrogas de la ley 2008. Desde el Partido Popular lo dejamos claro el día de su aprobación en las prórrogas anteriores, nuestro grupo ya lo advirtió al inicio de la ley con un sí crítico, preocupándonos por la situación en que podrían quedar la federaciones deportivas, sobre todo en el caso de entrenadores, monitores, y el tiempo nos ha dado la razón. Y en la prórroga anterior, también en este caso con una crítica, advertimos que el no desarrollo de esta ley por parte de la Administración imposibilita a miles de profesionales el cumplimiento de esta ley.

Desde el Partido Popular vamos a trabajar por y para el deporte, para que sea la última prórroga, pero para eso tenemos que dedicarnos por completo a ello, y no a otros intereses que no benefician en nada a los monitores y a los deportistas.

Muchas gracias, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Conseller, per anunciar el vot favorable del nostre grup a la validació del decret. A més, entenem que no té sentit tramitar-lo com a llei, perquè estem precisament en els tràmits parlamentaris de la modificació de la Llei de professions esportives del 2008. Som conscients que la moratòria és una petició de les federacions esportives, dels clubs, hi hem de donar sortida, i entenem que ja prou problemes té el món de l'esport perquè els en creem més. Per tant, endavant amb el decret.

En tot cas, tres ampliacions de termini indiquen segurament que alguna cosa falla. Cal recordar avui que la Llei de professions esportives del 2008 va ser aprovada per unanimitat, tots els grups hi varen donar suport. Però una llei s'ha d'analitzar tant pel que fa al seu contingut com, després, per l'aplicació que en fan els governs. Des de l'aprovació de la llei, el 2008, han passat sis anys i mig; potser cal convenir que l'actual Govern, que ja en fa més de quatre que governa, tot i que ha fet coses positives, segurament no ha estat prou àgil per resoldre el problema de fons.

La solució definitiva, evidentment, passa per encerrar en uns bons continguts en la modificació de la Llei de professions esportives del 2008, que, com dèiem, es troba en fase de tramitació parlamentària. El meu grup encara la discussió amb voluntat de consens, perquè voldríem que la unanimitat que va presidir l'aprovació de la llei del 2008 es mantingui el 2015. Però alhora cal reconèixer que la solució no és senzilla; que cal esmenar el projecte tramès pel Govern; que aquest no va acceptar bona part de les alegacions presentades, per exemple, pel Col·legi de Llicenciats en Educació Física i Ciències de l'Activitat Física i l'Esport de Catalunya o de la UFEC, i que haurem de tenir encert polític i tècnic per trobar els redactats adients. Nosaltres estem disposats a fer-ho i estem esperançats i convençuts que properament podrem portar al Parlament l'aprovació definitiva d'aquestes modificacions de la Llei de professions esportives.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Conseller, nosaltres també donarem el vot favorable a la convalidació d'un decret llei per tal d'ampliar aquesta moratòria aplicable al règim sancionador dels professionals de l'esport.

Estem en ple tràmit de reforma d'una llei que, els últims anys, ha donat símptomes que alguna cosa no estava ben feta i que ha posat en dificultats moltes de les entitats esportives. I, per tant, esperem que en aquest

tràmit de modificació, que, tal com l'ha presentat el Govern, doncs, no s'ajusta tampoc a la realitat de les entitats ni al dia a dia dels professionals de l'esport, i, a més a més, tot el sector ha evidenciat un conflicte d'interessos entre aquells que es dediquen al món de l'esport des del voluntariat i la dedicació des de la iniciativa social, i aquells que són professionals de l'esport i estan més tecnificats... I, per tant, hi ha un conflicte d'interessos que s'ha de solucionar i s'ha de regular per tal de posar ordre, no només respecte a les titulacions, sinó en altres aspectes de les entitats esportives. Esperem que aquesta llei, doncs, pugui incorporar les esmenes necessàries i les aportacions necessàries per tal de regular tot aquest sector i que ho fem amb el màxim consens possible.

En això estem treballant també des de Ciutadans i, per tant, anunciem el vot favorable a aquesta moratòria, que creiem que, a més de demanada pel sector, és absolutament necessària per tal de garantir la seguretat jurídica de moltes persones que treballen en el món de l'esport amb garanties.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Sense voler-hi afegir gaire res més, donarem també el nostre vot favorable a aquesta moratòria de dos anys més de l'aplicació de la llei de 2008, a l'espera del treball que es pugui fer en la comissió per la modificació de la llei vigent.

És obvi que hi ha un consens generalitzat que sis anys i mig després, els uns pels altres, el més calent és a l'aiguera. El sector, les setanta mil persones que es calcula que, poc o molt, de forma professional es dediquen a l'esport, segueixen sense regulació, per tant, sense cobertura. Alguna cosa no hi devia haver de prou realista en la llei de 2008, alguna cosa no hi devia haver de prou realista en la suspensió del règim sancionador i la inacció del Govern durant tres anys, fins que es fa esgotar, diguéssim, el termini que s'havia donat a aquella llei òmnibus, que derogava el règim sancionador que obligava a l'aplicació de la llei del 2008.

I, per tant, tampoc es tracta d'anar tirant culpes enrere ni mirant enrere, sinó que..., perquè el més important és que no hi ha cobertura, no hi ha regulació i, per tant, continua tota la situació exactament igual que fa sis anys i mig. Esperem, simplement, no arribar als vuit anys i mig amb la mateixa proposta al Parlament, sense regulació, per tant, sense cobertura i, per tant, sense reconeixement de les professions de l'esport en aquest nivell.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Senserich.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, anunciar el vot favorable de Convergència i Unió a la moratòria, que serà fins a l'1 de gener de 2017, bàsicament per dues raons. Primera, per donar oxigen al sector, un sector que ens ho ha demanat i ens ho ha reivindicat especialment les últimes setmanes. I segona, per donar oxigen al procés parlamentari que hem iniciat aquí, al Parlament, amb la modificació de l'exercici de les professions de l'esport, que és una tasca que, com ja han dit altres diputats, és un repte difícil però no impossible. Hem de ser capaços de resoldre les diferents realitats del món de l'esport, amb una llei que va ser pionera –cal posar-ho–, que va ser una llei molt important en el seu moment, i que amb el temps, per això, s'ha vist que era una eina necessària però no l'adequada, i ara tenim la feina, el repte, que hem de trobar l'equilibri entre realitats i necessitats; evidentment, sense encotillar el món de l'esport, però sense deixar de ser exigents i professionals.

És, per tant, que, mantenint aquest *fair play* que hem vist en els altres diputats, amb les ganes de resoldre aquest problema..., doncs, que siguem responsables, els diputats i les diputades d'aquest Parlament, per fer una bona llei, una llei que el món de l'esport es mereix d'aquí a breus mesos poder-la tenir sobre la taula.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, procedirem a la votació. D'acord amb l'article 136.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació i els vots negatius són favorables a la derogació. Votarem només en aquesta vegada, perquè he entès, per les intervencions de tots els grups, que no se'n demana la tramitació com a projecte de llei.

Per tant, comença la votació.

El decret llei ha quedat validat per 128 vots a favor, i no es tramitarà com a projecte de llei.

Projecte de llei

de representativitat de les organitzacions professionals agràries (tram. 200-00031/10)

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és el Projecte de llei de representativitat de les organitzacions professionals agràries.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació d'aquest projecte de llei en lectura única. Diputats i diputades, no marxín, si us plau, perquè s'ha de votar –no marxín.

En primer lloc, procedirem a la votació sobre la tramitació en lectura única d'aquest projecte de llei. S'entén que els vots afirmatius són a favor de la tramitació en lectura única.

Comença la votació.

Queda aprovada la tramitació en lectura única d'aquest projecte de llei per 127 vots a favor.

A continuació procedirem al debat, que, d'acord amb l'article 126.3 del Reglament, s'ha de substanciar segons les normes establertes per als debats de totalitat.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

**El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)**

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, comparec, com s'ha dit, en aquesta cambra per presentar el Projecte de llei de representativitat de les organitzacions professionals agràries. I vull aprofitar aquest moment en el faristol per saludar les representacions de les organitzacions professionals agràries que ens acompanyen, que estan en la tribuna en aquests moments, i els càrrecs del departament que també han volgut acompanyar-nos en aquesta tramitació.

La Llei 17/1993, de 28 de desembre, de cambres agràries va significar la supressió de les cambres agràries locals que existien a Catalunya, de manera que només varen subsistir les quatre cambres provincials, configurades com a corporacions de dret públic.

Actualment les cambres agràries provincials han esdevingut unes institucions obsoletes, ja que amb el temps s'ha anat buidant el contingut de les seves originàries funcions administratives i de consulta. La seva existència, en data d'avui, només es justifica per raó de poder mesurar la representativitat de les organitzacions professionals agràries a través de les eleccions a les cambres agràries. Aquesta situació justifica l'extinció de les cambres agràries provincials i la creació d'un model català de determinació de la representativitat de les organitzacions professionals agràries.

Es fa necessari, doncs, la creació d'un model català que substitueixi l'antic model basat en les cambres agràries, i que simplifiqui l'estructura existent, que, com s'ha dit, és obsoleta. L'extinció de les cambres agràries provincials significarà l'eliminació d'aquestes estructures administratives i també significarà destinar el patrimoni resultant de la liquidació a l'interès general agrari.

La llei es dicta en compliment de la Resolució 739/X, d'11 de juliol del 2014, del Parlament de Catalunya, que instava el Govern de la Generalitat a presentar, en el següent període de sessions –en aquest–, «l'adaptació del model català d'eleccions per a determinar la representativitat de les organitzacions professionals agràries», i determinava que l'adaptació s'havia de basar en les següents premisses.

Primera: «Les properes eleccions s'han de convocar amb la normativa vigent.»

Segona: «S'ha de derogar la Llei 17/1993, de 28 de desembre, de cambres agràries.»

Tres: «S'han de dissoldre les quatre cambres provincials i traspassar-ne els béns, els drets, les obligacions i el patrimoni afecte a l'interès general agrari a la Fundació de la Pagesia de Catalunya, en la línia del que exigia el punt 10 de la Resolució 508/V del Parlament de Catalunya, de 12 de març de 1998, sobre la situació actual de la política agrària a Catalunya.»

Quatre: «S'ha d'emprendre un procés electoral *ad hoc* català sense cambres agràries, però amb les bases del procés actual pel que fa a electors, cens i garanties, transparència i fiscalització electoral –administració electoral, vot per correu, campanya electoral, actes de propaganda i de campanya electoral, despeses i subvencions electorals, infraccions electorals i intervenció de la Sindicatura de Comptes.»

Cinquè: «S'ha de determinar la major representativitat en un 15 per cent dels vots vàlids emesos i amb un termini de mandat per a exercir la representativitat de cinc anys.»

Sis: «S'ha de mantenir la funció de l'Administració de la Generalitat de Catalunya de garantir que totes les atribucions patrimonials i les adscripcions de mitjans a les extintes cambres agràries efectuades en virtut de la Llei 17/1993, de 28 de desembre, de cambres agràries, i les que s'extingeixen amb la nova normativa, s'apliquen a finalitats i a serveis d'interès general agrari.»

Set: «S'ha d'incloure una disposició que habiliti el Govern, si escau, d'acord amb la llei estatal, per a coordinar les eleccions catalanes a organitzacions professionals agràries i perquè les convoqui de manera simultània amb la nova consulta estatal.»

Doncs, bé, el projecte de llei que avui es presenta dona compliment a tots i cadascun dels aspectes destacats en aquesta resolució parlamentària a la qual m'acabo de referir.

La representativitat de les organitzacions professionals agràries és una peça vital dins de l'Administració agrària relacional, ja que determina el grau de representativitat en la participació d'aquestes entitats en les polítiques agràries que desenvolupa la Generalitat, tal com preveu l'article 21 de la Llei 18/2001, de 31 de desembre, d'orientació agrària.

La llei té un caràcter exhaustiu, en el sentit que regula tot el procediment electoral de tal manera que no calgui un ulterior desenvolupament reglamentari, sens perjudici dels aspectes que hagi de determinar l'ordre corresponent de convocatòria

La llei es divideix en quatre capítols. El primer, el capítol preliminar, regula l'objecte de la llei, que és determinar la representativitat de les organitzacions professionals agràries en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i del seu sector públic. Aquest capítol preliminar també conté les definicions d'organitzacions professionals agràries, de coalició d'organitzacions professionals agràries, i d'agrupacions independents.

Segon. El capítol primer conté la regulació de les eleccions i la mesura de la representativitat, que inclou el cens electoral, l'Administració electoral, el vot per correu, les campanyes electorals i el règim de recursos.

L'article III en concret estableix que la representativitat de les organitzacions agràries es determina mitjançant un procés electoral convocat entre els qui en tinguin la condició d'electors. La periodicitat en la convocatòria d'eleccions es fixa en cinc anys, en lloc dels quatre actuals, seguint les premisses indicades per la resolució del Parlament de Catalunya.

Pel que fa al cens, s'ha mantingut el dret de sufragi actiu de les persones físiques en els mateixos termes previstos en la legislació vigent de cambres agràries, i, per tant, és aquest un dels aspectes que permeten afirmar que respectem les actuals bases del procés electoral en cambres agràries.

En aquest sentit, tenen dret a sufragi actiu les persones físiques, majors d'edat, que exerceixen activitats econòmiques agrícoles, ramaderes o forestals, i que com a conseqüència d'aquestes activitats estiguin afiliades a la seguretat social i en alta com a treballadors agraris per compte propi en el règim especial de treballadors per compte propi o autònoms, d'acord amb les dades de la Tresoreria General de la Seguretat Social.

També els familiars d'aquests, fins al segon grau de consanguinitat o d'afinitat, majors d'edat i que treballin de manera directa i personal, i preferentment en activitats agràries, dins de l'explotació agrària familiar, i estiguin afiliats a la seguretat social i en alta com a treballadors agraris per compte propi en el règim especial de treballadors per compte propi o autònoms, d'acord amb les dades, com deia, de la Tresoreria General de la Seguretat Social.

També tenen dret a sufragi actiu les persones físiques majors d'edat que tinguin la consideració legal de col·laboradors en una empresa familiar agrària, sempre que estiguin afiliats a la seguretat social i en alta com a treballadors agraris per compte propi en el règim especial de treballadors per compte propi o autònoms, d'acord amb les dades de la Tresoreria General de la Seguretat Social.

I també, finalment, tenen dret a sufragi les persones jurídiques que, d'acord amb els seus estatuts, tinguin com a objecte l'explotació agrícola, ramadera i forestal, i acreditin l'exercici d'aquestes activitats en un mínim del 25 per cent sobre l'activitat total de la persona jurídica. En aquest punt s'ha produït un canvi respecte de la legislació anterior, que exigia que l'objecte social fos exclusivament l'activitat agrària. No obstant, aquesta exclusivitat va ser matisada per la jurisprudència, raó per la qual s'ha considerat que no es pot exigir que l'objecte social sigui exclusivament l'activitat agrària, però sí exigir-hi almenys un percentatge: el 25 per cent d'activitat agrària.

Per a l'elaboració del cens, resulta necessària la col·laboració de la Tresoreria General de la Seguretat Social, que ha de facilitar les dades al departament competent en matèria d'agricultura per tal que el pugui exposar al públic, resoldre les reclamacions i publicar el cens definitiu abans de la convocatòria de les eleccions.

Pel que fa a l'Administració electoral, aquesta està integrada per la junta electoral i les meses electorals. La junta electoral és única a tot Catalunya, sense perjudici

que es creïn comissions territorials, i té com a funcions coordinar el procés electoral, vetllar per l'aplicació i el compliment de la legalitat vigent, supervisar i vigilar el desenvolupament del procés electoral, resoldre els recursos presentats en el procés electoral, proclamar els resultats definitius de les eleccions, publicar el cens electoral, i, en general, totes aquelles tasques conduents al desenvolupament correcte del sufragi.

Les meses electorals tenen com a funció vetllar pel bon funcionament de les votacions, i es constitueixen als municipis i nuclis de població amb un mínim de quinze electors censats en el municipi o nucli de població. En cas de no arribar a aquest nombre mínim d'electors, aquests exerciran el seu dret a vot en el municipi que determini la junta electoral, d'acord amb criteris de proximitat i de comunicació. Així mateix, es poden agrupar els municipis limítrofs que, sense arribar al mínim exigit, en el seu conjunt superin els quinze electors. En aquest cas, la junta electoral ha de determinar en quin municipi s'ubica la mesa electoral, en base als mateixos criteris de proximitat i de comunicació.

D'altra banda, poden presentar candidatura al procés electoral les organitzacions professionals agràries legalment constituïdes com a tals que tinguin entre les seves finalitats estatutàries la defensa dels interessos generals de l'agricultura, entenent per tal les activitats agrícoles, ramaderes i silvícoles, així com la defensa i promoció dels interessos professionals, econòmics i socials dels agricultors, dels ramaders i dels silvicultors. També es poden presentar les coalicions o organitzacions professionals agràries i les agrupacions independents, enteses com aquelles agrupacions que, sense tenir la condició d'organitzacions professionals agràries legalment constituïdes, estiguin avalades, almenys, pel 10 per cent del cens d'electors.

Pel que fa a la determinació del percentatge mínim de representativitat, l'article 10 preveu que es considerin com a més representatives, en l'àmbit de Catalunya, les organitzacions professionals agràries, coalicions o agrupacions independents que obtinguin el 15 per cent, com a mínim, del total dels vots vàlids emesos en les eleccions. S'entenen com a vots vàlids els vots obtinguts per cada candidatura i els vots en blanc. Aquest percentatge, que varia respecte a l'anterior 10 per cent, va ser una de les premisses que va assenyalar la Resolució 739/X, del Parlament de Catalunya.

Les organitzacions professionals agràries, coalicions o agrupacions independents que obtinguin aquest mínim percentatge de vots tenen la consideració de més representatives en l'àmbit de Catalunya, exerceixen la representació institucional davant de les administracions públiques i davant altres entitats o organismes de caràcter públic que la tinguin prevista.

Pel que fa a la convocatòria de les eleccions, aquestes es convoquen mitjançant ordre del conseller competent en matèria d'agricultura, que contindrà el cronograma de tot el procés electoral. Pel que fa a la campanya electoral, es preveu que el departament competent en matèria d'agricultura pugui realitzar durant el període electoral una campanya de publicitat institucional de caràcter informatiu. Per la seva

banda, les organitzacions professionals agràries, coalicions o agrupacions independents candidates poden realitzar actes de campanya electoral, entesa com el conjunt d'activitats lícites portades a terme i dirigides a la captació de sufragis.

Quant a la durada de la campanya electoral, aquesta comença el dia quaranta-unè posterior a la convocatòria i té una durada de quinze dies naturals, i acaba, en qualsevol cas, a les zero hores del dia de la votació. La celebració d'actes públics de campanya electoral es regeix pel que disposa la legislació reguladora del dret de reunió. La llei preveu l'obligació dels ajuntaments de reservar llocs especials per a la col·locació de cartells, així com també de reservar llocs per a la realització d'actes de campanya electoral.

Pel que fa als capítols segon i tercer, el capítol segon regula el règim sancionador electoral, on s'inclouen tant les infraccions i sancions dels membres de l'Administració electoral i personal de l'Administració pública com de particulars; i el capítol tercer conté el règim de les despeses electorals i la comptabilitat electoral. Aquest règim reproduïx en essència el règim vigent a l'actualitat, contingut en normes de rang legal i reglamentari. S'estableix l'obligació de les candidatures de designar un administrador electoral responsable dels seus ingressos i despeses electorals –realitzats per l'organització professional agrària, federació o coalició– i de la seva comptabilitat. La comptabilitat s'ajustarà, en qualsevol cas, als principis generals continguts en el Pla general de comptabilitat vigent.

La llei preveu l'atorgament de subvencions de les despeses ocasionades a les organitzacions candidates que tinguin la consideració de despeses electorals d'acord amb la llei, i sense que es pugui sobrepassar la xifra de despeses electorals declarades i justificades per la Sindicatura de Comptes en l'exercici de la seva funció fiscalitzadora. La llei regula la intervenció de la Sindicatura de Comptes en la fiscalització de la comptabilitat electoral.

D'altra banda, la llei conté igualment dues disposicions addicionals. La disposició addicional primera declara extingides les cambres agràries de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, i preveu el traspàs del patrimoni resultant de la liquidació a la Fundació la Pagesia de Catalunya, per a la seva aplicació a finalitats de serveis d'interès general agrari. Aquesta previsió dona compliment exprés a la resolució del Parlament de Catalunya que determinava la Fundació de la Pagesia de Catalunya com a destinatària de la liquidació del patrimoni de les cambres provincials extingides. La Fundació de la Pagesia de Catalunya es va constituir amb la finalitat de realitzar activitats comunes d'interès general agrari i va ser destinatària de part de la liquidació del patrimoni de les extingides cambres agràries locals. La Generalitat hi té dos representants en el patronat i, per tant, és coneixedora de l'activitat d'aquesta fundació.

La llei preveu que el procés de determinació de les atribucions dels patrimonis i mitjans ha de garantir la participació de les organitzacions professionals agràries més representatives a Catalunya. D'altra banda, la

disposició addicional segona preveu també, en la línia assenyalada per la resolució del Parlament, la possibilitat de simultaniejar les eleccions per mesurar la representativitat a Catalunya amb les que pugui dur a terme l'Administració de l'Estat.

La disposició transitòria preveu que, mentre no se celebrin les primeres eleccions d'acord amb aquesta llei, la representativitat de les organitzacions professionals agràries és la determinada en les darreres eleccions a cambres agràries, realitzades abans de l'entrada en vigor d'aquesta llei. Per tal de complir la resolució parlamentària que determina que les properes eleccions que se celebrin a Catalunya han de ser amb la vigència de la nova llei, s'ha establert aquesta disposició transitòria per mantenir la representativitat vigent fins a la celebració de les properes eleccions; atès que no es poden celebrar el mes de febrer, quan tocarien amb la legislació vigent, sinó..., per compliment dels terminis legals, s'anirà una mica més enllà d'aquesta data.

Cal tenir en compte que la Tresoreria General de la Seguretat Social ha de remetre el cens, i una vegada el Departament d'Agricultura disposi del cens, ha d'iniciar tots els tràmits. D'acord amb els terminis legals, es calcula una durada de vuitanta dies entre la remissió del cens per la Tresoreria General de la Seguretat Social i el dia de la celebració de les eleccions. En tot cas, manifesto que és intenció del Departament d'Agricultura no perllongar aquesta situació de transitorietat i iniciar el procés electoral tan bon punt es disposi de les dades del cens que remeti la Tresoreria General de la Seguretat Social.

Finalment –i amb això acabo–, la disposició derogatòria deroga la Llei 17/1993, de 28 de desembre, de cambres agràries, així com les normes reglamentàries que desenvolupaven l'esmentada llei, atès el caràcter exhaustiu de la present llei, que no necessita ulterior desenvolupament reglamentari, sens perjudici de determinats aspectes que es remetent a la mateixa ordre de convocatòria.

I finalitzo, com deia, agraït molt sincerament la capacitat tant de les persones que des del departament han treballat en aquest àmbit, com també de les representacions professionals agràries, per fer possible la dotació de contingut d'aquesta llei..., i també a tots els grups parlamentaris per haver acceptat aquesta votació en lectura única. I també perquè espero que després del debat que pugui suscitar, i d'acord també amb els principals interessats, que són ells, puguem tramitar i aprovar aquesta llei i convocar de manera immediata les eleccions a la representativitat agrària del nostre país.

Moltes gràcies per la seva atenció, i pel seu treball i per la seva col·laboració.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició dels grups parlamentaris, té la paraula per un temps màxim de cinc minuts, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Bé, primer, i abans de començar la meua intervenció, voldria saludar els representants del sector que estan avui aquí acompanyant-nos en aquesta jornada on el que s'aprovarà és prou important per a ells, i, a més, una qüestió llargament reclamada; i també, per descomptat, la gent del departament, en especial la secretària general d'Agricultura.

Bé, aquesta llei que hem de debatre i votar –i aprovar, segur– és una de les conseqüències del debat monogràfic de política agrària que es va fer aquest estiu, aquest mes de juliol d'enguany, on jo, com que tenia la inexperiència absoluta d'un debat d'aquestes característiques des de primera línia, pensava que estàvem fent una feina realment important i que es plasmaria. Però, bé, a vegades tens els teus dubtes, no?, que es discuteixen moltes coses, es fan moltes propostes, però al final sembla que acabi de costar molt que aquestes propostes de resolució s'acabin fent, no? Bé, no ha estat el cas –no ha estat el cas– i n'estic absolutament content, perquè el sector s'hi ha implicat moltíssim, el departament també, i la resta de membres dels grups parlamentaris, doncs, també, i és una realitat.

Això em recorda les estones que he passat, abans de ser diputat, per exemple, amb un mestre com és el Joan Borja i Jardí, també membre fundador de la Unió de Pagesos –no sé si encara ho és o no–, que parlàvem, a vegades, de la no-operativitat de segons quines estructures i que, si un dia es pogués, doncs, ho canviariem. I em recordo d'aquestes xerrades, i em recordo, també, de les xerrades amb en Salomó Torres, que m'explicava..., va ser la primera persona que em va explicar això de les cambres agràries. I n'estic molt content, que avui ho puguem votar.

Per tant, m'agrada explicar, i explicaré molt, que la política serveix, que el Parlament, a pesar de les seves limitacions, també és capaç d'aportar solucions al sector i a la societat, amb coses que a vegades no se'ls dona la suficient importància, però que aquests petits canvis –com que jo sóc de la generació del capità Enciam– són poderosos i es poden fer.

Una altra de les coses interessants és que, per fi, una pàgina web d'una institució, d'un estament públic, deixarà de funcionar, quan ja fa temps que havia d'haver deixat de funcionar; perquè jo, també, fa temps, no?, mirant què eren les cambres agràries, em vaig emportar una frustració brutal, perquè jo no he vist una pàgina web que no informés de res, i aquella estava allà i no informava de res.

Per tant, està bé també dir a la societat que tots plegats estem a l'aguait i que intentem simplificar les coses. I que, a més a més, aquests recursos, aquests actius que tenen aquestes cambres provincials, doncs, aniran i revertiran en el sector, que és a qui li pertocquen, i que després serveixen perquè aquest elenc de diputades i diputats, i també els governs preceptius, tinguin informació de primera mà de què és el que passa. Per això són tan importants les organitzacions agràries, els sindicats, com també ho són les patronals; perquè, què faran aquests diputats i diputades, i aquests grups parlamentaris, sense poder polsar, sense poder tocar,

sense poder escoltar, sense poder aprendre de la societat.

Per tant, encara amb més raons, una cosa que el 93 va iniciar-se suprimint les cambres locals, el 2014 acaba suprimint les provincials. Per tant, congratular-nos-en. L'exposició tècnica ja l'ha fet el conseller, no cal que digui res més. Només felicitar-nos tots plegats per donar una solució al sector, per fer l'Administració més comprensible. I que tot plegat sigui a fi de bé, perquè si el sector va bé, el país també hi anirà.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Saludar les persones de les diferents organitzacions agràries, d'Unió de Pagesos, JARC, conseller, diputades, diputats.

Bé, en primer lloc, ja començo dient que el nostre grup votarà a favor, però això no amaga que hàgim de dir..., parlar de la forma com prenem la decisió avui. Nosaltres hauríem preferit, doncs, fer la tramitació ordinària –tot i que hem votat a favor, però ho volem dir, eh?– per poder presentar..., per poder fer més debat, perquè hi ha alguns temes, que llavors comentaré, que creiem que hi havíem d'haver entrat amb més profunditat, i llavors hauríem presentat algunes esmenes.

És un tema més complex del que pot semblar, eh?, també, a simple vista, i, per tant, hi ha hagut moltes esmenes, hi ha hagut moltes organitzacions agràries que hi han presentat diferents propostes, i, per tant, un cop analitzada tota la informació, creiem que es podia haver allargat una miqueta més.

De totes maneres, també estem d'acord que les noves eleccions s'havien de celebrar amb la nova llei, eh? Però també estem d'acord que al monogràfic del juliol ja vam dir que en el proper període de sessions presentaríem una proposta, i, per tant, ho podíem haver treballat abans. Què vull dir, amb això? Que, de cara a la propera vegada... *(Pausa.)* Sí, sí, no costava re-agafar els portaveus dels diferents grups parlamentaris, parlar-ne abans, si veure, si hi havia algun inconvenient o hi havia algun dubte o hi havia alguna aportació dels grups parlamentaris, doncs, precisament introduir-ho, i llavors no hi hauria hagut problemes amb la seva aprovació.

Què votem als trenta-un articles? Ho explica molt bé el conseller: els cinc anys de..., amb una durada de cinc anys. L'ordre del conseller de si hi ha algun tema que no acaba d'estar clar, doncs, ho acabarem de determinar, ens sembla bé.

Però sí que nosaltres dels dubtes que tenim, per exemple, o que no hi estem d'acord, que ho hauríem fet diferent, es pot parlar del 15 per cent. Canviem la representativitat: si no tens més d'un 15 per cent –ac-

tualment és el 10–, si no tens més del 15, no entres. Creiem que això amb les reflexions que estem fent a nivell electoral de representativitat, de pluralitat, doncs, va en la línia contrària. Que la llei estatal ja va en aquesta línia? Escoltin, nosaltres érem autònoms per posar un 10 per cent, i creiem que hauria anat millor en aquesta línia.

L'acreditació de l'activitat del 25 per cent, ens sembla bé, però potser..., també havíem estat parlant sobretot amb sindicats agraris sobre com s'havia de concretar aquest 25 per cent, que sembla que també ho concretarem més tard.

Creiem que queda poc definit el cens provisional, cens definitiu, el procediment per recórrer, o fins i tot si ho comparem amb la llei estatal, potser és poc extensa, alguns temes queden un pèl massa deslligats respecte a la llei estatal de 2014 també.

Beneficis. Ja ho hem dit: volem les noves eleccions amb la nova llei, eliminar les cambres. Al monogràfic ho havíem dit: vam votar a favor aprovar-la abans que s'acabi la legislatura, perquè sembla que està..., tot això sembla que s'acabarà en qualsevol moment. Per tant, període de sessions. Per tant, abans que s'acabi la legislatura i, per tant, suposo que també per això tanta pressa.

L'estalvi econòmic també, s'haurà de veure. Es diu dels 228.000 euros de les cambres, els 28.000 euros en indemnitzacions..., s'eliminen. Caldrà veure realment que això sigui efectiu i que amb la nova concreció de la nova llei, doncs, realment sigui un estalvi econòmic.

Simplificació, també hi estem d'acord; cal simplificar, adaptar-nos als nous temps.

I, per tant, són uns aspectes positius que faran que votem a favor, tot i els inconvenients que he comentat anteriorment, del Projecte de llei de representativitat de les organitzacions agràries.

Foment del Treball, JARC, Unió de Pagesos, Institut Agrícola Sant Isidre, Sindicatura de Comptes, Associació Catalana de Municipis, Institut Català de la Dona –que parlava de la paritat, per exemple. Agrair, evidentment, les esmenes, algunes més llargues, altres més curtes, però sí que realment hi havia molt contingut, molts temes a parlar.

Reivindicar –m'ho he deixat, ho volia fer al principi–, evidentment, el paper importantíssim de les organitzacions agràries. En aquests moments que sembla que totes les institucions madures que hem anat construint els últims anys, doncs, estan en crisi, reivindicar el gran paper de les organitzacions agràries, que és molt important, perquè quan un ha de fer d'interlocució amb el sector, a qui va a buscar? I, per tant, nosaltres el que hem de dir al sector és: cal estar a les organitzacions agràries, cal estar-hi, i han de tenir el recolzament de les administracions públiques. I llavors, cal fer una llei com aquesta per tal que ens asseiem tots amb el sector i definim junts les polítiques públiques en agricultura, ramaderia, pesca, alimentació, medi natural. Per tant, és importantíssim.

I, per tant, nosaltres en aquest sentit sí que havíem trobat a faltar això de poder contribuir-hi des del nostre grup, doncs, d'introduir algunes millores que creïem que anaven en aquesta línia. Hi ha fins i tot alguna organització agrària, que no cal dir-la, però que fins i tot li havia passat per alt presentar esmenes, però que també no hi acabava d'estar d'acord del tot.

Sabem que no hi ha unanimitat total del sector en aquest projecte de llei. Sí que demanaríem, conseller, que en l'ordre ministerial intentéssim buscar..., ai, l'ordre –perdó–, l'ordre del conseller –no l'he fet ministre encara. Que intentéssim..., doncs, aquests petits detalls intentar-los adaptar per tal de buscar el màxim consens possible.

Presidenta, conseller, diputades, diputats, membres del sector, moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Salutacions a les organitzacions professionals, als sindicats agraris que avui estan aquí per veure com s'aprova la llei que, d'alguna manera, ells han volgut i la llei en què han col·laborat, encara que no sigui amb la unanimitat que hauríem desitjat.

Tal com ha dit el conseller, aquesta llei, efectivament, ve a substituir les actuals cambres agràries i té com a objectiu determinar la representativitat d'aquestes organitzacions agràries. Per tant, llei necessària? Sí, és una llei necessària. Primer, perquè les cambres agràries han quedat amb el temps buides de contingut i, per tant, calia fer una nova llei. Segon, perquè en la mateixa línia s'ha fet tant a nivell de l'Estat com s'ha fet també en diferents comunitats autònomes.

Per tant, necessitat de la llei, sí. Però, necessitat de fer-ho en lectura única? Honradament, en tinc els meus dubtes, tot i que hi hem donat el nostre suport. Dubtes amb caràcter general, perquè entenem que les presses no són mai bones conselleres. Hi hem donat el nostre suport perquè era el que desitjava la majoria de les organitzacions agràries i perquè enteníem la justificació de poder fer les eleccions a primers d'any amb la nova llei.

Però, tot i així, crec que la importància d'aquesta llei, una llei de trenta-un articles –normalment en lectura única es fa la modificació d'un article, una llei amb un articulat molt més petit, no?, amb un model que ha de perdurar o que hauria de perdurar en el temps i que hauria de ser per consens i per unanimitat..., entenc que requereix un temps de maduració i de consens que no hem tingut l'oportunitat, almenys per part dels grups parlamentaris, per poder-ho fer.

Amb la lectura única el que ens neguem és la possibilitat d'esmenar el text; aquest text queda aprovat tal com està. D'alguna manera –i permetin-me l'expres-

sió– s'ha fet amb una certa nocturnitat; no diré que amb traïdoria, però sí amb una certa nocturnitat. I a mi m'hauria agradat més amb llum i taquígrafs.

Després de diferents converses amb els sindicats agraris, vaig decidir donar suport, malgrat tot, a aquesta lectura única. Però crec –crec– que es mereix, la llei, un debat més profund. Per tant, no descartem la possibilitat de, en el proper període de sessions, presentar una proposició de llei sobre aquesta qüestió per tal que es pugui fer el debat que no hem pogut fer en aquesta ocasió.

I vull fer referència a algunes de les consideracions contemplades en el dictamen del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, algunes de les quals crec que són importants. Per exemple, la referència com a supletòria a la Llei orgànica de règim electoral general, que penso que és una garantia.

També cal destacar una demanda que comparteixo, que l'ha fet el JARC concretament, i comparteixo en el sentit de facilitar al màxim el vot. I en aquest sentit, la qüestió de les persones jurídiques, que sé que hi ha el compromís que a l'ordre de convocatòria s'arreglarà.

Però hi ha també algunes consideracions que no estan contemplades en aquest dictamen, però que ha fet un sindicat, concretament Asaja, i que crec que són dignes de menció i que tenen molta importància. Una és la que fa referència a la circumscripció única, que pot provocar que molts electors desconeguin qui són els membres de la candidatura i pot allunyar l'elector dels seus representants i del seu territori.

Però també hi ha una reivindicació, que és la de la representativitat en el 15 o el 10 per cent. Què és millor: 15 per cent, 10 per cent? Hi ha de tot, no? Però hi ha altres comunitats autònomes, com, per exemple, Madrid o Castella i Lleó, que han entès que el 10 per cent era millor perquè permet que hi hagi una major pluralitat al sector, que, en definitiva, és del que es tracta, no? I així, ja dic, ho han entès altres comunitats.

Malgrat aquests dubtes quant a la lectura única, malgrat que no hi ha unanimitat, tot i que sí, és cert, un ampli consens en aquesta qüestió, nosaltres no hem volgut ficar pals a les rodes, precisament, per aquesta majoria del sector que sí que volia aquesta llei, i hem volgut facilitar la seva tramitació en aquesta lectura única i amb la seva aprovació. Però, ja dic i ho repeteixo, ens reservem segurament presentar una proposició de llei en aquest sentit en el proper període de sessions, sigui quan sigui aquest proper període de sessions. Però, en tot cas, precisament per això, no?, i per la importància d'aquesta llei i per poder-la debatre tal com entenem des del meu grup que es mereix.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Saludar també tots els representants del sector que avui ens acompanyen.

De fet, ja s'ha dit per activa i per passiva que, certament, hi ha un dèficit democràtic en l'elaboració, diguéssim, i en la participació dels grups polítics en aquesta llei. Entenem perfectament la pressa del sector, entenem perfectament la pressa a fer les eleccions, i si no ho haguéssim fet així, certament, no hi arribàvem a temps.

Però anem a l'arrel del problema: l'arrel del problema és el Govern. El Govern és el que s'ha encantat a fer el projecte de llei. I, per tant, si haguéssim tingut el projecte de llei abans, segurament, doncs, ara mateix hauríem pogut tenir i fer tots els tràmits com calia; ho hauríem pogut debatre com calia, amb compareixences, compareixences de totes les organitzacions agràries; hauríem pogut sentir totes les opinions; hauríem pogut rebre totes les esmenes, i els grups polítics també hauríem pogut presentar totes les esmenes.

Era millorable, aquesta llei; clar que és millorable. I ens hauria agradat molt com a grup parlamentari –suposo que a la resta també– poder o intentar millorar el text de la llei, que, en definitiva, no?, és una mica una còpia de la LOREG. Doncs, segurament des del nostre punt de vista i des de la nostra pròpia realitat i des de la realitat de les nostres organitzacions catalanes, que segurament en algunes coses tenen certes diferències, ens hauria agradat poder millorar el text de la llei.

S'ha dit també: aquí des del nostre punt de vista i també com a partit d'esquerres, ens preocupa el tema del llinar i el fet que d'un 10 per cent s'hagi passat a un 15 per cent. Certament, això ho fa el mateix Estat, ho fa la mateixa llei estatal de 2014, i el que fem és una rèplica. Però si hi ha hagut dèficit democràtic en l'elaboració de la mateixa llei, el que no podem permetre tampoc és que hi hagi dèficit de pluralitat, des d'un punt de vista de participació ciutadana, de qualitat democràtica i de representació de totes les organitzacions agràries, que creiem que hi han de ser. Això és una demanda que fem com a grup parlamentari en qualsevol proposta electoral i en qualsevol proposta de participació, ja sigui de grups polítics, sigui d'organitzacions agràries; hem d'intentar al màxim garantir la pluralitat i la veu de totes les organitzacions agràries en la representació.

Avui és un bon dia i, de fet, és veritat que fem un salt qualitatiu i hem d'estar contents. I per això el nostre vot serà favorable, perquè desenquistem i desencallem tot un problema amb les cambres agràries, que fins ara, com bé s'ha dit, han quedat absolutament obsoletes i que no ens servien per a res del que han de servir, que a la llarga és garantir la participació política de les organitzacions agràries, és a dir, que les organitzacions agràries hi puguin dir la seva, tinguin via directa, fil directe en l'elaboració de les polítiques agràries de Catalunya.

Un altre dels punts que a nosaltres ens genera dubtes és la participació de les dones. Així a últim moment s'han

introduït alguns canvis. I, certament, en l'article 7, per exemple, doncs, es parla del foment de la participació de les dones. Però a nosaltres ens preocupa perquè aquest és un fet: les dones durant molts anys han sigut..., moltes d'elles han treballat incansablement a les explotacions agràries, moltes vegades sense seguretat social. I d'això en sap molt –i crec que està bé recordar-lo avui–, en sabia molt i hi va treballar molt el Felip Domènech, el desaparegut Felip Domènech, precisament, que va treballar tantíssim per millorar la protecció social de la pagesia a casa nostra. I que ell deia, doncs, que la dona pagesa i els joves han de ser i són, de fet, dos puntals fonamentals de la pagesia.

Bé, doncs, en honor a la seva tasca i a les dones pageses que lluiten pel seu reconeixement i per posar fi a la seva problemàtica de tants anys, que ha estat ser treballadores de les explotacions sense cap cobertura social, creiem que el foment de la participació de les dones en la representativitat ha de ser un factor clau –ha de ser un factor clau–, i totes i tots ens hem de comprometre d'una manera o altra a la participació d'aquestes dones en aquestes eleccions.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, representants de les organitzacions de professionals del sector agrari, bé, s'han dit moltes coses respecte a aquest tràmit per lectura única que nosaltres també l'hem acceptat, principalment per la sol·licitud expressa dels representants del sector i perquè estem segurs que aquesta és una llei necessària per assegurar, precisament, que els interessos del sector, dels professionals del sector, estiguin ben representats en tot moment davant de l'Administració pública. Aquesta, per tant, és una llei que pensem que és necessària perquè el sistema fins ara vigent, el de cambres agràries, i s'ha dit, doncs, no només està obsolet sinó que *de facto* estava desmuntat. Per tant, calia al més aviat possible disposar d'aquesta nova llei que, també s'ha dit, en certa forma ve a donar compliment a la Resolució 739/X d'aquest Parlament en relació amb el món agrari, no? I cal reconèixer, també, l'esforç que s'ha fet de consens per part de les organitzacions professionals i també per part del mateix departament, que representen aquest sector, tant els agricultors, com els ramaders, com els silvicultors, però potser aquest consens, doncs, en certa forma podem dir que no és prou, prou ampli.

Tot i això, nosaltres estem d'acord amb la tramitació d'urgència tot i que –la tramitació de lectura única– ens hauria agradat molt més, doncs, que hagués seguit un procediment normal, però entenem que cal tenir eleccions, que cal tenir-les en els propers mesos i, per tant, s'han de fer conforme a aquesta llei. Perquè aquesta llei, en certa forma, doncs, la podem considerar una llei electoral. Per tant, cal arribar a aquestes eleccions amb aquesta llei. I té per nosaltres una primera virtut,

que és el fet que, doncs, per primera vegada a Catalunya, amb una llei, diguem-ne, electoral, els vots de tothom dins del cens tindran un valor similar perquè hi haurà una única circumscripció, per tant, el vot serà exactament igual de representatiu independentment de a quina urna hagi anat a parar, no? Per tant, aquesta garantia que el valor dels vots, de cada vot, tindrà correlació entre els vots que han rebut les organitzacions, és a dir, entre la voluntat dels representats i els seus representants, doncs, és molt interessant per nosaltres.

Si se li pot posar alguna pega –jo crec que se n’hi ha posat també a bastament–, és el fet d’aquest tall electoral fixat precisament en aquest 15 per cent en lloc del 10 per cent. Però, bé, penso també que tindrem oportunitat de veure com es desenvolupa aquest primer procés electoral, nosaltres estarem vigilants en aquest sentit, i veure quines conseqüències pot tenir respecte a un punt que també s’ha comentat i que pensem que és molt important, que és la pluralitat. Que tothom que estigui dins del cens se senti ben representat dins de les seves organitzacions professionals del sector. Per tant, és molt important la tasca d’elaboració del cens, que el cens sigui acurat, que el cens sigui inclusiu. I molt important, també, buscar la via democràtica que aconsegueixi la màxima pluralitat possible dins de la representativitat que han de tenir, doncs, les organitzacions professionals sectorials envers o davant de l’Administració, davant del Govern de la Generalitat i davant de totes les institucions públiques a Catalunya.

Per tant, nosaltres ho tornem a reiterar: tal com hem donat suport també a la lectura única, doncs, donarem també suport a aquest text. I fixem el compromís davant de tot el sector d’estar atents, estar vigilants en els propers mesos i, si cal, més endavant mirar de corregir els possibles problemes de funcionament que finalment pugui tenir aquesta nova llei, que, ho repeteixo, és necessària i que també, hi torno a insistir, li hem donat suport en aquest format precisament a demanada del sector i perquè reconeixem que hi ha una necessitat d’aconseguir aquesta representativitat al més aviat possible llevat que el sistema de cambres, doncs, ha quedat totalment desfasat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda, bona tarda a tothom. Bé, nosaltres, sincerament, hem votat a favor del tràmit d’urgència, però hi hem votat a favor perquè se’ns menjava el temps, caducava el temps de tenir aquesta llei i, per tant, de suplir la representació del sector agrari, que, per sort, ja no funcionarà per un sistema absolutament obsolet propi del segle XIX més que del segle XXI, no?, sinó que finalment tindrà un àmbit propi a nivell de Catalunya, de representació, i amb una legislació electoral pròpia. Però ja està –ja està. Jo no sé quin és el sistema

de gestió del senyor conseller d’Agricultura respecte a la seva àrea, però tant pel que hem sentit de les organitzacions, les poques que ens han vingut a parlar o s’han comunicat amb nosaltres, com pel que hem sentit del Departament d’Agricultura, que no ha vingut a explicar-nos res d’aquesta llei, el contacte i el diàleg és més aviat inexistent o absent. O, en tot cas, es fa de forma a distància i telemàtica amb la gent.

I ens molesta perquè, òbviament, podríem destacar per tenir una llei electoral –perquè això és una llei electoral del sector agrari– puntera, que abordés problemàtiques que fins ara no abordaven les cambres agràries ni el seu sistema de representació, i, en canvi, el que fem és una substitució de tràmit per passar d’un sistema a l’altre abans no caduqui i, per tant, es pugui resoldre si no és el mes de febrer, el mes de març o el mes d’abril o quan sigui de menester. I ens sap greu. Ens sap greu perquè, òbviament, per lectura única i sense prèvia consulta als grups parlamentaris, etcètera, no es poden passar trenta-un articles de la llei electoral. Bé, nosaltres no, si ho hem fet, ho hem fet per la necessitat de tenir una substitució ràpida i al moment d’aquesta representació i, per tant, que pugui ser efectiva en el termini més breu possible, però, òbviament, tot això ho diem perquè nosaltres ens guardem tot el dret de poder qüestionar aquesta llei feta a corre-cuita, amb un diàleg mínim, a distància, sense dialogar amb els grups parlamentaris i, òbviament, sense tràmit parlamentari, que nosaltres pensem que és francament millorable.

Deia que és una llei electoral del sector, i és veritat, és cert, això ho reconeixem. Fer lleis electorals és molt complicat. Nosaltres hem participat durant aquesta legislatura a l’enèsim intent de fer una llei electoral per a Catalunya i és un..., bé, és un caos d’interessos de qui calcula permanentment què podrà treure i què no. *(Veus de fons.)* Oh, ja, és clar, sí, com que discutir en un Parlament i com que debatre és complicat, tiro per la via, no?, *del artículo...* –com es diu allò? –, per la via ràpida. Home, és clar, sí, és clar... I no parlo gaire amb el sector, tampoc l’esvaloto gaire, eh?, m’hi comunico per carta... *(Veus de fons.)* Home, els trameto les propostes que me les reenviïn per carta; així tampoc ens discutim gaire, i aquí ja vinc amb les premses que caduca el termini i «passeu-ho ràpid, en lectura ràpida, i anem per feina». Bé, són maneres i maneres, eh? Vull dir, jo crec que entre l’extrem d’eternitzar una..., no?, d’eternitzar en el tràmit parlamentari un dallò..., entre un extrem i passar així, com qui no vol la cosa, despitant, fins que arriba el termini, passar-ho per lectura única i ara «o us ho mengeu o no hi ha res», també jo crec que hi ha els propers anys. Hi ha els propers anys que poden venir i es pot requèstionar això.

Per tant, si el nostre vot favorable a tot plegat s’interpreta com un acatament, no?, que això és la millor possible, l’acord, etcètera, no hi votariem a favor. Si s’interpreta que estem d’acord que ara és necessari això per a aquests mesos que vénen, diguem-ne, o per a aquests anys, i que ens reservem el dret a poder debatre..., si és aquesta la voluntat que s’expressi en els propers anys una nova llei electoral molt més d’acord amb els nous temps, que representi molts més sectors,

molts més sectors oblidats històricament, tradicionalment... Bé, que pugui ser més innovadora, que pugui ser més..., i que pugui corregir alguna de les coses que aquí ens sembla a nosaltres que no acaben de quadrar, però, és clar, com que no tenim oportunitat de comentar-ho enlloc perquè si ho volguéssim comentar hauríem de votar en contra de la llei i tampoc... Per tant, ens quedem amb això aquí al pap, d'acord? No, és així. No passa res, però nosaltres ho comentem aquí però no serveix de res, diguem-ne, no?

És clar, passar del 10 al 15 per cent... Mira, tots els sistemes electorals que s'acorden amb aquells actors que tenen el poder, amb aquells actors que tenen la centralitat de la representació, tendeixen a fer més impermeable el sistema, a augmentar les cotes d'accés, però tot sistema que augmenta les cotes d'accés justament és més impermeable i, per tant, és més impermeable al canvi i als matisos de la societat, en aquest cas del sector agrari. Per tant, nosaltres per sistema no estarem d'acord a apujar els llindars de representació. I després, ens sembla, òbviament, exigir el 25 per cent d'activitat agrària a les persones jurídiques que hagin de ser incloses al cens, per tant, hagin de tenir dret, però potser s'ha d'especificar què vol dir 25 per cent d'activitat agrària, i això ha de quedar molt, molt clar i no pot ser després interpretat per cada govern de forma diferent. I això la llei no ho acaba d'especificar, i això ens preocupa pel que pot excloure o pel que pot incloure per la porta de darrere, també.

En tot cas, cau un model antic, se'l substitueix per un model propi, que no és molt més innovador en el sistema d'elecció però, en tot cas, que ha de reforçar el sistema de representació del sector agrari. I donarem el vot a favor a... Òbviament, l'hem donat a la tramitació en lectura única; el donem a la llei, amb aquestes reserves que hem expressat.

La presidenta

Té la paraula, en com del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Maria Dolors Rovirola.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, secretari general, i permetin-me també que doni una salutació cordial de benvinguda als diferents representants de diferents organitzacions professionals agràries, benvinguts. Amb aquesta llei que aprovarem avui aquí donarem compliment, com s'ha dit ja, al punt de la Resolució 739, de l'11 de juliol d'aquest mateix any 2014, que vàrem celebrar el debat monogràfic de política agrària. Aquesta llei que avui presenta el Govern ha estat consensuada amb les diferents organitzacions professionals agràries, que han fet moltes i bones aportacions. Gràcies.

En una frase, aquesta llei es podria simplificar dient que permetrà simplificar l'estructura administrativa del model actual amb el consegüent estalvi econòmic. I com ho farà? Doncs, en primer lloc, el model actual basat en cambres agràries està totalment obsolet. En aquest sentit, la Llei 17/93 ja va suprimir 878 oficines

locals que estaven repartides arreu de Catalunya i varen quedar només les quatre provincials. Avui, amb aquesta llei, eliminarem aquestes quatre que quedaven, perquè, com s'ha dit també aquí, s'han anat buidant de contingut, ja no serveixen per consultar ni fan tasques administratives sinó que ja ho fan les diferents organitzacions sindicals, i es destinarà el patrimoni i els recursos i mitjans personals per a altres tasques d'interès general agrari.

En segon lloc, aquest nou model sense les cambres agràries simplificarà el procediment electoral. Aquí voldria fer esment que Catalunya va ser pionera a celebrar eleccions a les cambres agràries. Ara ja les pròximes eleccions és la tercera vegada que es fan aquí, a Catalunya, i també s'ha de dir que hi ha moltes comunitats espanyoles que encara no fan aquestes eleccions. Aquest nou model, deia, establirà un sistema de representativitat per candidatures i no per cambres agràries, perquè les estem eliminant, però manté les bases per a l'actual procés. Així que amb aquests dos punts que he explicat simplificarà l'estructura administrativa del model actual amb el consegüent estalvi econòmic.

Comentar també que respecte a la legislació vigent hi ha algunes diferències que voldria fer notar, que són: les eleccions no seran a cambres agràries, sinó que determinaran la representació de les organitzacions professionals agràries que presentin candidatures a les eleccions. Les eleccions passen a ser cada cinc anys, no cada quatre anys, com estava establert fins ara, ja que això es va recollir a la resolució també d'aquest mes de juliol passat, i tot això serveix per donar més estabilitat al mandat, en cinc anys, i estalviar també despeses electorals. El percentatge mínim de vots que ha d'assolir una candidatura per tenir la condició de ser més representativa és del 15 per cent enfront del 10 per cent que preveu la Llei de cambres. També aquest percentatge es va recollir a petició de les organitzacions agràries, les que varen presentar esmenes, evidentment, i es va recollir, doncs, a aquesta Resolució 739/X del Parlament. I s'assimila també a altres sistemes d'assimilació de representativitat, com és la sindical, i garanteix que les candidatures escollides siguin efectivament i sens dubte representatives de tot el sector.

I, per últim, per tal de poder complir la resolució parlamentària que determina que les pròximes eleccions que se celebrin han de ser amb la vigència de la nova llei, s'ha establert una disposició transitòria per mantenir la representació vigent fins a la celebració de les properes eleccions ja que segurament no es podran portar a terme el mes de febrer, com es feia cada quatre anys, sinó que s'hauran de celebrar en dates una mica més llunyanes.

Finalment es deroga la Llei 17/93, de 28 de desembre, de cambres agràries, com també tota la normativa que desenvolupava l'esmentada llei.

Felicitar-nos, doncs, tots plegats –organitzacions agràries, grups parlamentaris, Govern– per l'acord a què s'ha arribat, encara que entenem que hi han alguns grups de l'oposició que potser els costi, els és difícil d'acceptar que s'hagi arribat a un acord i que es treballi bé aquesta llei, que s'hagi treballat bé amb els

representants de les diferents organitzacions agràries i el Govern, que s'ha escoltat el sector i que s'han incorporat les esmenes de totes aquelles organitzacions que han volgut treballar en aquesta llei.

I, evidentment, si hi ha alguna organització que no ha presentat esmenes no és el problema del Govern. En tot cas, s'han escoltat, doncs, i s'han incorporat totes aquelles esmenes de la gent que hi ha treballat.

Per tant, doncs, hi ha un total consens entre les organitzacions i el Govern, i que és el que ens ha de preocupar, no?, el total consens amb el sector.

Gràcies, presidenta, conseller, diputats, diputades.

La presidenta

Cridem a votació.

(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.)

Senyor Arrufat...

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, si em permet fer un comentari sobre l'última intervenció...

La presidenta

Trenta segons.

Quim Arrufat Ibáñez

Ha dit: «A alguns grups de l'oposició potser no els agrada que s'hagi arribat a una acord.» No, no; està bé. Però és que ni una trista trucada del Departament d'Agricultura per passar-nos el text. Ja no tràmit parlamentari i discussió, no, no..., ni una trista trucada, ni un *email* per passar-nos el text, que l'hem rebut per la Junta de Portaveus; vull dir, entre poc i massa.

(Pausa.)

La presidenta

Passem ara a la votació sobre el projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de representativitat de les organitzacions professionals agràries ha estat aprovat per 126 vots a favor.

S'aixeca la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i sis minuts.